NYE BIDRAG TIL KUNDSKABEN OM MIDDELHAVETS INVERTEBRATFAUNA

AF

G. O. SARS.

I.

Middelhavets Mysider.

Af Middelhavets Fauna er der neppe nogen Del, der oftere har været bearbeidet, end de høiere Crustaceer, de saakaldte Podophtalmia. Talrige saavel italienske som fremmede Forskere have med særlig Forkjærlighed behandlet dette Emne, saa at man allerede havde en temmelig fuldstændig Kundskab om denne Del af Faunaen paa en Tid, da de fleste øvrige Brancher af den invertebrate Fauna endnu saagodtsom ikke vare bearbeidede Vi ville derfor ogsaa finde Størsteparten af de fra Middelhavet bekjendte Arter allerede opførte i Milne Edwards store Crustaceværk, der udkom i Aarene 1834—40, og senere Undersøgelser paa dette Felt have mere havt tilfølge en skarpere Characteristik af disse Arter og en nøiere Bestemmelse af Localfaunaerne end nogen væsentlig Forøgelse af Faunaen idethele.

Blandt de nyere Forskere, som have beskjæftiget sig med dette Emne, maa fremhæves Prof. C. Heller i Innsbruck, som i sit Værk over Sydeuropas Crustacea podophthalmia har sam-

menfattet hvad der hidtil er kjendt paa dette Felt. Han opfører ialt ikke mindre end 163 Arter fra Middelhavet, et Tal, der udgjør over Halvparten af samtlige europæiske Podophtalmier.

Skjøndt vi saaledes idethele bør kunne anse Middelhavets Podophtalmfauna for særdeles vel kjendt, er der dog en liden til denne Afdeling af Crustaceerne hørende Familie, der i en mærkelig Grad har unddraget sig Carcinologernes Opmærksomhed, og om hvis middelhavske Repræsentanter vor Kundskab derfor ogsaa har været i høi Grad ufuldstændig. Det er nemlig den eiendommelige til Schizopodernes Gruppe hørende Familie *Mysidæ*.

I Milne Edwards Værk opføres kun 2 herhen hørende Arter fra Middelhavet, begge henførte til Slægten Mysis, nemlig *M. frontalis* og *M. longicornis* fra Golfen ved Neapel. Hertil har Prof. Heller føiet en ny Art, *M. truncata,* fra Adriaterhavet. Til disse 3 endnu kun yderst mangelfuldt beskrevne Arter af Slægten Mysis indskrænker sig for Tiden vor hele Kundskab om Middelhavets Mysider.

Den store Formrigdom, som nærværende Familie, ifølge de af mig tidligere anstillede Undersøgelser, frembyder i Nordhavet, maatte lede mig paa den Tanke, at heller ikke Middelhavet, der i sin Fauna viser saa mange Overensstemmelser med Nordhavet, vilde ved nøiere Undersøgelser vise sig at være saa fattigt paa Repræsentanter af denne Familie, som man før havde tænkt sig. Jeg besluttede derfor under mit Ophold ved Middelhavets Kyster i afvigte Vinter at have min Opmærksomhed særlig henvendt paa denne interessante Crustacegruppe, og Resultatet af disse Undersøgelser har ogsaa vist, at min Formodning var rigtig.

Skjøndt mit Ophold i Syden var forholdsvis kortvarigt og min Tid desuden var optaget af Undersøgelser i andre Brancher af Zoologien, har jeg dog kunnet ialt observere og nøiagtigt undersøge ikke mindre end 20 herhen hørende Arter, fordelte

paa 9 forskjellige Slægter, og endnu har jeg al Grund til at antage, at dette Tal ved fortsatte Undersøgelser navnlig af de større Dybder betydeligt vil forøges. Af disse 20 Mysideformer ere 5 fælles for Nordhavet, de 15 øvrige derimod som det synes eiendommelige for Middelhavet; af disse sidste ere de 12 hidtil ubeskrevne. Begge de af Milne Edward opførte Arter har jeg gjenfundet og saaledes kunnet underkaste dem en fornyet Behandling; derimod er ikke den af Prof. Heller opstillede Art endnu forekommet mig. Af de 2 Milne-Edwardske Arter har den ene, *M. longicornis*, ganske rigtigt vist sig at høre til Slægten Mysis (sensu strictiori); den anden, *M. frontalis*, er derimod ingen virkelig Mysis, men maa henføres til den af Dana opstillede Slægt *Siriella*.

Ved de anførte Mysider stiger Tallet af Middelhavets Podophthalmier til 181 Arter. Denne betydelige Tilvæxt til den Del af Faunaen, der, som anført, netop fortrinsvis har været Gjenstand for Zoologernes Undersøgelser, kunde synes besynderlig. Imidlertid er Sagen let forklarlig for dem, der kjende noget til de her omhandlede Crustaceers Natur og Levevis. Disse smaa fragile Krebse lade sig nemlig vanskeligt fange med de almindeligt brugelige Fiskeredskaber og sees derfor heller ikke nogensinde paa de italienske Fisketorve, som ellers frembyde et saa rigt Udvalg af marine Crustaceer. Heller ikke den sædvanlige Bundskrabe er vel egnet til deres Fangst, da de vanskeligt lade sig udskille uskadte af det paa denne Maade fra Bunden ophentede Materiale. For at erholde de nævnte Smaakrebse levende og i den Stand, at de kunne undersøges, er det ganske nødvendigt at anvende finere Apparater. De littorale Former kunne optages med en til en lang Stang fæstet fin Haav af Gaze, som føres sagte langs Bunden enten fra Stranden af eller endnu bedre fra en Baad. Til Fangsten af de dybere levende Former har jeg fundet den af mig construerede lette Bundskrabe, der kan trækkes længere Strækninger hen over Bunden uden som den sædvanlige Bundskrabe at fylde sig

umiddelbart med dennes Materiale, særdeles hensigtsmæssig. Ved med Forsigtighed at tømme det i Posens Bund ansamlede Residuum i et Kar med rent Søvand vil man kunne erholde ikke blot disse Smaakrebse, men ogsaa mange andre fine Dyr, der ellers let ville unddrage sig Opmærksomheden[1]).

Alle de i det følgende omtalte Arter har jeg observeret i levende Tilstand og paa et Par Undtagelser nær, i begge Kjøn. Ved den af mig i Anvendelse bragte forbedrede autographiske Methode ser jeg mig istand til at ledsage min Afhandling med talrige Afbildninger, saavel Habitusfigurer af det hele Dyr som anatomiske Detailler, noget, der til den sikkre Adskillelse af nærstaaende Arter er af stor Vigtighed. Alle Figurer ere udførte med den største Omhyggelighed ved Tilhjælp af Camera lucida, og jeg kan derfor indestaa for deres størst mulige Nøiagtighed og Correcthed.

---

[1]) Jeg skal ved denne Leilighed anføre, at den eiendommelige Crustacegruppe, *Cumacea,* som af Heller ligesom af de fleste øvrige Carcinologer ligeledes regnes til Podophtalmierne, men som efter min Anskuelse maa danne en særegen Afdeling af Crustaceerne midt imellem Podophtalmierne og Edriophtalmierne, ingenlunde, som man før har troet, fattes Repræsentanter i Middelhavet. Jeg har observeret paa forskjellige Localiteter ikke mindre end 15 herhen hørende Former, hvoraf de 6 eller 7 ere nye, de øvrige identiske med Former, hidtil kun kjendte fra Nordhavet, navnlig de britiske Øer. Denne interessante Tilvæxt til Middelhavets Crustacefauna skal blive Gjenstand for en følgende Afhandling.

Tabula

distributionem Mysidarum maris mediterranei hucusqve cognitam exhibens.

Mysidæ, maris mediterranei.	Goletta.	Cagliari.	Malta.	Siracusa.	Messina.	Neapel.	Spezia.	Mare adriaticum.	Belgia.	Britannia.	Scania.	Norvegia.
Species.	Mare mediterraneum.								Mare boreale.			
1. Mysis Helleri, n.	+	—	—	+	—	—	+	—	—	—	—	—
2. « assimilis, n.	+	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
3. « arenosa, n.	+	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
4. « bahirensis, n.	+	—	+	+	+	—	+	—	—	—	—	—
5. « longicornis, Edw.	—	—	—	—	—	+	—	—	—	—	—	—
6. « truncata, Heller	—	—	—	—	—	—	—	+	—	—	—	—
7. Macropsis Slabberi, v. Ben	+	—	—	+	—	—	+	—	+	—	+	—
8. Leptomysis mediterranea, n.	+	—	—	+	—	—	+	—	—	—	—	—
9. « apiops, n.	—	—	—	—	+	+	+	—	—	—	—	—
10. « sardica, n.	—	+	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
11. Chiromysis microps, n.	+	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
12. Gastrosaccus sanctus, v. Ben	+	—	—	—	—	+	—	—	+	—	—	—
13. « Normani, n.	+	—	—	+	—	+	+	—	—	—	—	—
14. Anchialus agilis, n.	—	—	—	—	+	+	—	—	—	—	—	—
15. Siriella Clausii, n.	+	+	—	+	+	—	+	—	—	—	—	—
16. « crassipes, n.	+	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
17. « frontalis, Edw.	+	+	+	+	—	—	—	+	—	—	—	—
18. « armata, Edw.	+	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
19. Erythrops pygmæa, S.	—	—	—	—	+	+	—	—	—	—	—	+
20. Mysidopsis gibbosa, S.	+	—	+	+	+	+	+	—	—	—	—	+
21. « angusta, S.	—	—	—	—	—	+	—	—	—	—	—	+

Gen. 1. Mysis, Latr.

I den Begrændsning, hvori jeg opfatter denne Slægt, er den i Middelhavet repræsenteret af 6 Arter; dog er det endnu usikkert, hvorvidt den af Prof. Heller opstillede Art i Virkeligheden hører herhen. Dette vil først med Sikkerhed kunne afgjøres ved en nøiere Undersøgelse af Munddelene og navnlig ved Beskaffenheden af Bagkropslemmerne hos den endnu ubekjendte Han. Hos alle Repræsentanter af denne Slægt er 4de Par Bagkropslemmer hos Hannen udviklet paa en høist eiendommelig Vis til lange bagudrettede Styletter, der vistnok maa spille en eller anden Rolle under Forplantningen; ogsaa det 3die Par er hos de allerfleste Arter uligt samme hos Hunnen. Derimod ere Hannens øvrige 3 Par Bagkropslemmer hos alle ægte Mysiser fuldkommen af samme enkle og rudimentære Bygning som hos Hunnerne. Et lignende Forhold finde vi kun igjen hos én anden til Mysiderne hørende Slægt, nemlig hos Slægten *Macropsis* (Podopsis, Thomps.), der imidlertid allerede i sin ydre Habitus skiller sig temmelig betydeligt fra Arterne af Sl. Mysis. Det vil saaledes være forholdsvis let alene efter Hannernes Udseende at kunne bestemme, hvorvidt en foreliggende Art hører til nærværende Slægt eller ikke, og da Hanner og Hunner sædvanligvis ere lige hyppige og træffes sammen, vil man sjelden i saa Henseende forblive i Uvished.

Samtlige her opførte 6 Arter synes at være eiendommelige for Middelhavet. Enkelte af dem staa vistnok overordentlig nær visse nordiske Former; men en nøiere Undersøgelse har dog vist, at de repræsentere distincte Arter. De Charakterer, som især komme i Betragtning ved Artsbestemmelsen og som yde særdeles gode og let opfattelige Kjendemærker er, foruden den almindelige Kropsform, Bygningen af de nedre Antenners Blad og dets Størrelse i Forhold til de øvre Antenners Pedunkler, fremdeles det midterste Halevedhængs Form og Længde i Forhold til Sidepladerne, videre Tallet af Led i Føddernes Tarsus, og endelig hos Hannen Bygningen af 4de Par Bag-

kropslemmer. Ved disse Characterer, som man ialmindelighed, uden at behøve at skride til nogen Dissection, kan undersøge, vil man med største Lethed kunne adskille samtlige Arter af denne formrige Slægt.

---

1. Mysis Helleri, nov. sp.

(Tab. 1 & 2).

Corporis forma minus gracilis, postabdomine antice sat lato, postice sensim attenuato. Oculi breviter pyriformes scutum dorsale ad latera parum modo superantes. Squama antennarum inferiorum sat magna, rhomboidea, latitudine tertiam partem longitudinis circiter æquante, margine exteriore recto lævique spina valida ab apice tertia circiter squamæ longitudinis parte remota terminato. Pedum pars terminalis (tarsus) 5articulata, articulo 1mo brevissimo et tumefacto setis rigidis divergentibus obsito, ultimo in unguem distinctum transformato. Pedes posteriores brevissimi et rudimentares ceteris dimidia parte breviores, ungue terminali obsoleto. Telson laminare sat magnum, duplo longius quam latius postice sensim leviter attenuatum, marginibus lateralibus parum flexuosis aculeis brevibus et remotis armatis, apice inciso, incisura brevi et acutangulata. Uropodum lamina interior telsone parum longior, lanceolata, margine interno sub setis marginalibus aculeis circiter 9 remotis per totam fere longitudinem dispersis armato, otolitho magno. Maris pedes spurii 4ti paris longissimi apicem telsonis superantes, parte terminali 6-articulata, articulo ultimo flagellis 2 longis confecto. Longitudo feminæ 11 mm.

Af Kropsform er denne Art (se Tab. 1) temmelig undersætsig og ligner i denne Henseende mest M. inermis blandt vore nordiske Former. Forkroppen er omtrent af samme Længde som de 5 forreste Bagkropssegmenter tilsammen og seet ovenfra (Fig. 1) jevnt afsmalnende fortil; Breden over den forreste Del er omtrent lig med Breden over Bagkroppens 3die Segment. Bagkroppen er fortil temmelig bred og her noget nedtrykt, men afsmalnes jevnt bagtil; af dens 6 Segmenter er det sidste som sædvanligt det længste, omtrent saa langt som de 2 foregaaende tilsammen.

Rygskjoldet viser over den forreste Del den sædvanlige fra Mandiblernes Corpora opstigende Cervicalfure; foran denne

Fure er det af ens Brede; bag den udvides det successivt; Panderanden danner mellem Roden af Øinene et kun svagt stumpvinklet Fremspring som Antydning til et Rostrum; under dette findes ingen tydelig Frontaltorn. Bagtil er Rygskjoldet i Midten jevnt udrandet og lader her hele det bageste Forkropssegment og en liden Del af det næstforegaaende oventil ubedækket.

Øinene ere korte og tykke og overrage til Siderne kun ubetydeligt Rygskjoldets Siderande; den pigmenterede Del indtager ovenfra seet ikke fuldt Halvparten af Øinene og er indad jevnt udrandet.

De øvre Antenners Skaft (Tab. 2, Fig. 1) er kun ubetydeligt længere end Øinene og af sædvanlig Bygning. 1ste Led er af samme Længde som de 2 øvrige tilsammen, og gaar udad ud i en temmelig stærkt fremspringende børstebesat Fortsats; 2det Led er ganske kort og i Enden skjævt afskaaret i Retningen indenfra udad; 3die Led er noget udvidet i Enden og i den indre Rand besat med 7—8 lange Fjærbørster. Af Svøberne er den indre omtrent dobbelt saa lang som Skaftet, den ydre dobbelt saa lang som den indre.

De nedre Antenner (Fig. 2) har en tyk utydeligt leddet Basaldel, til hvis Ende er fæstet udad det bladdannede Vedhæng, indad den egentlige Antenne eller Svøbe.

Svøbens *Skaft* er omtrent af samme Længde som de øvre Antenners Skaft, og af dens 3 Led er som sædvanligt det 2det det længste; selve Svøben er noget længere end den ydre Svøbe paa de øvre Antenner.

Det bladdannede Vedhæng er temmelig stort og bredt og overrager omtrent med Fjerdeparten af sin Længde de øvre Antenners Skaft. Af Form er det rhombiskt, omtrent 3 Gange saa langt som bredt, med den ydre Rand lige og glat samt endende med en stærk fortilrettet Torn; den indre Rand er svagt bueformigt bøiet, og Enden af Bladet meget skjævt afskaaret i Retningen indenfra udad, saa at det indre Hjørne

skyder sig med 1/3 af Bladets Længde foran det ydre, hvor den før omtalte Torn har sin Plads. Langs hele den indre Rand og Enden er til særegne Afsatser fæstet en Rad af omkring 40 lange Fjærbørster.

Munddelene vise idethele den for Slægten sædvanlige Bygning. Der er kun at bemærke følgende:

2det Par Kjæver (Fig. 3) har Endeleddet af skjævt oval Form med den ydre Rand besat med 7—8 cilierede Børster, hvorimod ingen Torner findes her, saaledes som Tilfældet er med visse andre Arter af Slægten. Den ydre Plade, eller Viften, er liden, af triangulær Form og forsynet med omkring 12 Fjærbørster.

1ste Par Kjævefødder (Fig, 4) har de 3 basale Led indad udvidede til store triangulære Fortsatser besatte langs Kanterne med stærke Børster; den membranøse Vifte er temmelig stor og af bredt lancetdannet Form.

Fødderne (Fig. 5 & 9) vise hos denne Art det eiendommelige, at de aftage stærkt i Længde bagtil, saa at de 2 bageste Par (Fig. 9) neppe ere halvt saa lange som det forreste og faa et ganske rudimentært Udseende. Den ydre Del af Foden, den saakaldte Tarsus er omtrent af samme Længde som det foregaaende Afsnit (Tibia) og delt i 4 Led, hvoraf det 1ste er ganske kort og stærkt opsvulmet samt besat med stive i alle Retninger divergerende Børster. Endekloen (Dactylus) er tydelig paa de forreste Fodpar (Fig. 5), medens den paa de 2 bagerste Par (Fig. 9) er rudimentær.

Det midterste Halevedhæng (Fig. 6) danner en temmelig stor langstrakt 4-kantet Plade, omtrent af samme Længde som sidste Bagkropssegment, med den største Brede, der ligger ved Basis, omtrent halvt saa stor som Længden. Sidekanterne, der kun ere ganske svagt bugtede, ere bevæbnede med korte, temmeligt spredt staaende Torner (omkring 14 paa hver Side), og Enden viser et temmelig kort vinkelformigt Indsnit, der indtager omtrent 1/5 af Pladens Længde. De ved

dette Indsnit fremkomne 2 Endelober ere tilspidsede med den indre Rand temmelig lige og besat med talrige fine Tænder. Af de til den ydre Rand af Pladen fæstede Torner høre kun 3 til disse Lober; den ene er fæstet til Spidsen, de 2 øvrige i temmelig betydelig Afstand fra samme fortil.

De ydre Halevedhæng (Fig. 7) have den indre Plade omtrent af samme Længde som det midterste Halevedhæng; i sin naturlige Forbindelse rager den dog med omtrent 1/5 af sin Længde udenfor Spidsen af samme (sml. Tab. 1, fig. 1). Den er af lancetdannet Form, med Basis forholdsvis mindre opsvulmet end hos de nærstaaende Arter. Otolithen er stor, af oval Form, og viser flere concentriske Lag. Langs den indre Kant af denne Plade findes under Randbørsterne omkring 9 temmelig spredt staaende Torner, hvoraf den bageste er fæstet i nogen Afstand fra Spidsen eller ved Enden af de 4/5 af Pladens Længde. Den ydre Plade er 1/4 længere end den indre og af lineær Form med stumpt tilrundet Spids.

Hannen (Tab. 1, Fig. 2) er som sædvanlig af noget smækrere Kropsform end Hunnen og kjendes let fra denne ved de øvre Antenners og Bagkropslemmernes forskjellige Bygning.

De øvre Antenners Skaft er tykkere og har ved Enden under Svøbernes Insertionspunkter det sædvanlige kostformige Appendix. Dette er (Tab. 2, Fig. 8) af temmelig smal Form med en utydelig Afsats i Midten af den ydre Kant. De talrige fine haarformige Børster, hvormed dette Appendix er besat, udgaa alle tæt sammen fra et smalt S-formigt bøiet Baand langs den nedre Flade.

De ved Basis af sidste Fodpar fæstede *Genitalvedhæng* (se Fig. 9) ere af cylindrisk Form og ved Enden foran Genitalaabningen forsynet med en Tværrad af 6 bøiede Børster.

3die Par Bagkropslemmer (Fig. 10) have en temmelig tyk 4-kantet Basaldel, fra hvis Ende udgaa 2 korte, forskjelligt formede Grene. Den indre af disse stemmer i sit Udseende nøie overens med dette Par Lemmer hos Hunnen; den ydre

er kun halvt saa lang, simpelt konisk og endende med en enkelt Børste.

4de Par Bagkropslemmer (Fig. 11) ere stærkt udviklede og overrage endog Spidsen af det midterste Halevedhæng (sml. Tab. 1, Fig. 2). De bestaa af en langstrakt Basaldel og 2 ulige store Grene. Den indre Gren er ganske liden og tager sig kun ud som et ubetydeligt Appendix; det svarer imidlertid i sin Bygning temmelig nøie til den indre Gren paa foregaaende Par. Den ydre Gren danner en smal cylindrisk Stamme af samme Længde som Basaldelen og delt i 6 tydelige Led, hvoraf det 4de er længst. Fra Enden af sidste Led udgaa 2 divergerende Svøber, hvoraf den ydre er længst og mod Enden delt i talrige smaa Segmenter samt i den ydre Kant besat med tynde Torner; den indre Svøbe er 2-leddet og ved Enden ligeledes i den ene Kant besat med nogle fine Torner.

Legemet er saavel hos Hannerne som hos Hunnerne temmelig stærkt spraglet af forskjelligt farvet Pigment. Som sædvanligt er dette afsat i Form af stjerneformigt forgrenede Pletter. Af saadanne Pigmentstjerner sees (cfr. Tab. 1, Fig. 1 & 2) en i Midten af hvert af de 5 forreste Bagkropssegmenters Rygflade og 1 ved Roden af det midterste Halevedhæng; de udsende mere eller mindre stærkt udviklede forgrenede Udløbere især til Siderne. Paa Hunnens Brystpose findes bagtil en større lignende Pigmentansamling, og afbrudte Forgreninger bemærkes ogsaa paa flere andre Steder af Legemet, saaledes paa Øinenes Pedunkler og Antennernes Basis, videre i Egnen af Munddelene.

Hunnen opnaar en Længde af 11 mm. Hannen er ialmindelighed noget mindre.

Nærværende Art, som jeg har tilladt mig at opkalde efter den af de middelhavske Podophtalmiers Naturhistorie høit fortjente Zoolog, Prof. Heller i Innsbruck, fandt jeg først, men kun i faa Exemplarer, i den tunesiske Golf ved Goletta paa et Par Favnes Dyb, Sandbund. Senere traf jeg den igjen paa

2 andre langt fra hinanden liggende Lokaliteter, nemlig ved Siracusa og ved Spezia. Den synes at forekomme hyppigst i en Dybde af 6—10 Favne og er følgelig ikke at betragte som en littoral Form.

---

2. **Mysis assimilis**, nov. spec.

(Tab. 3 & 4).

Mysidi ornatæ maris borealis valde affinis, sed multo minor. Forma corporis gracilis et elegans cephalothorace antice valde angusto. Oculi magni pyriformes scutum dorsale ad latera nonnihil superantes; inter eosdem spina frontalis distincta. Squama antennarum inferiorum pedunculo superiorum fere duplo longior, anguste rhomboidea, plus quadruplo longior quam latior, margine exteriore lævi spina valida terminato, apice obliquissime truncato, angulo interno in processum longum lingvæformem fere dimidiam squamæ longitudinem occupantem exserto. Pedes elongati, tarso 6-articulato ungve terminali parvo sed distincto. Telson magnum, marginibus lateralibus sat flexuosis aculeis numerosis armatis, apice inciso, incisura brevi non angulata marginibus convexis et dense aculeatis. Uropodum lamina interna telsone paulo brevior lanceolata, basi sat tumefacta, margine interno sub setis marginalibus aculeis armato numerosis brevibus et nonnullis longioribus, ultimo a ceteris remoto prope apicem laminæ affixo; laminæ interna plus 3tia parte longior et valde angusta. Maris pedes spurii fere ut in specie antecedente. Longitudo feminæ vix 13 mm.

Nærværende smukke Art staar i sine anatomiske Detailler overordentlig nær M. ornata G. O. Sars fra Nordhavet og kan paa en Maade siges at være dennes vikarierende Form i Middelhavet. Den er imidlertid meget mindre, neppe halvt saa stor og viser ogsaa enkelte andre Uligheder, som sætte dens Artsforskjel udenfor al Tvivl.

Kropsformen er (se Tab. 3) slank og zirlig, og den skilles herved let allerede ved første Øiekast fra foregaaende Art. Forkroppen er fortil meget smal, neppe bredere end 3die Bagkropssegment og Bagkroppen selv afsmalnes kun ganske svagt bagtil.

Rygskjoldets forreste Rand danner oventil et kun svagt Fremspring mellem Roden af Øinene; under dette bemærkes en tydelig og temmelig lang Frontaltorn.

Øinene ere forholdsvis meget store, pæreformige, eller med stærkt opsvulmet ydre Del, og rage til hver Side ikke ubetydeligt ud over Rygskjoldets Sidekanter; den pigmenterede Del indtager ovenfra seet omtrent Halvparten af Øiet.

De øvre Antenners Skaft (Tab. 4, Fig. 1) er noget kortere end Øinene; 2det Led er usædvanlig kort og meget skjævt afskaaret i Enden; 1ste Led er noget længere end de 2 øvrige tilsammen. Svøberne vise omtrent samme Længdeforhold som hos foregaaende Art.

De nedre Antenners Blad (Fig. 2) er næsten dobbelt saa langt som de øvre Antenners Skaft og af en meget characteristisk smalt rhombisk Form, mere end 4 Gange saa langt som bredt, og i Enden saa overordentlig skjævt afskaaret, at den tornformige Fortsats, hvormed den ydre glatte Rand af Bladet ender, kommer at ligge næsten ligelangt fra Spidsen af Bladet som fra Basis af samme. Den foran denne Torn fremskydende Del af Bladet er smalt tungeformig og dens yderste Spids er som sædvanlig ved en tydelig Sutur skilt fra det øvrige Blad som et særskilt lidet Endeled. En meget lignende Form af disse Antenners Blad finde vi igjen hos den nordiske Art, M. ornata.

Af *Munddelene* viser 2det Par Kjæver (Fig. 3) den Forskjel fra samme hos foregaaende Art, at Endeleddet i den ydre Kant foruden en Del Børster er bevæbnet med et temmelig betydeligt Antal korte Torner. De ere dog hverken saa talrige eller vise den regelmæssige Anordning som hos den nordiske M. ornata.

Fødderne (Fig. 4) ere alle omtrent af ens Længde og af temmelig spinkel Bygning. Endedelen eller Tarsen er stærkt forlænget og delt i 6 tydelige Led; Endekloen er tydelig, skjøndt tynd og børsteformig.

Det midterste Halevedhæng (Fig. 6) er meget stort, betydeligt længere end sidste Bagkropssegment med Siderandene dannende en zirlig først concav dernæst jevnt convex Bøining og besat med et stort Antal (omtrent 32) tæt sammentrængte Torner. Enden af Vedhænget er som hos foregaaende Art indskaaret og Insnittets Dybde er omtrent den samme som hos hin; derimod er dets Form temmelig forskjellig. Bunden af Indsnittet er nemlig ikke vinkelformig, men afrundet, og de det begrændsende tandede Kanter ere tydeligt convexe. Heraf følger igjen, at de ved Indsnittet fremkomne 2 Endelober vise sig noget udadbøide; af de laterale Torner høre de 6 bageste paa hver Side til disse Lober foruden den noget større Endetorn.

De ydre Halevedhæng (Fig. 5) have den indre Plade tydeligt kortere end det midterste Halevedhæng, skjøndt den i sin naturlige Forbindelse rager ubetydeligt udenfor samme. Den er stærkt opsvulmet ved Basis og indeholder en usædvanlig stor Otolith. Langs den indre Rand findes under Randbørsterne et stort Antal tæt sammentrængte korte Torner, hvoraf dog de 5 ere noget længere; den bageste staar i nogen Afstand fra de øvrige nær Spidsen af Pladen. Den ydre Plade er omtrent 1/4 længere end den indre og af en særdeles smal lineær Form.

Hannen har de øvre Antenners Skaft (Fig. 7) som sædvanligt stærkere bygget end hos Hunnen; det kostformige Appendix under Svøbernes Basis er særdeles stort, næsten af hele Skaftets Længde og med en tydeligt markeret Afsats foran Midten; de fine Haarbørster ere fæstede til et zigzagformigt bøiet Baand, som i den bageste Del er dobbelt. De 2 Par omformede Bagkropslemmer (Fig. 9, 10) ere næsten fuldkommen af samme Bygning som hos foregaaende Art.

Legemet er temmelig gjennemsigtigt med kun lidet udviklet Pigmentering. Man bemærker (se Tab. 3) paa Bagkropssegmenternes Rygflade de sædvanlige Pigmentstjerner og desuden paa Siderne af de fleste en temmelig stærkt forgrenet Pigment-

ansamling, der giver Bagkroppen hos nærværende Art et eiendommeligt spraglet Udseende.

Arten er kun forekommet mig paa en eneste Localitet, nemlig ved Goletta, hvor den imidlertid ikke var ualmindelig paa ganske grundt Vand nær den sandige Strand. I sin Levevis synes den at vise adskillig Overensstemmelse med den nordiske Art M. spiritus, Norman, og er ligesom denne at betragte som en littoral Form. Derimod er vor M. ornata, hvem nærværende Art i sine anatomiske Detailler kommer nærmest, en vel udpræget Dybvandsform.

---

3. **Mysis arenosa**, nov. spec.

(Tab. 5 & 6).

Forma corporis brevis et obesa, postabdomine qvam solito breviore. Oculi brevissimi, supra visi fere globosi, scutum dorsale ad latera vix superantes. Sqama antennarum inferiorum pedunculo superiorum vix longior, breviter rhomboidea, duplo solummodo longior qvam latior, margine externo leviter arcuato lævigve spina terminato valida in medio circiter sqvamæ longitudinis sita. Pedes sat robusti, tarso brevissimo 4-articulato, articulo 1mo velut in M. Helleri brevi et tumefacto, ungve terminali distincto. Telson elongatum, latitudine maxima ad basin sita dimidiam longitudinem æqvante, postice sat attenuatum, marginibus lateralibus subrectis aculeis circiter 16 brevibus, anterioribus 4—5 a ceteris intervallo longiore remotis, armatis, apice inciso, incisura angusta et sat profunda 4tam circiter telsonis longitudinis partem occupante, fundo rotundato marginibus subrectis. Uropodum lamina interna telsone vix longior, obtuse lanceolata, margine interno sub setis marginalibus aculeis circiter 22 inæqvalibus, 2 posterioribus a ceteris remotis et apici affixis, armato; lamina externa qvam interna parum longior, sublinearis, apice obtuse rotundato. Maris pedunculus antennarum superiorum valde incrassatus appendice terminali maxima et distincte bilobata; pedes spurii structura eadem ac in speciebus antecedentibus; 4ti paris tamen paulo breviores apicem telsonis non attingentes. Longitudo feminæ vix 7 mm. superans.

Nærværende Art staar i sine anatomiske Detailler nærmest M. Helleri, men er meget mindre og af kortere og mere under-

sætsig Kropsform. Forkroppen er (se Tab. 5) usædvanlig bred og oftest saa stærkt pigmenteret med utallige forgrenede Pigmentstriber, at den faar en mørkebrun eller næsten sort Farve; hos Hunnen er ligeledes hele Brystposen prydet med et lignende Pigment; derimod er Bagkroppen altid gjennemsigtig med kun lidet forgrenede Pigmentsstjerner. Forholdet mellem For- og Bagkrop er noget forskjelligt fra de øvrige Arter, idet den sidste neppe er mere end $^1/_5$ længere end Forkroppen (Haleviften iberegnet), medens den hos de øvrige Arter er $^1/_3$—$^1/_4$ længere.

Rygskjoldet er forholdsvis bredt og stort og bagtil kun svagt udrandet. Panderanden danner et kun svagt stumptvinklet Fremspring mellem Roden af Øinene.

Øinene ere usædvanlig korte og tykke, ligesaa brede som lange, ovenfra seede næsten kugleformige og overrage neppe Rygskjoldets Siderande; deres Pedunkler ere saa tæt forsynede med dentritisk forgrenede Pigmentstriber, at den egentlige Øieglob vanskeligt skilles fra Pedunkelen.

De øvre Antenners Skaft (Tab. 6, Fig. 1) er ligeledes meget kort, men dog længere end Øinene, og have sidste Led usædvanlig kort og tykt, neppe længere end det foregaaende, men en halv Gang til saa bredt.

De nedre Antenners Blad (Fig. 2) er meget lidet, neppe længere end de øvre Antenners Skaft, og kun dobbelt saa langt som bredt. Af Form er det meget skjævt rhombiskt, saa at den tornformige Fortsats, hvormed den ydre glatte og noget buede Rand ender, kommer til at ligge omtrent ved Midten af Bladets Længde.

2det Par Kjæver (Fig. 3) have Endeleddet af skjævt oval Form med den ydre Rand besat med 4 Fjærbørster, hvorimod Torner ganske mangle.

Fødderne (Fig. 4) ere alle omtrent af ens Længde, temmelig smaa med usædvanlig kort Tarsus; paa 1ste Par er den selv kortere end det foregaaende Led, men bliver paa de bageste Par (sml. Fig. 8) noget længere. Den er delt i 4 Led,

hvoraf det 1ste ligesom hos M. Helleri er meget kort og opsvulmet med talrige stive divergerende Børster. Endekloen er tydeligt udviklet paa samtlige Fodpar.

Det midterste Halevedhæng (Fig. 5) er omtrent af samme Længde som sidste Bagkropssegment, bredest ved Basis og hurtigt afsmalnende mod Enden, med Siderandene kun lidet bugtede eller næsten rette samt bevæbnede paa hver Side med omkring 16 korte Torner; af disse ere ialmindelighed de 4 eller 5 forreste ved et længere Mellemrum skilte fra de øvrige. Enden af Vedhænget er i Midten indskaaret eller gaar ud i 2 tilspidsede Lapper. Indsnittet er temmelig dybt, indtagende næsten $^1/_4$ af Vedhængets Længde, i Bunden smalt afrundet og med Sidekanterne næsten rette og som sædvanligt tæt saugtakkede. Af de laterale Torner strække paa hver Side 3 eller 4 sig bagenfor Bunden af Indsnittet, og Spidsen af hver af Endeloberne er som sædvanlig bevæbnet med en noget større lige bagudrettet Torn.

De ydre Halevedhæng (Fig. 6) have den indre Plade omtrent af det midterste Halevedhængs Længde og af stumpt lancetdannet Form. Otolithen er usædvanlig liden og af cirkelrund Form. Den indre Rand af denne Plade er under Randbørsterne bevæbnet med omtrent 22 ulige store Torner, hvoraf de 2 bageste ved et større Mellemrum ere fjernede fra de øvrige og fæstede nær Spidsen af Pladen. Den ydre Plade er kun lidet (omtrent $^1/_6$) længere end den indre og af lineær Form med stumpt tilrundet Spids.

Hannen har de øvre Antenners Skaft (Fig. 7) særdeles tykt, og det kostformige Appendix er af mere end hele Skaftets Længde med en særdeles skarpt markeret Afsats i den indre Kant. De 2 omformede Par Bagkropslemmer (Fig. 10, 11) skille sig kun lidet i sin Bygning fra samme hos de 2 foregaaende Arter; men det 4de Par er forholdsvis kortere, idet det ikke rækker til Spidsen af det midterste Halevedhæng. (se Fig. 9).

Nærværende Art forekommer ikke sjelden ved Goletta paa den sandige Bund nær Stranden i en Dybde af 1 til 4 Favne. Paa andre Steder har jeg ikke truffet den.

---

4. **Mysis bahirensis**, nov. spec.

(Tab. 7 & 8).

Corporis forma minus gracilis, cephalothorace sat incrassato, postabdomine depressiusculo. Scutum dorsale sulco cervicali distinctissimo, margine frontali medio obtuse angulato utrinqve spina laterali antice curvata armato; spina frontalis nulla. Oculi sat elongati scutum dorsale ad latera nonnihil superantes. Sqama antennarum inferiorum sat elongata pedunculo superiorum fere duplo longior, anguste lanceolata, margine ubique et apice setifero, extremitate ultima sutura a cetera sqama disjuncta 5-setosa. Pedes elongati, tarso in 1mo pari 3-articulato in ceteris modo biarticulato, ungve terminali distincto. Telson qvam solito brevius, subtriangulare, latitudine ad basin qvam longitudine parum minore, postice cito attenuatum, marginibus lateralibus subrectis aculeis utrinqve circiter 10 armatis, apice inciso, incisura brevissima et lata, obtuse angulata. Uropodum lamina interna telsone 4ta parte longior, lanceolata, basi sat tumefacta otolitho rotundato parum pellucido instructa, margine interno sub setis marginalibus aculeo solummodo unico prope basin armato; lamina externq interna fere 3tia parte longior, sublinearis, apice subtruncato. Maris pedunculus antennarum superiorum paulo robustior, appendice terminali qvam solito minore dimidiam pedunculi longitudinem vix superante, anguste conica. Pedes spurii 3tii paris simplices iisdem feminæ similes sed paulo majores; 4ti paris parum evoluti, segmentum ultimum non superantes, ramo exteriore biarticulato, articulo 1mo majore cylindrico, ultimo conico flagello unico setiformi longo serrulato terminato. Longitudo feminæ vix 8mm. superans.

Nærværende Art hører til en anden Afdeling af Slægten Mysis, nemlig til de Arter, der ere udmærkede ved lancetformigt Antenneblad og indskaaret Halevedhæng. I sin anatomiske Bygning slutter den sig nærmest til de nordiske Arter, M. oculata, Fabr. og M. mixta, Lilljeborg. Den er dog meget mindre end disse, en af de mindste Arter af Slægten, da den fuldvoxne Hun kun naar en Længde af 8 mm.

Kropsformen er (se Tab. 7) temmelig undersætsig og hele Legemet klart og gjennemsigtigt med kun yderst sparsomt Pigment. Af de hos de foregaaende Arter saa tydelige Pigmentstjerner paa Bagkroppens Rygside ser man saaledes her intet Spor. Kun paa Øienstilkene og de øvre Antenners Skaft samt paa Hunnens Brystpose findes nogle sparsomme dendritiske Pigmentforgreninger.

Rygskjoldet er ovenfra seet temmelig bredt og fortil kun lidet afsmalnende. Dets forreste Trediedel er ved en særdeles tydeligt markeret Cervicalfure afgrændset fra det øvrige Rygskjold. Panderanden danner i Midten et stumpvinklet Fremspring mellem Roden af Øinene og er til hver Side bevæbnet med en temmelig stor fortilkrummet tornformig Fortsats, hvortil intet Spor findes hos de øvrige bekjendte Arter af Slægten.

Øinene ere langstrakt pæreformige, næsten dobbelt saa lange som brede, og rage ikke ubetydeligt udover Rygskjoldets Siderande; de ere ved Basis adskilte ved et temmelig langt Mellemrum. Af nogen Frontaltorn findes intet Spor.

De øvre Antenners Skaft (Tab. 8, Fig. 1) ere af spinkel Bygning med 1ste Led ikke ubetydeligt længere end de 2 øvrige tilsammen og sidste Led kun lidet udvidet i Enden. Svøberne vise det sædvanlige indbyrdes Længdeforhold.

De nedre Antenners Blad (Fig. 2) er næsten dobbelt saa langt som de øvre Antenners Skaft og af en smal lancetdannet Form med begge Kanter børstebesatte; den yderste Ende er ved en tydelig Sutur afsat fra det øvrige Blad som et særskilt lidet Endeled; fra Spidsen af dette udgaar 3 og fra hver Side 1 Børste.

Mandibulrapalperne (Fig. 3) ere usædvanlig smaa og kun sparsomt børstebesatte. Endeleddet er ganske kort, i Enden skjævt afskaaret og her besat med de sædvanlige tæt sammentrængte cilierede Torner.

2det Par Kjæver (Fig. 4) har Endeleddet af en særdeles

bred spadedannet Form med den ydre svagt buede Rand bevæbnet med en tæt og regelmæssig Rad af korte Torner.

1ste Par Kjævefødder (Fig. 5) har næstsidste Led i den ydre Kant besat med 6 usædvanlig lange divergerende Fjærbørster. De 3 basale Led gaa som hos de foregaaende Arter indad ud i laminære børstebesatte Fortsatser, men disse ere her mindre udviklede, navnlig de fra 2det og 3die Led udgaaende. Den membranøse Vifte er usædvanlig stor og af segldannet eller halvmaanedannet Form.

Fødderne (Fig. 6, 10) ere af langstrakt og spinkel Form, navnlig de forreste Par, og forsynede med tydelig skjønt liden Endeklo. Tarsen er paa 1ste Par delt i 3 Led; paa alle øvrige Par er den derimod kun 2-leddet med 1ste Led meget langt (se Fig. 10).

Det midterste Halevedhæng (Fig. 7) er ganske usædvanlig kort, kortere end hos nogen anden bekjendt Art af den egentlige Slægt Mysis. Af Form er det triangulært, bredest ved Basis og hurtigt afsmalnende mod Enden, med Sidekanterne næsten lige og bevæbnede paa hver Side med omkring 10 korte Torner. Enden er, som hos de foregaaende Arter, indskaaret; men Indsnittet er, især hos yngre Individer, usædvanlig kort og ofte endog stumpvinklet; langs Kanterne staa omkring 14 fine Torner foruden den paa Spidsen af de 2 Endelober fæstede Torn.

De ydre Halevedhæng (Fig. 8) ere temmelig forlængede. Den indre Plade er mere end 1/4 længere end det midterste Halevedhæng og af den sædvanlige lancetdannede Form med stærkt opsvulmet Basis. Otolithen er cirkelrund og udmærket ved et distinkt kornet Udseende, hvorved den bliver ugjennemsigtig; kun 1 enkelt Torn findes i den indre Kant under Randbørsterne nær Basis af Pladen. Den ydre Plade er næsten 1/3 længere end den indre og af lineær Form med afkuttet Spids.

Hannen har de øvre Antenners Skaft (Fig. 9) som sæd-

vanligt af kraftigere Bygning. Det kostformige Vedhæng er derimod forholdsvis lidet og smalt og af neppe mere end Skaftets halve Længde.

De 2 Par omformede Bagkropslemmer afvige temmelig i sin Bygning fra samme hos de foregaaende Arter. 3die Par (Fig. 12) er ikke tvegrenet men danner en enkelt Plade, som kun er noget større end hos Hunnen med noget opsvulmet Basis. 4de Par er tvegrenet, men forholdsvis lidet udviklet og rækker neppe ud over sidste Bagkropssegment (se Fig. 11). Af de 2 Grene danner (se Fig. 13) den indre som sædvanligt en tynd børstebesat Plade, der fra Basis udsender en tynd skraat udadrettet, i Enden med divergerende Hørebørster besat Fortsats. Den betydeligt længere ydre Gren er cylindrisk og kun delt i 2 Led, hvoraf det 1ste er størst og i den ydre Kant ved Enden forsynet med en kort Børste; sidste Led er ganske kort, af conisk Form og ender med en lang børsteformig Svøbe, der i begge Kanter er besat med fine Torner.

Nærværende Art forekommer i største Mængde i den store og grunde Brakvandssø «El Bahira», som strækker sig mellem Tunis og Goletta, og er den eneste Mysisart som her findes. Arten har imidlertid, som det synes, en temmelig vid Udbredning i Middelhavet. Jeg har saaledes truffet den enkeltvis ved Siracusa, Messina og Spezia. Overalt forekommer den paa ganske grundt Vand mellem Alger og er derfor at betragte som en littoral Form.

---

5. **Mysis longicornis**, Edwards.

(Tab. 9 & 10).

Milne Edwards; Histoire nat. der Crustacés. Tome II, pg. 459 Tab. 26, Fig. 7—9.

Heller; Die Crustaceen der südlichen Europa, pg. 302.

Corporis forma gracilis et angusta, postabdomine sublineari. Integumenta ubiqve squamulis minutis hispida etiam in appendicibus corporis. Scutum dorsale antice sat attenuatum, sulco cervicale distincto, margine

frontali medio angulato. Oculi magni pyriformes ad basin longe sejuncti, scutum dorsale ad latera longe superantes. Pedunculus antennarum superiorum sat elongatus, articulo 2do supine in processum antice vergentem producto, ultimo sat tumido subovato longitudine basalem fere æqvante. Sqama antennarum inferiorum parva pedunculo superiorum parum modo longior, forma anguste lanceolata, margine utroqve et apice longe setifero, extremitate ultima sutura obliqva a cetera sqvama disjuncta. Pedes tenues tarso 3-articulato, articulo 1mo majore, ungve terminali tenui sed distincto. Telson elongatum, integrum, ad basin utrinqve valde dilatatum, deinde vero subito constrictum, parte posteriore anguste lingvæformi et aculeis marginalibus numerosis inæqvalibus lanceolatis dense armata. Uropodum lamina interna telsone vix longior, anguste lanceolata, ad basin vero valde tumefacta otolitho ovali insvetæ magnitudinis instructa, margine interno ad basin subtiliter aculeato aculeo posteriore majore; lamina externa interna 4ta parte longior valde angusta, sublinearis, paulo extus curvata, apice obliqve truncata. Maris pedunculus antennarum superiorem eodem feminæ structura multo robustiore appendice terminali crassa dimidiam pedunculi longitudinem vix æqvante. Pedes ejus spurii 3tii paris simplices ab iisdem feminæ vix discrepantes; 4ti paris qvam solito minores segmentum penultimum parum superantes, ramo externo anguste cylindrico, aliqvanto flexuoso, biarticulato, articulo 1mo elongato, ultimo brevissimo flagellis 2 setiformibus brevibus subæqvalibus confecto. Longitudo feminæ vix 9mm.

I sin almindelige Habitus skiller denne lille Art sig temmelig fra de øvrige Mysider og viser en umiskjendelig Lighed med Arterne af Slægten Leptomysis, fra hvilken den dog strax skiller sig ved den meget forskjellige Bygning af Hannens Bagkropslemmer. Den bliver at henføre til den Afdeling af Slægten Mysis, der er udmærket ved lancetformigt Antenneblad og helt (ikke indskaaret) midterste Halevedhæng, og slutter sig nærmest til M. vulgaris blandt vore nordiske Arter.

Kropsformen er (se Tab. 9) spæd og langstrakt med usædvanlig smal Bagkrop, der næsten overalt er af ens Brede; af dens Segmenter er det sidste kun ubetydeligt længere end det foregaaende.

Samtlige Integumenter vise ved nøiere Undersøgelse en eiendommelig ru Structur, idet der (se Tab. 10, Fig. 4) fra

deres ydre Side hæver sig smaa tiltrykte rhombiske Skjæl, hvis ene Vinkel springer noget stærkere frem og i Profil viser sig som smaa Pigge. Denne Structur er ogsaa tydelig paa flere af Kroppens Vedhæng, saaledes paa Antennernes basale Del. Hele Legemet er forøvrigt klart og gjennemsigtigt med kun sparsomme dendritiske Pigmentforgreninger af lys brunlig Farve.

Rygskjoldet har (se Tab. 9) en tydeligt markeret Cervicalfure og afsmalnes stærkt fortil, saa at Breden over den forreste Del neppe er større end over Bagkroppen. Panderanden viser i Midten et stumpvinklet Fremspring mellem Roden af Øinene, som Antydning af et Rostrum; under dette findes intet Spor af nogen Frontaltorn.

Øinene ere usædvanlig store og ved et betydeligt Mellemrum skilte fra hinanden, samt rage til hver Side langt udover Rygskjoldets Sidekanter; af Form ere de pæredannede med den pigmenterede Del indtagende omtrent Halvparten af hele Øiet.

De øvre Antenners Skaft (Tab. 10, Fig. 1 & 2) er af usædvanlig langstrakt Form, ikke ubetydeligt længere end Øinene. Det 1ste Led er kortere end de 2 øvrige tilsammen og har paa den øvre Flade 2 usædvanligt lange cilierede Børster, den ene nær Basis, den anden nær Enden af Leddet. 2det Led er ovenfra seet (Fig. 1) meget smalt, men gaar oventil ud i en temmelig stor konisk fortilrettet Fortsats besat med nogle korte Børster (se Fig. 2). Sidste Led er temmelig opsvulmet, af oval Form og omtrent dobbelt saa langt som 2det. Svøbene vare paa de hjembragte Exemplarer afbrukne, saa at deres Længdeforhold ikke kan nøiagtigt bestemmes. Det er imidlertid sikkert, at de ikke udmærkede sig ved nogen usædvanlig Længde, og Artsnavnet er derfor kun lidet betegnende for nærværende Art. Den ydre Svøbe har de baandformige Lugtepapiller tæt sammentrængte ved Basis, hvor de staa i flere Rader, noget der ikke synes at være Tilfældet med de øvrige Arter af Slægten.

De nedre Antenners Blad (Fig. 3) er forholdsvis lidet,

kun ubetydeligt længere end de øvre Antenners Skaft, og af en smal lancetdannet Form med begge Kanter samt Spidsen besat med lange Fjærbørster. Den yderste Ende af Bladet er ligesom hos foregaaende Art ved en tydelig, her noget skjævt løbende Sutur afsat som et særskilt Endeled. Svøbens Skaft er betydelig kortere end de øvre Antenners Skaft og viser den ovenomtalte eiendommelige skjællede Structur særdeles tydeligt.

2det Par Kjæver (Fig. 5) har Endeleddet af skjævt oval Form med den ydre Rand besat med omkring 6 Fjærbørster.

1ste Par Kjævefødder (Fig. 6) har de fra de 3 basale Led udgaaende laminære Forsatser, kun lidet udviklede; den membranøse Vifte er ligeledes temmelig liden.

Fødderne (Fig. 7 & 15) ere af spinkel Bygning med Tarsen længere end det foregaaende Led og 3-leddet med 1ste Led længst. Endekloen er tynd og børsteformig. Basalleddet (coxa) er navnlig hos Hannen (se Fig. 15) bredt og fyldt med de divergerende Muskelknipper, hvorved den temmelig stærkt udviklede Svømmepalpe bevæges.

Det midterste Halevedhæng (Fig. 8) er betydeligt længere end sidste Bagkropssegment og af en meget characteristisk Form og Bevæbning. Ved Basis er det meget bredt med Breden her omtrent halvt saa stor som hele Vedhængets Længde, men indknibes derpaa pludseligt til kun Halvparten af denne Brede, saa at de bageste $^4/_5$ af Vedhænget faar en meget smal tungedannet Form. Sidekanterne ere i den bageste Halvpart af Vedhænget bevæbnede med et stort Antal af klare lancetformige Torner (Fig. 10), der staa saa tæt sammen, at de ved Basis berøre hinanden; de ere af ulige Længde og fortsætte sig uafbrudt rundt om den smalt tilrundede Ende (se Fig. 9). I den forreste Halvpart af Vedhænget ere Sidekanterne nøgne; kun bemærkes til hver Side 1 eller 2 meget smaa Torner af sædvanlig Beskaffenhed ved den bagre Side af de laterale Udvidninger, hvori Vedhænget ved Basis gaar ud.

De ydre Halevedhæng (Fig. 11) have den indre Plade omtrent af samme Længde som det midterste Halevedhæng; den er af den sædvanlige lancetdannede Form, men er usædvanlig stærkt opsvulmet ved Basis for Høreapparatet; Otolithen er overordentlig stor, klar som Krystal og af oval eller elliptisk Form. Den indre Kant af den basale Opsvulmning er fint saugtakket, og længere bagtil staar en større bagudrettet Torn. Den ydre Plade er af en særdeles smal lineær Form, noget udadbøiet og med skjævt afskaaret Spids; den er omtrent $^1/_4$ længere end den indre Plade.

Hannen (Tab. 9, Fig. 2) skiller sig i sin Kropsform kun lidet fra Hunnen og er omtrent af samme Størrelse som denne. De øvre Antenners Skaft (Tab. 10, Fig. 12) er betydelig kraftigere bygget og det kostformige Appendix er kort og tykt med en tydelig Afsats i den nedre Kant. Af Bagkropslemmerne er det 3die Par (Fig. 13) fuldkommen af samme enkle Bygning som hos Hunnen. Derimod er 4de Par (Fig. 14) udviklet paa den for Slægten characteristiske Maade, skjønt det forholdsvis er mindre end hos nogen anden bekjendt Mysisart, idet det kun ubetydeligt overrager næstsidste Bagkropssegment (se Tab. 9, Fig. 2). Basaldelen er liden og svag samt ufuldstændigt afgrændset fra den indre pladeformige Gren; den ydre Gren er overordentlig tynd, cylindrisk og noget S-formigt bøiet samt bestaaende af 2 Led, hvoraf det sidste er ganske kort, afkuttet i Enden og her forsynet med 2 korte børsteformige Svøber, der i Kanterne ere fint tandede.

Denne lille fintbyggede Mysisart, som hidtll kun har været kjendt efter Milne Edwards ufuldstændige Beskrivelse og Afbildning, forekommer i største Mængde i Golfen ved Neapel paa et Par Favnes Dyb langs den sandige Strand udenfor «Villa reale», hvor ogsaa M. Edwards fandt den. Paa andre Steder har jeg ikke truffet den.

6. **Mysis truncata**, Heller.

Heller, Die Crustaceen des südlichen Europas, pag. 303. Tab. X, Fig. 13 & 14.

Jeg har, som ovenfor anført, ikke været saa heldig at gjenfinde denne Art, men anfører den dog her for Fuldstændigheds Skyld. Efter Heller er den udmærket ved lange og smale lancetformige Antenneblade og temmelig kort, ikke indskaaret midterste Halevedhæng. Hvis den er en virkelig Mysis, noget der først ved en nøiere Undersøgelse af Munddelene og navnlig af Hannens Bagkropslemmer med Sikkerhed kan afgjøres, vil den saaledes komme til at høre til samme Afdeling af Slægten Mysis som foregaaende Art.

Den er fundet af Prof. Heller i Adriaterhavet ved Lissa, hvor den forekommer nær Stranden paa ganske grundt Vand.

Gen. 2. **Macropsis**, mihi.

(Podopsis v. Beneden)
nec Thompson.

Den Mysideform, hvorpaa ovennævnte Slægt grunder sig slutter sig i flere Henseender, navnlig ved Forholdet af Hannens Bagkropslemmer, meget nær til Slægten Mysis (sens. strict.), men viser dog saavel i sin almindelige Habitus som i enkelte vigtige anatomiske Charakterer saamegen Forskjel, at jeg holder det for rigtigt at betragte den som repræsenterende en egen Slægtstype blandt Mysiderne. Van Beneden, som først mere omstændeligt har beskrevet denne Form, henfører den ogsaa til en egen Slægt; men han feiler ganske sikkert, saaledes som Goës allerede med Ret har fremhævet, ved at henføre den til Thompsons Slægt *Podopsis,* som synes at afvige langt mere fra de øvrige Mysider og enten kun repræsenterer et Udviklingstrin af en høiere Crustace eller maa stilles i samme anomale Macruregruppe, hvortil Slægterne Sergestes og Leucifer høre.

Slægten Macropsis skiller sig fra Sl. Mysis, foruden ved den i Slægtsbenævnelsen udtrykte Character, de enormt forlængede Øine, især ved de øvre Antenners Bygning, der navnlig hos Hannen viser et fra alle øvrige Mysider meget afvigende Forhold, idet der til Enden af Skaftet foruden de 2 Svøber og det for Hannerne characteristiske kostformige Appendix endnu findes et 4de Vedhæng, hvortil intet Spor sees hos de øvrige Mysider.

Den af mig i Middelhavet observerede Form synes fuldkommen at stemme overens med den i Nordhavet ved Belgiens Kyster og ved Bohuslän forekommende Form, hvorfor jeg holder den for identisk med samme.

---

1. **Macropsis Slabberi,** v. Beneden.

(Tab. 11—13.)

„Steurgernaal met trompetwijse oogen," Slabber, Natuurkundige Verlustigingen, pl. XV, fig. 3 & 4.

Podopsis Slabberi, v. Beneden, Recherches sur la faune littorale de Belgiqve, Crustacés, pg. 18, pl. VI.

Mysis Slabberi, Goës, Crust. decap. podoph. marina Sneciæ, pg. 16.

Corpus totum hyalinum, gracillimum, cephalothorace valde angusto, postabdomine sublineari. Scutum dorsale parvum segmenta cephalothoracis 2 posteriora et partem 3tii nuda relinqvens, antice valde attenuatum, postabdomine angustius; margine frontali medio rotundato-producto utrinqve spina distincta armato. Oculi maxime elongati, anguste tubæformes ad basin intervallo longo sejuncti, pigmento nigerrimo extremitatem modo externam occupante. Pedunculus antennarum superiorum gracillimus, dimidiam fere scuti dorsalis longitudinem æqvans, articulo 1mo ceteris 2junctis fere æqvali margine externo ad apicem seta valida extus porrecta instructo, 2do paulo breviore apicem versus dilatato; filamentis (feminæ) subæqvalibus. Sqvama antennarum inferiorum parva pedunculo superiorum vix longior, anguste lanceolata ubiqve setis longis marginata, extremitate ultima sutura distincta a cetera sqvama disjuncta, 5-setosa; pedunculus earum antennarum eodem superiorum brevior. Mandibulæ sat magnæ, corpore nudo utrinqve extra scutum dorsale prominente, parte incisiva securiformi fere ut in Myside; palpo angusto et elongato corpore

mandibulæ multo longiore. Maxillarum anteriorum ramus internus apice exserto setis spiniformibus solummodo 3 armatus; posteriorum articulus terminalis ovatus margine externo nudo, processus incisivus posterior ad basin pro circulo setarum solummodo 3 setis crassis et ciliatis instructus, lamina vibratoria parva, anguste lanceolata. Maxillipedes anteriores tenues, artieulo modo basali processu distincto incisivo instructo, lamina vibratoria qvam solito minore. Maxillpedum posteriorum articulus ultimus magnus, ovatus, setis numerosis curvatis et sparse ciliatis ornatus. Pedes elongati structura Mysidis, intus longe setiferi, tarso elongato 7-8articulato ungve terminali nullo. Telson brevissimum segmento ultimo multo brevius, subtrigonum, utrinqve apicem propius in processum brevem postice vergentem et aculeo singulo terminatum exsertum, extremitate pone eundem obtuse conica et aculeis dense marginata, marginibus lateralibus ante eundem aculeis parvis 5—6 armatis. Uropodum lamina interna telsone plus 3tia parte longior, lanceolata, ad basin sat tumefacta, otolitho subgloboso, intus aculeo unico parvo sub setis marginalibus prope basin armata; lamina externa valde angusta, sublinearis, leviter arcuata, apice truncato, interna tertia circiter parte longior. Maris pedunculus antennarum superiorum eodem femina structura multo robustiore, præter filamenta terminalia appendicibus 2 inæqvalibus instructus, altera crassa et dense pilosa in modum solitum marium Mysidarum formata, altera tenui, anguste conica, seta unica longa terminata. Appendices genitales magnæ, subcylindricæ, paulo curvatæ, apice obscure bilobato. Pedes spurii 3tii es 4ti paris in modum Mysidis formati; illi parte constantes basali crassa et ramis duobus, interiore longiore laminari, exteriore parvo biarticulato; hi valde elongati apicem telsonis longe superantes, parte basali angusta, ramo interiore mimino, exteriore vero magno et cylindrico, 3-articulato, articuto 2do maximo, ultimo perbrevi flagellis 2 inæqvalibus, exteriore longo et curvato, multiarticulato, interiore 4ta parte breviore, inarticulato, intus dense aculeato. Longitudo feminæ circiter 12 mm.

Hele Legemet er hos begge Kjøn klart som Vand, saa man har adskillig Vanskelighed for at opdage denne Myside i det Kar, hvori man har den gaaende, uagtet den i Størrelse slet ikke staar tilbage for de i det foregaaende omtalte Arter. Det er næsten alene det kuldsorte Øiepigment, som tydeligt viser sig. Af andet Pigment sees saagodtsom slet intet paa Legemet. Kun hos de ægbærende Hunner (Tab. 11, Fig. 2) bemærkes paa Siderne af Brystposen en større stjerneformigt

forgrenet Pigmentplet, og paa Hannens Kjønsvedhæng sees en lignende skjøndt mere uregelmæssig Pigmentansamling (se Tab. 13, Fig. 1 & 5).

Kropsformen er (se Tab. 11) usædvanlig slank og zirlig, og nærværende Art overgaar i denne Henseende alle øvrige bekjendte Mysider. Navnlig er Forkroppen udmærket ved sin overordentlige Tyndhed, hvorved det hele Legeme faar en næsten lineær Form.

Rygskjoldet er meget lidet udviklet og lader bagtil ikke blot de 2 bageste, men ogsaa en Del af 3die Forkropssegment ubedækket. Det afsmalnes stærkt fortil, saa at det, ovenfra seet (Fig. 1) i sin forreste Del endog er smalere end Bagkroppen. Dets frie Sidekanter vise (se Fig. 2 og Tab. 13, Fig. 1) det anomale, at de ikke, som sædvanligt, dække den øverste Ende af Mandiblernes Corpus, men bøie sig om samme, saa at Mandiblerne træde frit frem til hver Side af Rygskjoldet som et knudeformigt Fremspring. Panderanden danner oventil et bredt stumpvinklet Fremspring, der i Form af en triangulær Plade træder frem mellem Roden af Øinene, og viser til hver Side af denne en tornformig fortilrettet Fortsats.

Øinene vise en i denne Gruppe ganske usædvanlig smal og langstrakt Form, og det var væsentlig denne Charakter, som ledede Van Beneden til at henføre denne Mysideform til den Thompsonske Slægt Podopsis, med hvilken den dog, som allerede bemærket, forøvrigt har meget lidet tilfælles. Deres Længde er omtrent lig med Tredieparten af hele Forkroppen og kun den alleryderste, noget udvidede Ende danner den egentlige pigmenterede og facetterede Øieglob, som altsaa sidder paa Enden af en overordentlig lang cylindrisk, eller smalt tubformig Stilk. De ere ved Basis adskilte ved et bredt Mellemrum og synes derfor at udgaa fra selve Siderne af Forkroppens Ende. I normal Tilstand ere de rettede mere eller mindre lige ud til Siderne, saa at det kuldsorte Øiepigment viser sig i be-

tydelig Afstand fra Dyrets Midtlinie, noget der giver denne Myside et ganske eiendommeligt Physiognomi.

De øvre Antenners Skaft (Tab. 12, Fig. 1) viser ligeledes en i denne Gruppe usædvanlig spinkel Bygning. De ere omtrent af Rygskjoldets halve Længde og af en særdeles tynd cylindrisk Form. Basalleddet er noget længere end de 2 øvrige Led tilsammen og viser ved Enden i den ydre Kant en svag Fremstaaenhed, hvortil er fæstet en usædvanlig grov ucilieret Børste, der er rettet lige udad; 2det Led er usædvanlig langstrakt, omtrent halvt saa langt som Basalleddet, noget indknebet ved Basis og i Enden skraat afskaaret; sidste Led endelig er lidt kortere end 2det, men tykkere og viser i den indre Kant mod Enden en Rad Fjærbørster. Svøberne ere omtrent (se Tab. 11) af samme Længde indbyrdes, noget mere end dobbelt saa lange som Skaftet og skille sig forøvrigt paa samme Vis som hos de øvrige Mysider, idet den ydre Svøbe er tykkere ved Basis og i nogen Afstand fra sit Insertionspunkt forsynet med de sædvanlige baandformige Lugtepapiller.

De nedre Antenners Blad (Fig. 2) er lidet og smalt, neppe længere end de øvre Antenners Skaft, af smal lancetdannet Form og rundtom besat med lange Fjærbørster; den ydre Ende af Bladet er ved en særdeles tydeligt markeret Sutur afgrændset som et særskilt Endeled; det bærer 5 Fjærbørster, hvoraf de 3 udgaa fra Spidsen og 1 fra hver Side. Svøbens Skaft er usædvanlig tyndt, noget kortere end de øvre Antenners Skaft og har 2det Led omtrent dobbelt saa langt som det sidste.

Munddelene have (se Fig. 8) sin Plads i en temmelig betydelig Afstand fra Antennernes Insertion, omtrent ved Enden af den 1ste Trediedel af Forkroppens Længde. De ere her tæt sammentrængte, dannede et rundagtigt Fremspring paa Undersiden af Legemet.

Overlæben (se Fig. 8) er hjelmformig og gaar fortil ud i en stump Fortsats.

Kindbakkerne (Fig. 3) have et vel udviklet Corpus, der er

bøiet næsten under en ret Vinkel. Tyggefladen er som hos de fleste øvrige Mysider øxeformigt udvidet og tilskjærpet fra Siderne og viser (se Fig. 4) fortil 2 hinanden delvis dækkende tandformige Grene, der som sædvanligt ere noget ulige paa høire og venstre Side; imellem disse og den vel udviklede Tyggeknude (Molarfortsats) staa paa venstre Kindbakke 2 smaa tandede Børster, hvortil paa høire Kindbakke svarer en enkelt tandet Fortsats. Palpen er langstrakt og tynd, betydeligt længere end Kindbakkernes Corpus med sidste Led ganske kort og af oval Form.

Underlæben (Fig. 5) har den sædvanlige Form af 2 mod hinanden bevægelige afrundede, indad cilierede Lober; enhver af disse Lober er ved Basis prydet med en dendritisk forgrenet Pigmentansamling.

1ste Par Kjæver (Fig. 6) har en paafaldende Lighed med samme hos Isopoderne, noget der væsentlig skyldes Formen og Bevæbningen af den indre Tyggefortsats. Denne er nemlig smalt uddragen i Enden og her kun forsynet med 3 grovt cilierede og delvis tandede Børster, medens der af andre finere Børster intet Spor findes paa denne Lob.

2det Par Kjæver (Fig. 7) skiller sig hovedsageligt fra samme hos Slægten Mysis ved Mangelen af den ved Basis af den bageste Tyggefortsats hos hin Slægt staaende Kreds af tætte kamformigt ordnede Børster, i hvis Sted der kun sees 3 tykke cilierede Randbørster. Endeleddet er af oval Form med den ydre Rand nøgen. Viften er liden, af lancetdannet Form og forsynet med omkring 12 Fjærbørster.

1ste Par Kjævefødder (Fig. 9) ere af usædvanlig spinkel Bygning, og af de laminære Tyggefortsatser er alene den bageste tydeligt udviklet. Den membranøse Vifte er kun lidet udviklet, af oval eller kort lancetdannet Form.

2det Par Kjævefødder (Fig. 10) har sidste Led usædvanlig stort, af oval Form og besat med et stort Antal grove sparsomt cilierede noget krummede Børster (Fig. 11).

Fødderne (Fig. 12) have den for Slægten Mysis typiske Bygning. De ere i den indre Kant besat med talrige tætte og lange Børstebundter og have den ydre Del eller Tarsen vel udviklet, bestaaende af 8 Led, med Undtagelse af de bageste Par, som kun have 7 Led. I den ydre Kant af hvert Led staar en især paa 1ste Fodpar stærkt udviklet eiendommelig hageformig Børste (Fig. 13), der ligesom bestaar af 2 Afdelinger, et tykkere Skaft, der i den ene Kant er grovt cilieret og en tyndere noget krummet Endedel, der i samme Kant viser et stort Antal korte Gjenhager. Af nogen Endeklo findes intet Spor; det Led, som repræsenterer denne, viser jeg kun som en ubetydelig Knude mellem de fra sidste Led udgaaende Børster. Svømmepalperne have en kun lidet udviklet Basaldel; Endedelen er delt i 9 Led.

Hunnens *Brystpose* dannes ligesom hos Slægten Mysis alene af 4 krummede Blade, der udgaa fra Basis af de to 2 sidste Fodpar. Paa det bageste og største af disse Bladpar staar (se Tab. 11, Fig. 2) en temmelig stor dendritisk forgrenet Pigmentplet, og desuden findes langs Randen et stort Antal parallele smale Pigmentstriber.

Bagkropslemmerne (Fig. 14—15) skille sig kun lidet i sin Bygning fra samme hos Slægten Mysis. Det bageste Par (Fig. 15) er mere end dobbelt saa langt som 1ste (Fig. 14) og langs den nedre Flade besat med et stort Antal (omkring 16) stærke Fjærbørster.

Det midterste Halevedhæng (Fig. 16) viser et for nærværende Myside meget characteristiskt Udseende. Det er usædvanlig lidet, meget kortere end sidste Bagkropssegment, af tilnærmelsesvis triangulær Form, med Breden ved Basis kun lidet mindre end Længden. Fra Basis af afsmalnes det jevnt indtil omtrent den bageste Fjerdedel, hvor det paa hver Side gaar ud i en kort bagudrettet med en ligeledes bagudrettet Torn endende Fortsats. Den bageste Fjerdepart af Vedhænget afsmalnes herfra hurtigt eller danner en stump konisk Spids, der langs Kanterne er bevæbnet med talrige tæt staaende Torner. Foran den ovenom-

talte laterale Fortsats bemærkes oventil paa Siderandene en Del mindre, mere spredte Torner (omtrent 5 eller 6 paa hver Side).

De ydre Halevedhæng (Fig. 17) have den indre Plade af den sædvanlige lancetdannede Form; den overgaar i Længde betydeligt det midterste Halevedhæng og viser ved Basis en stærk Opsvulmning til Optagelse af det sædvanlige Høreapparat. Otolithen er af middelmaadig Størelse, næsten kugleformig og klar som Krystal. Af Torner bemærkes kun en enkelt i den indre Kant ved Basis af Pladen. Den ydre Plade er over $^1/_3$ længere end den indre og af en særdeles smal lineær Form. Den er svagt udadbøiet og i Enden næsten tvært afskaaren samt forsynet med temmelig langt fra hverandre staaende lange Randbørster.

Hannen (Tab. 13, Fig. 1) er omtrent af samme Størrelse som Hunnen eller lidt mindre og kjendes let fra denne sidste ved de øvre Antenners og Bagkropslemmernes forskjellige Bygning.

De øvre Antenners Skaft (Fig. 2) er meget kraftigere bygget end hos Hunnen og i høi Grad udmærket derved, at der til Enden af samme er fæstet ikke mindre end 4 forskjellige Appendices. De 2 af disse, som Hannen har fælles med Hunnen, ere de 2 Svøber, hvoraf dog her den ydre er adskilligt stærkere udviklet og mere end $^1/_2$ Gang saa lang som den indre. Af de to øvrige, alene for Hannen eiendommelig Appendices, er det ene den for Mysidehannerne sædvanlige tæt haarede Lob; den er omtrent af Skaftets halve Længde og temmelig jevn tyk ligetil Spidsen, som viser en liden Afsats. Det andet Vedhæng (Fig. 2 og 3) er specielt eiendommeligt for nærværende Slægt og har intet tilsvarende hos andre Mysider. Det udgaar indenfor det foregaaende fra det indre Hjørne af Skaftets Ende og har Formen af en smalt konisk fortilrettet Fortsats, omtrent af samme Længde som den haarede Lob. Til Enden af denne Fortsats er bevægeligt indleddet en tynd børsteformig Svøbe af mere end den dobbelte Længde; ved stærk Forstørrelse bemærkes endnu 4 tætstillede eiendommelige i Enden angelformigt

krummede Børster (Fig. 4) der udgaar fra Enden af Vedhænget paa den indre Side og lægge sig om Basis af Svøben; de synes at virke som et Slags Gjenhager til at holde Svøben i en bestemt Stilling under Dyrets Bevægelser.

De fra Basis af sidste Fodpas udgaaende *Genitalvedhæng* (se Fig. 5) ere usædvanlige store og af cylindrisk Form med stumpt tilrundet, noget udvidet og utydeligt tvelobet Ende. Paa den ydre Side bemærkes 4 tæt sammen stillede Fjærbørster, og fra Spidsen udgaar foran Genitalaabningen en Del kortere noget bøiede Børster.

Igjennem de vandklare Integumenter sees, selv paa Spiritusexemplarer, tydeligt *Sædstokkene* (se Fig. 1) med sine lange Udførselsgange, der fortil danne en meget iøinefaldende Slynge og i sidste Forkropssegment pludselig bøie sig nedad, dannende her en tydelig Opsvulmning, fuldpakket af de colossale børsteformige Spermatozoer.

Bagkropslemmerne ere byggede paa en meget lignende Maade som hos Hannerne af Slægten Mysis. 3die Par (Fig. 6) har en tyk og muskuløs Basaldel, hvorfra udgaa 2 korte Grene; den indre og længste er tynd, lamelløs og i den indre Kant forsynet med lange Fjærbørster; den ydre er cylindrisk og delt i 2 omtrent ligestore Led uden tydelige Børster. 4de Par (Fig. 7) er særdeles stærkt udviklet og rækker langt udenfor Spidsen af det midterste Halevedhæng. Basaldelen er smal og noget S-formig bøiet. Af Grenene er den indre meget liden og tager sig kun ud som et ubetydeligt børstebesat Appendix. Den ydre Gren er derimod særdeles lang, betydeligt længere en Basaldelen, cylindrisk og delt i 3 tydelige Led, hvoraf det 2det er det længste; sidste Led er ganske kort og giver Udspringet for 2 børsteformige Svøber, hvoraf den yderste er længst, mod Enden mangeleddet og uden synlige Torner, medens den betydelig kortere indre Svøbe er besat med en dobbelt Rad af tynde Sidetorner.

Nærværende fra alle øvrige Mysider let kjendelige Form blev

først opdaget af Slabber ved Belgiens Kyster og senere her gjenfunden af van Beneden. Ifølge Goës forekommer den ogsaa ved Bohuslän. I Middelhavet synes den at have en temmelig vid Udbredning. Jeg har observeret den meget almindeligt langs den sandige Strand i Golfen ved Tunis, ved Siracusa og ved Spezia. I ganske enorme Mængder og usædvanligt store Exemplarer traf jeg den i en liden med Søen kun ved en smal Rende i Forbindelse staaende Vandansamling i Sumpene ved Lysimella nær Siracusa; i selve Havnen (porto grande) har jeg taget den om Natten nær ved Vandskorpen. Efter Marcusen skal den ogsaa forekomme i det sorte Hav. Den er ikke synderlig livlig i sine Bevægelser, noget man ogsaa paa Forhaand kan slutte af dens forholdsvis svagt udviklede Svømmepalper og Muskulatur.

Gen 3. **Leptomysis**, G. O. Sars.

I Aaret 1869[1]) opstillede jeg denne nye Slægt for den af mig tidligen beskrevne *Mysis gracilis* (=Mysidopsis hispida, Norman), som i flere Henseender afveg saavel fra de egentlige Mysis'er som fra de øvrige af mig opstillede Mysideslægter. En anden af mig ved vore Kyster opdaget Mysideform, *Mysis lingvura,* lod sig ogsaa ganske naturligt indordne under samme Slægtstype, da den, skjøndt representerende en fuldkommen distinct Art, dog i alle væsentlige Characterer paa det nøieste stemmede med den tidligere af mig undersøgte Art. Slægtens Gyldighed bliver nu endyderligen bekræftet ved Fundet af 3 vel udprægede middelhavske Arter, hvorved nærværende Slægt altsaa for Tiden representeres af 5 distincte Arter.

I sin ydre Habitus ligne Hunnerne af af denne Slægt særdeles meget Hunnerne af Sl. Mysis. Hannerne skille sig imidlertid strax meget væsentligt fra Hannerne af den egentlige Slægt Mysis

---

[1]) Undersøgelser over Christianiafjordens Dybvandsfauna, pg. 28.

ved Bygningen af Bagkropslemmerne, der samtlige ere udviklede til tvegrenede Svømmeredskaber ligesom hos flere andre Mysideslægter. Fra Slægten *Mysidopsis,* hvortil Norman har henført sin Art, hispida, skiller Slægten sig bestemt ved Kinbakkernes meget forskjellige Bevæbning og ligeledes ved Kjævernes Bygning, i hvilken Heseende den nærmere slutter sig til den egentlige Slægt Mysis. Alle 5 Arter af Slægten ere udmærkede ved smalt lancetformigt Antenneblad, paa hvilket det ydre Led er særdeles skarpt afsat, samt ved helt (ikke indskaaret), tungeformigt midterste Halevedhæng bevæbnet med talrige uligestore Randtorner, og kjendes herved let fra andre Mysideslægter. Slægten vil i Korthed kunne characteriseres paa følgende Maade:

Gen. Leptomysis. G. O. Sars. Corporis forma gracilis fere ut in Myside. Scutum dorsale parvum segmenta corporis 2 posteriora et partem tertii nuda relinqvens, antice inter oculos acute productum. Pedunculi antennarum superiorum articulus 2dus supine processum setiferum plus minusve evolutum præbens. Sqvama antennarum inferiorum lanceolata in segmenta duo distincta divisa, margine ubiqve et apice setiferis. Partes masticationis fere ut in Myside. Maxillipedes structura sat robusta, articulo ultimo brevi et lato aculeisqve fortibus armato. Pedes intus longe setiferi, tarso 3-articulato ungve terminali tenui et setiformi. Marsupium feminæ laminis 6 formatum. Telson lingvæforme apice integro aculeis marginalibus numerosis apicem versus inæqvalibus. Uropodum lamina interna breviter lanceolata, externa angusta et multo longior. Mas a femina appendice pilosa pedunculi antennarum superiorum et pedibus spuriis omnibus bene evolutis et natatoriis discrepans.

.1 Leptomysis mediterranea, n. sp.

(Tab. 14—16).

Corpus totum pigmento fusco arborescente ornatum, forma gracili et angusta, cephalothorace antice postabdomine vix latiore. Scutum dor-

sale parvum, lamina frontali anguste triangulari sat magna, ad apicem articuli basalis antennarum superiorum producta. Oculi mediocres anguste clavati scutum dorsale ad latera nonnihil superantes. Pedunculus antennarum superiorum brevis et crassus oculis parum longior articulo 1mo ceteris 2 junctis breviore, 2do brevissimo supine in processum sat magnum corona setarum ornatum producto, 3tio sat tumefacto, flagello interiore brevi duplam pedunculi longitudinem vix superante. Sqvama antennarum inferiorum magna, pedunculo superiorum fere triplo longior, anguste lanceolata, ubiqve setis ciliatis qvam solito brevioribus marginata parte ultima tertia a sqvama cetera bene sejuncta segmentum distinctum formante; pedunculus earum antennarum eodem superiorum brevior. Pedes mediocres, articulo 3tio sat dilatato et complanato, tarso 3-articulato, ungve terminali tenui sed distincto. Telson magnum segmento ultimo nonnihil longius, regulariter lingvæforme, ad basin paulo dilatatum, dein sensim attenuatum, apice conico-rotundato, aculeis marginalibus numerosis inæqvalibus ad apicem magis confertis. Uropodum lamina interna telsone vix longior, lanceolata, ad basin solito modo dilatata, otolitho magnitudine mediocri, margine interno sub setis marginalibus aculeis circiter 30 per totam longitudinem laminæ dispersis armato; lamina externa illa qvinta circiter parte longior, anguste linearis, apice rotundato-truncato. Pedes spurii maris structura solita generis, ramis natatoriis 8-articulatis, exteriore in 4to pari paulo longiore 9-articulato, articulis 3 ultimis margine externo spinis curvatis, anteriore ceteris plus duplo longiore et multiarticulata armatis. Longit. feminæ 14 mm.

Kropsformen er (se Tab, 14) slank og zirlig, omtrent som hos vor nordiske Form Mysis flexuosa. Forkroppen afsmalnes jevnt fortil, og er her neppe bredere end Bagkroppen, hvorfor det hele Legeme faar en usædvanlig smal lineær Form. Integumenterne ere overalt prydede med fine dendritiske Forgreninger af et brunligt Pigment, der ofte ere saa tætte, at det hele Legeme bliver ganske ugjennemsigtigt, af mørkebrun Farve. Paa Bagkroppen strække disse Forgreninger sig fra Bugsiden af opad langs Siderne af hvert Segment med alt finere og finere Udløbere; derimod sees intet Spor af de hos de egentlige Mysiser ialmindelighed saa distincte Pigmentstjerner i Midten af Bagkropssegmenternes Rygside.

Rygskjodet er lidet og smalt, ladende bagtil ikke blot hele

det bageste Forkropssegment, men ogsaa den øverste Del af de 2 foregaaende Segmenter ubedækkede. Det danner fortil i Midten et temmelig langt, smalt triangulært eller lancetformigt Rostrum, der skyder sig frem mellem Øinene og med sin Spids rækker til Enden af de øvre Antenners Basalled.

Øinene ere af middelmaadig Størelse, smalt kølleformige, og rage til hver Side ikke ubetydeligt udover Rygskjoldets Sidekanter; deres Stilke ere ligesom de øvrige Integumenter prydede med tætte dendritiske Pigmentforgreninger.

De øvre Antenners Skaft (Tab, 15, Fig. 1 og 2) er af forholdsvis kort og kraftig Bygning og neppe længere end Øinene. Deres 1ste Led er kortere end de 2 øvrige tilsammen, i Enden skraat afskaaret, med den ydre Rand løbende ud i en temmelig stærkt fremtrædende børstebesat Fortsats. 2det Led er meget kort, indknebet ved Basis eller næsten skaalformigt og danner paa den øvre Flade (se Fig. 2) en temmelig stor Knude, der bagtil er prydet med 7 lange i en Halvkreds staaende bøiede Fjærbørster. Sidste Led er stort og tykt, næsten af Basalleddets Længde og har i den indre Kant ved Enden en Del lange Fjærbørster. Af Svøberne er den indre (se Tab. 15) forholdsvis kort og tyk, neppe mere end dobbelt saa lang som Skaftet; den ydre er dobbelt saa lang som den indre og viser ved Basis de sædvanlige baandformige Lugtepapiller, der danne en enkelt regelmæssig Rad.

De nedre Antenners Blad (Fig. 3) er usædvanlig stærkt udviklet, næsten 3 Gange saa langt som de øvre Antenners Skaft eller paa det nærmeste af hele Rygskjoldets Længe. Det er af en meget smal lancetdannet eller næsten lineær Form og bestaar af 2 særdeles tydeligt afgrændsede Segmenter, idet den yderste Trediedel af Bladet ved en særdeles distinct Sutur er skilt fra den basale Del, med hvilken den endog synes at være bevægeligt forbunden. Kanterne af Bladet ere overalt brømmede med usædvanlig korte og tykke, intenvist rødbrunt farvede Fjærbørster; af disse udgaa omtrent 20 fra det ydre

Segment. Svøben er noget længere end den ydre paa de øvre Antenner; dens Skaft er betydelig kortere end de øvre Antenners Skaft og de 2 yderste Led næsten indbyrdes af samme Længde.

Kindbakkerne (Fig. 4 og 5) stemme i sin Bygning temmelig nær overens med samme hos Slægten Mysis; den øxeformigt udvidede Ende viser en lignende Bevæbning, og Forskjellen heri paa høire og venstre Side er ligeledes udtrykt paa en lignende Maade. Palpen er omtrent af selve Kindbakkens Længde, med 1ste Led temmelig bredt og pladeformigt, sidste Led af smalt oval Form; begge Led ere langs Kanterne rigeligt forsynet med korte Fjærbørster.

1ste Par Kjæver (Fig. 6) viser intet udmærket i sin Bygning,

2det Par Kjæver (Fig. 7) har Endeleddet af oval Form med den ydre Rand forsynet med 5—6 Fjærbørster; Viften er temmelig bred og af elliptisk Form med talrige cilierede Randbørster.

1ste Par Kjævefødder (Fig. 8) ere af usædvanlig kraftig Bygning, med Endeleddet af kort, spadedannet Form og langs Kanterne bevæbnet med en Rad af 10 stærke Torner. Af Tyggefortsatserne er alene den bageste, fra Basalleddet udgaaende tydeligt udviklet. Viften er forholdsvis liden og smal.

2det Par Kjævefødder (Fig. 9) er ligeledes af kraftig Bygnind og har 3die Led stærkt pladeformigt udvidet samt i den indre Kant tæt besat med fine Børster. Sidste Led viser en lignende Form og Bevæbning som paa foregaaende Par; dog ere Randtornerne her mere forlængde og forsynede med en fin Endesnært, med Undtagelse af den midterste, der er betydelig stærkere end de øvrige og egentlig forestiller Endekloen.

Fødderne (Fig. 10) vise den for Slægten typiske Bygning. Paa de forreste Fodpar er 3die Segment temmelig stærkt afplattet, bredere ved Basis end ved Enden og langs den indre Kant forsynet med lange fine Børster. Tarsen er omtrent af det foregaaende Leds Længde, og som hos de øvrige Arter af Slæg-

ten delt i 3 Led, hvoraf det 1ste er størst; Endekloen er tydelig, skjøndt af tynd børstedannet Form.

Hunnens *Brystpose* dannes som hos de øvrige Arter af Slægten (sml. Tab. 18, Fig. 4) af 6 Blade, idet der foran de 2 sædvanlige Bladpar endnu fra Basis af 4de Fopdar udgaar et Par betydeligt mindre Plader (Fig. 11), der afslutte Brystposen fortil.

Bagkropslemmerne hos Hunnen (Fig. 12) vise intet udmærkende i sin Bygning.

Det midterste Halevedhæng (Fig. 13) er meget stort, betydelig længere end sidste Bagkropssegment, og af en temmelig regelmæssig tungedannet Form. Ved Basis er det noget udvidet, men afsmalnes derpaa ganske successivt bagtil og ender med en konisk tilrundet Spids. Langs Kanterne findes et meget betydeligt Antal Torner. Disse ere i den forreste Halvpart af nogenlunde ens Størrelse, men længere bagtil blive de mere og mere ulige, idet enkelte af dem med bestemte Mellemrum udmærke sig ved en meget betydelig Længde; i den bageste Fjerdedel af Vedhænget regnes ialt circa 8 længere Torner, der regelmæssigt afvexle med 3—4 kortere; de 2 yderste af hine længere Torner udgaa jevnsides fra den konisk tilrundede Spids; mellem dem staa i Midten 2 og til hver Side af dem 3 kun halvt saa lange Torner.

De ydre Halevedhæng (Fig. 14) have den indre Plade af den sædvanlige lancetdannede Form; den er neppe af det midterste Halevedhængs Længde, noget opsvulmet ved Basis og langs hele den indre Kant under Randbørsterne bevæbnet med en Rad af omkring 30 Torner, der fortil ere ganske smaa og tæt stillede, men længere bagtil efterhaanden tiltage i Længde. Otolithen er af middelmaadig Størrelse og elliptisk Form. Den ydre Plade er omtrent $^1/_4$ længere end den indre og af en særdeles smal, lineær Form, med Spidsen stumpt tilrundet.

Hannen (Tab. 16, Fig. 1) er af noget smækrere Form end

Hunnen og strax kjendelig fra samme ved Bagkropslemmernes forskjellige Bygning.

De øvre Antenners Skaft er tykkere end hos Hunnen og i Enden forsynet med et stort og tykt kostformigt Vedhæng (Fig. 2). De tætte haarformige Børster, der pryde dette Vedhæng udgaa alle fra et zigzagformigt bøiet baandformigt Felt paa Undersiden af samme.

Genitalvedhængene (se Fig. 3) ere korte og tykke og foran Kjønsaabningen forsynede med 5—6 i en Halvkreds stillede krumme Børster.

Bagkropslemmerne (Fig. 4—9) ere som hos de øvrige Arter af Slægten samtlige udviklede til tvegrenede Svømmeredskaber. Den noget fladtrykte, 4-kantede og stærkt muskuløse Basaldel er i Enden noget skraat afskaaret, idet det indre Hjørne er stærkere uddraget end det ydre. Grenene ere over dobbelt saa lange som Basaldelen, af smal lineær Form og delt i 8 Led, hvoraf hvert er forsynet i begge Kanter med en lang Fjærbørste; den indre Gren er noget kortere end den ydre, og fra dens Basalled udgaar en lige udad rettet smal pladeformig Fortsats, der paa den noget udvidede Ende er forsynet med 5—6 stærkt udviklede Hørebørster.

1ste Par (Fig. 4) skiller sig fra de øvrige derved, at den indre Gren (Fig. 5) er rudimentær, idet hele den ydre leddede Del mangler og alene Basalleddet er bleven tilbage. Dette er membranøst i Enden stumpt tilrundet samt her forsynet med 3 korte Fjærbørster.

4de Par (Fig. 7) har den ydre Gren noget længere end paa de øvrige Par og med 1 Led mere. De 3 yderste Led bære hvert i den ydre Kant, istedetfor de sædvanlige Fjærbørster, en forlænget Torn, der i den ene Kant er grovt tandet; den forreste af disse Torner er meget stærkere og over dobbelt saa lang som de 2 øvrige, seglformigt krummet og ligesom delt i talrige Smaaled.

5te Par viser kun den Eiendommelighed, at der fra den

indre Grens Basalled udgaar bagenfor den laminære Fortsats en konisk, med en Børste endende Flig.

Denne characteristiske Art, som er den største af Slægten, synes at have en temmelig vid Udbredning i Middelhavet. Jeg har truffet den temmelig hyppigt i den tunesiske Golf ved Goletta, i «porto grande« ved Siracusa samt i Golfen ved Spezia. Uden at være nogen egentlig littoral Form, træffes den dog gjerne paa temmelig grundt Vand fra 1 Par Favne af.

2, Leptomysis apiops, n. sp.

(Tab 17 & 18).

Corporis forma gracilis, postabdomine qvam solito angustiore, sublineari. Scutum dorsale antice postabdomine latius, rostro frontali brevi sed acuto. Oculi magnitudinis insvetæ, pyriformes apice valde dilatato, scutum dorsale ad latera longe superantes. Pedunculus antennarum superiorum sat elongatus, articulo basali ceteris 2 junctis longitudine æqvali. Sqvama antennarum inferiorum parva, pedunculo superiorum parum modo longior, anguste lanceolata, segmento ultimo brevi 5-setoso. Pedes graciles, articulo 3tio parum dilatato, tarso 3-articulato. Telson segmento ultimo longius, anguste lingvæforme, prope basin valde coarctatum, apice obtuse truncato, marginibus lateralibus flexuosis in parte dimidia anteriore aculeis minutis subæqvalibus sparsis, in parte vero dimidia posteriore aculeis inæqvalibus valde confertis armatis, aculeorum apicalium 2 ceteris multo majoribus. Uropodum lamina interna telsone parum longior, parte dimidia antica valde tumefacta, otolitho magnitudinis insvetæ, postica anguste lanceolata, margine interiore sub setis marginalibus aculeis circiter 14 postice sensim longitudine crescentibus ultimo ab apice longe remoto armato; lamina externa interna 3tia fere parte longior, valde angusta, apice obliqve truncato. Pedes spurii maris ramis brevibus modo 5-articulatis; spinæ ramo exteriori 4ti paris affixæ omnes fere longitudine eadem. Longitudo feminæ circiter 11 mm.

Kropsformen er (se Tab. 17. Fig. 1) spæd og viser en vis habituel Lighed med den i det foregaaende beskrevne Mysis longicornis. Ligesom hos denne er Bagkroppen usædvanlig smal og næsten overalt af ens Brede, medens Forkroppen er bredere. Legemet er gjennemsigtigt med sparsomt lyst brun-

ligt Pigment, der danner lignende, men langt mindre tætte, dendritiske Forgreninger som hos foregaaende Art.

Rygskjoldet er i Form og Størrelse omtrent som hos foregaaende Art, men skiller sig strax ved et langt kortere Pandehorn, der neppe skyder sig udover Basis af de øvre Antenners Skaft.

Øinene ere af en ganske overordentlig Størrelse, omtrent lig med Tredieparten af hele Forkroppens Længde. De ere af pæredannet Form, stærkt udvidede i Enden og med den facetterede Del indtagende Størsteparten af Øiet. Skjøndt de ere fæstede tæt sammen i Midtlinien, rage de alligevel til Siderne langt ud over Rygskjoldets Sidekanter.

De øvre Antenners Skaft (Tab. 18, Fig. 1) er af betydelig slankere Form end hos foregaaende Art, med Basalleddet forholdsvis længere og smalere. 2det Led mangler de krandsformigt stillede Børster paa den øvre Side. Svøberne vare paa de hjembragte Exemplarer afbrukne, og deres indbyrdes Længdeforhold kan derfor ikke nøiere bestemmes.

De nedre Antenners Blad (Fig. 2) er lidet, neppe $^1/_3$ længere end de øvre Antenners Skaft, af smal lancetdannet Form, med det ydre Segment ganske kort og forsynet med 5 Randbørster, hvoraf de 3 udgaa fra den noget afstumpede Spids; det overrager med kun Halvparten af sin Længde Svøbens Skaft.

Fødderne (Fig. 3) ere af lignende Form som hos foregaaende Art, men noget spinklere, med 3die Led smalere.

De 3 Par Blade (Fig. 4), som sammensætte Hunnens *Brystpose*, forholde sig ganske som hos foregaaende Art.

Det midterste Halevedhæng (Fig. 5) viser derimod en meget chraracteristisk Form og Bevæbning. Det er noget længere end sidste Bagkropssegment og af en særdeles smal, næsten lineær Form. Umiddelbart bag den noget udvidede Basis indknibes det nemlig særdeles stærkt, saa at Breden her neppe er mere end $^1/_4$ af Længden; derpaa udvides det ganske lidt indtil noget over Midten og afsmalnes saa igjen ganske sagte

mod Enden, som ikke er afrundet, men næsten lige afskaaret med tilrundede Hjørner. I den forreste Halvpart ere Sidekanterne bevæbnede med korte, temmelig spredt staaende Torner, hvoraf en enkelt indtager Spidsen af de laterale Udvidninger ved Basis; i den bageste Halvpart ere derimod Sidetornerne af et helt andet Slags (se Fig. 6); de ere her betydelig længere, lancetformige, noget ulige og staa saa tæt sammen, at de ved Roden berøre hinanden, dannende en klar Bræmme om den yderste tungeformige Del af Vedhænget; af de fra Spidsen udgaaende Torner udmærke 2 sig ved en meget betydeligere Størrelse end de øvrige; mellem dem staa i Midten 2 omtrent halvt saa lange Torner.

De ydre Halevedhæng (Fig. 7) vise ligeledes characteristiske Eiendommeligheder. Den indre Plade er omtrent af samme Længde sem det midterste Halevedhæng og har den forreste Halvpart usædvanligt stærkt opsvulmet samt indesluttende en Otolith af ganske overordentlig Størrelse og elliptisk Form; den bagre Halvpart af Pladen er af den sædvanlige smalt lancetdannede Form. Langs den indre Rand staar under Randbørsterne en tæt Rad af 14, bagtil i Længde successivt tiltagende Torner, der kun strækker sig til noget over Midten af Pladens Længde. Den ydre Plade er næsten $^1/_3$ længere end den indre, af særdeles tynd lineær Form og med skraat afskaaret Spids.

Hannen (Tab. 17, Fig. 2), der omtrent er af Hunnens Størrelse, skiller sig fra samme paa lignende Maade som Hannen af foregaaende Art.

De øvre Antenners Skaft (Tab. 18, Fig. 8) er af langt kraftigere Bygning end hos Hunnen og forsynet med et kort og tykt kostformigt Appendix, omtrent af sidste Leds Længde. Bagkropslemmerne (Fig. 9—10) ere forholdsvis noget mindre udviklede end hos Hannen af foregaaende Art, idet Grenene ere kortere og kun bestaaende af 5 Led. Paa 4de Par har dog den indre Gren 1 Led mere; de fra de 3 yderste Led af samme udgaaende Torner ere her alle af samme Længde.

Jeg har fundet denne lille distincte Art af og til ved Messina, Neapel og Spezia, men ikke før i en Dybde af circa 20 Favne. Den synes saaledes i sin Levevis egentlig at maatte betragtes som en Dybvandsform.

---

3. **Leptomysis sardica**, n. sp.

(Tab. 36.)

Corporis forma paulo robustior qvam in speciebus antecedentibus. Scutum dorsale antice postabdomine latius, lamina frontali brevi sed acuta. Oculi sat magni, clavati, scutum dorsale ad latera nonnihil superantes. Pedunculus antennarum superiorum brevis, oculis vix longior, articulo 1mo ceteris 2 junctis longitudine æqvali, angulo exteriore sat producto setisqve 2 longis supra curvatis ornato; 2do ad apicem obliqvissime truncato, ultimo clavato. Sqvama antennarum inferiorum pedunculo superiorum duplo fere longior, anguste lanceolata, segmento ultimo distinctissime sejuncto tertiam fere sqvamæ longitudinis partem occupante setis 10 marginato; pedunculus earum antennarum eodem superiorum brevior, articulis subæqvalibus. Pedes structura solita. Telson segmento ultimo vix longius, breviter lingvæforme, parte dimidia postica vix attenuata, apice late rotundato, aculeis marginalibus sat multis subæqvalibus, apicalibus vero valde inæqvalibus, 4 ceteris multo majoribus. Uropodum lamina interna breviter lanceolata telsone vix longior, basi sat tumefacta otolitho magno, margine interno sub setis marginalibus aculeis circiter 20 postice sensim majoribus ultimo prope apicem affixo armato; lamina externa interna 3tia parte longior, valde angusta, apice obliqve truncato. Longitudo feminæ circiter 10 mm.

Denne lille Art slutter sig af de 2 foregaaende Arter nærmest til L. mediterranea, ligesom den ogsaa viser adskillig Overensstemmelse med den nordiske L. lingvura. Fra begge disse Arter skilles den dog let ved de i ovenstaaende Diagnose anførte Characterer.

Farven er omtrent som hos foregaaende Art; men de forgrenede Pigmentstriber ere kun tydeligt udviklede paa Forkroppen og ved Enden af sidste Bagkropssegment, medens Bagkroppen forøvrigt er uden saadanne.

Kropsformen er (se Fig. 1) noget kortere og undersætsigere

end hos de øvrige Arter, og Forkroppen er som hos foregaaende Art fortil betydeligt bredere end Bagkroppen.

Rygskjoldet viser omtrent samme Form som hos L. apiops og har som hos denne Art en kun kort, men skarpt tilspidset Pandeplade.

Øinene ere kølleformige og temmelig store, uden dog paa langt nær at opnaa den kolossale Størrelse som hos foregaaende Art.

De øvre Antenners Skaft (Fig. 2 og 3) er temmelig kort og neppe længere end Øinene. 1ste Led er omtrent saa langt som de 2 øvrige tilsammen med det ydre Hjørne forlænget til en temmelig stærkt fremtrædende Fortsats, der foruden en Del fine Børster er forsynet med 2 usædvanlig store opadkrummede Fjærbørster; 2det Led er i Enden særdeles skraat afskaaret og oventil forsynet med en fremspringende, med nogle tynde Børster besat Fortsats; sidste Led er noget udvidet i Enden eller kølleformigt og bærer ved det ydre Hjørne flere lange Fjærbørster. Svøberne vare afbrukne paa de undersøgte Exemplarer, og deres Længde kan derfor ikke nøiere angives.

De nedre Antenners Blad (Fig. 4) ligner i sin Form mest samme hos L, mediterranea, men er meget kortere, neppe dobbelt saa langt som de øvre Antenners Skaft. Det ydre Segment er særdeles tydeligt afsat fra det øvrige Blad og indtager omtrent $^1/_3$ af dettes Længde; det er ialt forsynet med 10 temmelig lange Randbørster. Svøbens Skaft er temmelig kort og alle 3 Led omtrent af ens Længde.

Fødderne (Fig. 5) stemme i sin Bygning paa det nærmeste overens med samme hos L. mediterranea.

Det midterste Halevedhæng (Fig. 6) er kortere end hos de 2 foregaaend Arter, neppe længere end sidste Bagkropssegment, og af temmelig afvigende Form og Bevæbning. Ved Basis er det noget udvidet, med Breden her udgjørende mere end Halvparten af Længden, men afsmalnes hurtigt, saaledes at Breden paa Midten er omtrent lig med $^1/_3$ af Længden. Den

ydre Halvpart bibeholder derimod sin Brede nogenlunde uforandret lige til Spidsen, som er særdeles bredt og jevnt afrundet. Den øvre Side af Vedhænget ar stærkt indhulet eller i Midten rendeformigt fordybet med opadbøiede Sidekanter. Disse sidste ere bevæbnede med temmelig tæt stillede Torner af nogenlunde ens Størrelse. Derimod ere de fra den afrundede Ende (Fig. 7) udgaaende Torner meget ulige, idet 4 af dem udmærke sig ved en meget betydelig Størrelse; mellem de 2 inderste af disse staa 3 mindre Torner og mellem enhver af de yderste og de inderste 4 lignende tæt stillede Smaatorner.

De ydre Halevedhæng (Fig. 8) have den indre Plade temmelig kort, neppe længere end det midterste Halevedhæng og af lancetdannet Form; dens Basis er stærkt opsvulmet og Otolithen meget stor; langs den indre Rand af Pladen findes under Randbørsterne en Rad af omkring 20 bagtil i Længde tiltagende Torner, hvoraf den bageste er fæstet nær Spidsen. Den ydre Plade er $^1/_3$ længere end den indre og af meget smal lineær Form med skjævt afskaaret Spids.

Jeg har af denne Art kun seet 2 Exemplarer, begge Hunner. De blevne tagne i Golfen ved Cagliari paa 6—8 Favnes Dyb.

Gen. 4. **Chiromysis**, n.

Denne nye Slægt er grundet paa en liden, i enkelte Henseender høist mærkelig Myside, hvoraf jeg desværre kun har havt Anledning til at undersøge nogle faa Exemplarer, alle Hunner. Hvad der især i høi Grad udmærker denne Myside, og hvorved den skiller sig meget væsentligt fra samtlige øvrige bekjendte Former af denne Familie, er at 1ste Fodpar, som hos alle virkelige Schizopoder altid er af samme Bygning som de øvrige Par, her er af et totalt forskjelligt Udseende, overordentlig kraftigt udviklet og uddannet til et Slags subcheliformt Griberedskab. Det er denne Character, der har givet Anledning

til Slægtbenævnelsen og som i og for sig alene maa ansees for tilstrækkelig til generisk at separere denne Form fra de øvrige Mysider. Hannen, som jeg desværre ikke har truffet, vil utvivlsomt ogsaa i sin Bygning frembyde Eiendommeligheder, der endyderligere vil begrunde Opstillelsen af denne Slægt. Indtil videre vil Slægten i Korthed kunne diagnoseres paa følgende Maade.

Gen. *Chiromysis*. Corpus robustum scuto dorsali magno. Pedunculus antennarum superiorum brevis et crassus, articulo ultimo majore. Sqvama antennarum inferiorum parva margine ubiqve setifero. Partes masticationis fere ut in Myside. Pedes 1mi paris ceteris valde dissimiles, robusti, prehensiles; pedes ceteri tenues, tarso multiarticulato. Appendices caudales breves. Telson postice incisum.

---

1. **Chiromysis microps**, n. sp.

(Tab. 19 & 20.)

Corporis forma brevis et obesa, cephalothorace sat incrassato, postabdomine cylindrico, postice sensim attenuato. Scutum dorsale magnum et altum, supine sat arcuatum, corpus totum anticum ad latera obtegens, margine postico tamen supine profunde emarginato, lamina frontali inter oculos acute producta. Oculi parvi, complanati, forma irregulari pigmento modo extremitatem ultimam occupante. Pedunculus antennarum superiorum brevis et crassus, articulo basali qvam solito breviore, margine exteriore in processum sat longum setiferum excurrente, 2do apice obliqvissime truncato, ultimo magno, ceteris 2 junctis longitudine fere æqvali. Sqvama antennarum inferiorum minima, pedunculo superiorum etiam brevior, elliptica, marginibus ubiqve longe setiferis; pedunculus earum antennarum eidem superiorum longitudine subæqvalis. Pedes 1mi paris validissimi, corpori toti antico longitudine subæqvalis, articulis sat incrassatis, parte ultima vel tarso biarticulata, articulo priore maximo et tumefacto, margine interiore apicem propius aculeis 4 fortibus armato, ultimo parvo simul cum unguc terminali chelam inperfectam efficiente. Pedes ceteri tenuissimi, tarso 6-articulato longe setifero ungve terminali tenui. Telson breve, segmento ultimo tvix longius, elongato-triangulare, latitudine maxima dimidia longitudine

majore ad basin sita, postice cito attenuatum, marginibus lateralibus rectis in parte posteriore utrinqve aculeis 8—9 parvis armatis, apice inciso, incisura angusta es profunda tertiam fere telsonis longitudinis partem occupante, lobis terminalibus acutis aculeis apicalibus 2 inæqvalibus, altero parvo altero triplo majore armatis. Uropodum lamina interna telsone vix longior, elongato-ovata, basi parum tumefacta, otolitho parvo rotundato, aculeo marginis interioris unico prope basin sito; lamina externa interna parum longior forma fere eadem. Longitudo feminæ adultæ 10 mm.

I sin almindelige Habitus ligner denne Myside (se Fig. 19) temmelig Arterne af Slægten Mysidella. Kropsformen er ligesom hos disse kort og undersætsig, med temmelig opblæst Forkrop og tynd cylindrisk Bagkrop. Hele Legemet er klart og gjennemsigtigt uden tydelige Pigmentforgreninger.

Rygskjoldet er forholdsvis stort og oventil stærkt hvælvet samt dækker til Siderne fuldstændigt Forkroppen. Dets bageste Rand er imidlertid oventil temmelig stærkt udrandet, saa at sidste Forkropssegment her bliver delvis ubedækket. Panderanden danner i Midten en triangulær tilspidset Flig, der ovenfra seet delvis dækker de øvre Antenners Basalled

Øinene (se Tab. 20, Fig. 1) ere smaa og af en meget uregelmæssig, noget afplattet Form; paa Midten ere de ligesom opsvulmede, medens den egentlige pigmenterede og facetterede Del er forholdsvis smal, dannende et eget skarpt begrændset Kuglesegment. Pigmentet er af lys brunlig Farve.

De øvre Antenners Skaft (ibid) er kort og tykt med Basalleddet usædvanlig lidet og oventil ved Enden forsynet med 2 lange Fjærbørster; den ydre Rand gaar fortil ud i en temmelig stærkt fremtrædende børstebesat Fortsats. 2det Led er ganske kort og i Enden meget skjævt afskaaret. Sidste Led er meget stort, næsten af samme Længde som de 2 øvrige tilsammen og af ens Brede overalt. Svøberne vise det sædvanlige Udseende og indbyrdes Længdeforhold.

De nedre Antenners Blad (Fig. 2) er usædvanlig lidet, selv kortere end de øvre Antenners Skaft, og af aflang oval eller elliptisk Form, rundtom besat med lange Randbørster. Svø-

ben er noget længere end den ydre Svøbe paa de øvre Antenner; dens Skaft er omtrent af samme Længde som de øvre Antenners Skaft og af sædvanlig Bygning.

Munddelene vise i sin Bygning temmelig megen Overensstemmelse med samme hos den typiske Slægt Mysis.

Overlæben (se Fig, 3) er hjelmformig og viser fortil et stumpt knudeformigt Fremspring.

Kindbakkerne (ibid) ere store og kraftige; deres øxeformigt udvidede Ende (Fig. 4) viser en lignende Bevæbning som hos Sl. Mysis, og Forskjellen mellem høire og venstre Kindbakkes Bevæbning er ligeledes udtrykt paa en meget overensstemmende Vis. Palpen er af middelmaadig Størrelse, med 2det Led temmelig stærkt pladeformigt udvidet og i hele den ydre Kant besat med korte Fjærbørster; sidste Led er lidet og af oval Form med smalt uddragen Spids; langs dets ene (bagre) Kant staa de sædvanlige cilierede Torner og fra Spidsen udgaar en betydelig stærkere bøiet Torn.

1ste Par Kjæver (Fig. 5) har den ydre Gren temmelig stærkt forlænget og jevnt afsmalnende mod Spidsen, som er bevæbnet med de sædvanlige stærke Torner; den indre bladformige Gren er meget liden, hjerteformig og forsynet i Enden med 3 forlængede, delvis tandede Torner og til hver Side med flere tynde Børster.

2det Par Kjæver (Fig. 6) har Enddeleddet af bred, næsten cirkelrund Form og i den ydre Kant forsynet med 8—9 lange Fjærbørster; Viften er af middelmaadig Størrelse og elliptisk Form.

1ste Par Kjævefødder (Fig. 7) er af sædvanligt Udseende. De laminære Tyggefortsatser til de 3 basale Led ere alle tydeligt udviklede, skjøndt forholdsvis smaa. Næstsidste Led har i den ydre Kant 5 lange Fjærbørster, og sidste Led er koniskt og tæt besat med fine Torner og Haarbørster. Viften er stærkt udviklet og af øxedannet Form.

2det Par Kjævefødder (Fig. 8) viser samme spinkle Form

som hos Sl. Mysis. Sidste Led er af bred oval Form og langs Kanterne besat med en Rad af omtrent 12 i en fin Endesnært udgaaende Torner foruden en hel Del finere Børster.

1ste Fodpar (Fig. 9), hvis mærkværdige Bygning allerede ovenfor er paapeget, er særdeles kraftigt udviklet og omtrent af hele Forkroppens Længde. Med Undtagelse af den ydre Del (Tarsen) svarer Leddelingen idethele til samme paa de øvrige Fodpar; men alene Basasleddet viser en tilsvarende Størrelse; de øvrige Led ere langt tykkere og kraftigere samt forsynede med stærke Muskelbundter. 3die Led eller Tibia er omtrent af samme Længde som de 3 foregaaende tilsammen og er i den indre Kant ligesom 3die Led forsynet med en enkelt Rad af korte, tornformige Børster. Enden af Leddet er stærkt chitiniseret og gaar paa den indre Side ud i 2 jevnsides stillede, fortilrettede tandformige Fortsatser, imellem hvilke der er en rendeformig Fordybning, hvori Basis af Tarsen, naar denne slaaes ind mod Tibia, passer. Den ydre Del af Foden eller Tarsen, der omtrent er af samme Længde som Tibia er ved et særdeles bevægeligt Led forbunden med samme. Den bestaar af kun 2 Led, hvoraf det 1ste er meget stort, indknebet ved Basis, men opsvulmet paa Midten og i den indre Kant bevæbnet med 4 stærke Torner, hvoraf de 2 yderste ere fæstede tæt sammen ved Enden, de 2 øvrige til særegne Afsatser. Sidste Led er ganske lidet og løber indad ud i en tandformig Fortsats, hvorimod den stærke Endeklo kan bøies ind; herved fremkommer ligesom en ufuldstændig Chela. Aabenbart er dette Fodpar, ganske i Modsætning til hvad Forholdet er hos andre Schizopoder, uddannet til et virkeligt Griberedskab, og i sin Function vil det saaledes nærmere svare til Kjæveføddерne end til de følgende Fodpar.

De 5 Par egentlige Fødder (Fig. 10) ere udviklede paa den for Mysiderne sædvanlige Maade. De ere af tynd og spinkel Form, og Endedelen eller Tarsen er delt i 6 med lange

Børsteknipper besatte Led, hvoraf det 1ste er størst. Endekloen er tynd og børsteformig.

Brystposen eller Klækkehulen (Tab. 19) er ligesom hos Sl. Mysis dannet alene af 2 Par store bøiede Blade, der udgaa fra Basis af de 2 bageste Fodpar. Paa det nøiere undersøgte Individ var den stærkt udviklet og fyldt med temmelig vidt komne Unger.

Bagkropslemmerne vise intet udmærkende i sin Bygning

Det midterste Halevedhæng (Fig. 11) er omtrent af sidste Bagkropssegments Længde, forlænget triangulært, med den største Brede ved Basis og derfra hurtigt og jevnt afsmalnende mod Enden, som er dybt indskaaren. Indsnittet er smalt og indtager omtrent $^1/_3$ af Vedhængets Længde samt har Kanterne fint tandede. De ved Indsnittet fremkomne Endelober ere lancetformige og paa Spidsen bevæbnede med 2 jevnsides staaende Torner, en meget liden og en mere end 3 Gange saa stor. Siderandene af Vedhænget ere lige og kun i den bageste Halvpart bevæbnede med omtrent 9 smaa Torner, hvoraf den forreste ved et længere Mellemrum er skilt fra de øvrige.

De ydre Halevedhæng (Fig. 12) ere forholdsvis korte og med brede Plader. Den indre af disse er knapt af det midterste Halevedhængs Længde, kun lidet opsvulmet ved Basis og forsynet med en enkelt Torn i den indre Kant nær Roden; Otolithen er liden og af kuglerund Form. Den ydre Plade er kun lidet længere end den indre, men noget bredere og som denne rundtom forsynet med lange Fjærbørster.

De faa Exemplarer, jeg har undersøgt af nærværende mærkelige Myside, ere alle tagne i den tunesiske Golf ved Goletta paa omkring 6 Favnes Dyb.

Gen. 5. **Gastrosaccus**, Norman.

Denne Slægt er opstillet i Aaret 1868 af Norman [1]), der først med Skarphed har udhævet de Characterer, hvorved den af ham undersøgte Art skiller sig fra de egentlige Mysiser. En af disse af Norman fremhævede Characterer, hvorfra rimeligvis Slægtsbenævnelsen er hentet, beror dog, som af det følgende vil sees, paa en Feiltagelse. Brystposen eller Marsupium hos Hunnen er nemlig ikke, som af Norman angivet, foruden til Forkroppen ogsaa fæstet til 1ste Bagkropssegment, men hører som sædvanligt alene Forkroppen til. Hvad der ved første Øiekast tager sig ud som en Forlængelse af Brystposen bagtil er alene de enormt udviklet Epimerer paa 1ste Bagkropssegment, der uden directe at deltage i Brystposens Dannelse, dog synes at tjene til sammes Beskyttelse, idet de mellem sig optage en stor Del af samme. I sin almindelige Habitus vise de herhen hørende Arter noget vist eiendommeligt, hvorved de let kjendes fra de øvrige Mysider og mere minder om de egentlige Carider. Det slanke, men kraftigt byggede gjennemsigtige Legeme er nemlig, uligt de øvrige Mysider, temmelig sammentrykt fra Siderne med usædvanlig stærkt udviklet Rygskjold. De ualmindelig smaa cylindriske Øine, de stærkt udviklede øvre Antenneskafte de korte Antenneblade og Halevedhæng ere ogsaa Characterer, der tilsammen give de herhen hørende Arter et ganske særegent Physiognomi. Forholdet af Hannens Bagkropslemmer er ligeledes meget eiendommeligt og meget forskjelligt fra hvad vi kjende hos nogen anden Myside.

Slægten er i Middelhavet repræsenteret af 2 distincte Arter. Den ene af disse, G. sanctus v. Bened er ogsaa fælles for Nordhavet. Som en 3die Art maa jeg ansee den af Goës først beskrevne Mysis spinifera, med hvilken Normans Art utvivlsomt er identisk. Den skiller sig meget bestemt fra de 2 øvrige,

[1]) «Last Report on dredging among the Shetland isles»: «Report of the British Association for the advancement af science 1868», pg. 268.

her nedenfor nærmere beskrevne Arter ved en vel udviklet dorsal Spina paa næstsidste Bagkropssegment.

De Characterer, hvorved nærværende Slægt skiller sig fra andre Mysideslægter, kunne i Korthed sammenfattes paa følgende Maade:

Gen. *Gastrosaccus*, Norman. Corpus structura sat forti. lateraliter compressum, segmento postabdominis 1mo in femina epimeris laminaribus permagnis et rotundatis instructo, penultimo supine arcuato, margine postico plus minusve producto. Scutum dorsale magnum, margine postico supine profunde emarginato et lasciniato. Oculi parvi, forma cylindrica. Antennæ superiores pedunculo qvam solito majore, articulo basali crasso, ceteris 2 sensim angustioribus, filamento externo ad basin lobo olfactorio discreto instructo; inferiores sqvama parva, apice truncato, margine externo nudo in spinam excurente. Labrum antice processu mucroniformi armatum. Mandibularum pars incisiva securiformis velut in Myside, setis vel aculeis medianis tamen omnino destituta; palpus angustus, articulo ultimo elongato. Maxillæ anteriores structura solita; posteriores verticilla setarum ad basin carentes, lamina vibratoria bene evoluta setis longis marginata. Maxillipedes anteriores structura debili, lamina vero vibratoria insolitæ magnitudinis instructi; posteriores robustiores, structura solita. Pedes graciles, tarso in paribus imprimis posterioribus valde elongato, multiarticulato, ungve terminali nullo. Marsupium feminæ foliis 4 ut in Myside formatum, anterioribus 2 tamen minimis postice in processum ligulatum setiferum libere in cavitatem marsupii prominentem productis. Pedes spurii anteriores in femina ceteris multo majores, ex parte constantes basali elongata et angusta margine altero setis fortibus ornato, et ramis 2 brevibus uniarticulatis; ceteri minimi et simplices margine externo setis longis instructo. Telson elongato-qvadrangulare postice breviter incisum, aculeis marginalibus qvam solito fortioribus. Uropoda brevia, laminis subæqvalibus, exteriore margine externo pro setis ciliatis serie aclueorum armato. —

Mas a femina epimeris segmenti 1mi postabdominis multo minoribus discrepans. Pedunculus antennarum superiorum appendice hirsuta discreta carens, basis vero filamenti externi pone lobum olfactorium tumefacta et inferne dense pilosa. Appendices genitales sat magnæ et crassæ. Pedes spurii omnes biramosi et ex parte saltem natatorii, parte basali in 1mo pari elliptica, intus setis fortibus et curvatis marginata, ramo interiore in 1mo pari et duobus posterioribus rudimentari, exteriore in 3tio pari valde elongato et styliformi.

1. Gastrosaccus sanctus, v, Bened.

(Tab 21 & 23).

Mysis sancta, v. Beneden: Recherches sur la Faune litorale de Belgique, Crustacés, pg. 17, pl. VII. fig. 1—4. ♂.

Corporis forma sat elongata, cephalothorace antice sat angusto postabdomine vix latiore, segmento penultimo valde compresso, margine postico supine rotundato-producto, spina vero nulla. Scutum dorsale postice in medio lasciniis 2 lanceolatis liberis antice vergentibus ornatum, margine frontali inter oculos breviter producto. Oculi angusti cylindrici, apice non dilatato, duplo circiter longiores qvam latiores. Pedunculi antennarum superiorum articulus 2dus extus aculeis 3 fortibus armatus. Sqvama antennarum inferiorum angusta, sublinearis, margine interiore subrecto, apice obliqve truncato, angulo exteriore apicem spinæ marginis exterioris vix superante; pedunculus earum antennarum sqvama 4ta circiter parte longior margine interno setis ciliatis 8 (5 articuli 2do, 3 ultimi) ornatus. Maxillarum anteriorum articulus terminalis perangustus, sublinearis, margine externo nudo. Pedes intus longe setiferi, tarso postica versus longitudine valde crescente, in 1mo pari modo 7-articulato, in ultimo 14articulato et hic plus qvam dimidiam pedis longitudinem occupante. Telson segmento ultimo brevius, latitudine dimidiam longitudinem fere æqvante, aculeis marginalibus utrinqve modo 5 fortibus, ultimo ceteris majore apicem loborum terminalium occupante, incisura brevi et dense aculeata. Uropodum lamina interna telsone vix longior, lanceolata, ad basin parum tumefacta, otolitho parvo rotundato, margine interno sub setis margina-

libus aculeis 6 sat longis armato; lamina externa anguste subelliptica apice obtuso, aculeis marginis exterioris circiter 13 per totam fere laminæ longitudinem dispersis.

Maris appendices genitales subcylindricæ, apice irregulariter lobatæ extus setis ciliatis 6 ornatæ. Pedes ejus spurii omnes natatorii et longe setiferi, ramo exteriore in 1mo et 2do pari 9-articulato, in paribus 2 posterioribus 8-articulato; pedes spurii 3tii paris parte basali bene evoluta, ramo interiore structura eadem ac in 2do pari, 8-articulato, articulo basali extus processu brevi laminari instructo, ramo exteriore styliformi, triplo fere longiore, in segmenta 4 sensim et longitudine et latitudine decrescentia diviso, ultimo tenuissimo aculeis apicalibus 3 parvis armato. Longitudo feminæ circiter 13 mm.

Hele Legemet er klart og gjennemsigtigt med kun meget sparsomt og diffust gulrødligt Pigment, der især er tydeligt nedentil paa Siderne af Bagkropssegmenterne, fremdeles paa de øvre Antenners Skaft, det midterste Halevedhæng, samt i Egnen af Munddelene. Paa Hunnens Brystpose sees 2 større stjerneformigt forgrenede Pigmentpletter af samme Farve.

Kropsformen er (se Tab. 21) slank og zirlig paa samme Tid som den er kraftig og vel proportioneret. Forkroppen er ikke fuldt saa lang som de 5 første Bagkropssegmenter tilsammen og temmelig sammentrykt fra Siderne. Bagkroppen er i sin forreste Del cylindrisk, men bliver længere bagtil ligeledes sammentrykt fra Siderne. Af dens Segmenter er det 1ste temmelig stort og hos den fuldt udviklede Hun i høi Grad udmærket ved den overordentlige Udvikling af dets frie Sidedele eller Epimerer; disse have nemlig (se Fig. 2) Formen af store ovale eller elliptiske Plader, der saavel fortil som bagtil skyde sig ud over de tilgrændsende Segmenter og med sin nedre jevnt tilrundede Del bedække til hver Side en stor Del af Brystposen eller Marsupium, hvorved de seede fra Siden ved et flygtigt Blik tage sig ud som dennes umiddelbare Fortsættelse bagtil. Ved nøiere Eftersyn og skarp Indstilling af Mikroskopet kan man dog, uden at behøve at skride til nogen Dissection, med Tydelighed forfølge deres forreste stærkt buede Rand, der skyder sig særdeles langt fortil og endog

delvis dækker de bageste Hjørner af Rygskjoldets frie Sidedele. Næstsidste Segment er stærkt sammentrykt fra Siderne, med hvælvet Rygside, og dets bagre Rand gaar oventil ud i et stumpt tilrundet Fremspring, der skyder sig lidt udover Basis af sidste Segment, uden imidlertid her at danne nogen virkelig Spina, saaledes som Tilfældet er hos den nordiske Art, G. spinifer Goës. Sidste Segment er meget smalt og ovenfra seet lidt udvidet i Enden.

Rygskjoldet afsmalnes stærkt fortil, saa at dets forreste, foran Cervicalfuren liggende Del selv er smalere end Bagkroppen ved Basis. Panderanden er næsten tvert afskaaret og danner et kun svagt fremtrædende Fremspring mellem Roden af Øinene. Rygskjoldets frie Sidedele ere temmelig stærkt udviklede og dække fuldstændigt Siderne af Forkroppen. De vise imidlertid oventil i Midten en dyb, næsten vinkelformig Udrandning, hvorved Dorsalfladen af de 2 sidste Forkropssegmenter træder frit frem. Ved nøiere Undersøgelse vise (se Fig. 3) Kanterne af denne Udrandning et høist eiendommeligt hos ingen anden Myside bekjendt Forhold. Den bagre Rand af Rygskjoldet er nemlig ikke jevn, men viser sig nær Bunden af Udrandningen paa 2 Steder uregelmæssigt indskaaren, hvorved der paa hver Side dannes en bred Lob, hvis forreste Hjørne forlænger sig til en lancetformig frit fortilrettet Flig (se ogsaa Fig. 4). I Rygskjoldets Sidedele bemærkes paa det levende Dyr en særdeles livlig Blodcirculation, og paa Spiritusexemplarer finder man her ansamlet en stor Mængde coaguleret Blod, som med temmelig Nøiagtighed antyde Blodbanerne. Fra de store langs Kanterne løbende Blodsinuser udgaa talrige divergerende Sidegrene, der anastomosere med hinanden og danne i Midten et temmelig regelmæssigt Netværk med store polygonale Masker.

Øinene (Fig. 5) ere usædvanlig smaa og, uligt Forholdet hos de øvrige Mysider, af cylindrisk Form, ikke udvidede i Enden. Øiepigmentet intager en kun liden Del af Øiet og er af sort

Farve; de usædvanlig lange og smale Krystalkegler danne omkring samme en temmelig bred, klar Bræmme.

De øvre Antenners Skaft (Tab. 22, Fig. 1) er usædvanlig kraftigt udviklet, omtrent af Rygskjoldets halve Længde og jevnt afsmalnende mod Enden. 1ste Led er omtrent af samme Længde som de 2 øvrige tilsammen, jevnt tykt og fyldt med kraftige Muskelbundter. 2det Led er ganske kort, i Enden noget skraat afskaaret og i den ydre Kant bevæbnet med 3 stærke Torner, i den indre Kant ved Enden med en enkelt Fjærbørste. Sidste Led er betydeligt længere og noget smalere end 2det, af cylindrisk Form og paa den øvre Side ved Enden forsynet med en smal fortilrettet Fortsats, besat med nogle fine Børster; den indre Kant er nøgen, og kun ved Enden staa 2 meget smaa Børster tæt sammen. Svøberne er temmelig lange; den ydre er som sædvanligt længst og ved Basis forsynet med en afrundet sammentryt Lob, hvortil de til denne Svøbe hørende baandformige Lugtepapiller ere fæstede i en tæt sammentrængt Rad.

De nedre Antenners Blad (Fig. 2) er meget lidet, ikke meget længere end Halvparten af de øvre Antenners Skaft, af smal, lineær Form, med Breden omtrent $^1/_4$ af Længden. Den ydre Rand er nøgen og gaar fortil ud i en temmelig stor tornformig Fortsats; Enden er skraat afskaaret, men dog ikke skraaere, end at Spidsen af den omtalte tornformige Fortsats rækker ligesaa langt frem som det indre Hjørne af Bladet. Langs den temmelig lige indre Rand og Enden er til særegne Afsatser fæstet omkring 18 lange Fjærbørster. Svøben er af noget mere end Legemets halve Længde. Dens Skaft er af meget kraftig Bygning, men betydelig kortere end de øvre Antenners Skaft. Af dets 3 Led er det 2det længst og i den indre Kant forsynet med 5 korte Fjærbørster; sidste Led er ganske kort og har i den indre Kant 3 lignende Børster.

Munddelene stemme vel idethele i sin Bygning nogenlunde

overens med det for Mysiderne typiske Forhold, men vise dog adskillige Eiendommeligheder.

Overlæben (se Fig. 3) er af høi hjelmdannet Form og gaar fortil ud i en lang dolkformig Spids.

Underlæben (ibid) viser som sædvanligt Formen af 2 ved Basis med hinanden forbundne afrundede Lober.

Kindbakkerne (ibid) ere vel udviklede med stærkt convext, næsten under en ret Vinkel bøiet Corpus. Deres indre øxeformigt udvidede Ender (Fig. 4) skille sig fra samme hos andre Mysider derved, at de mellem det forreste tandede Parti og Tyggeknuden ialmindelighed fæstede Børster eller Torner her ganske mangle, idet der i deres Sted kun findes en tilrundet Knude. Palpen (se Fig. 3) er af usædvanlig spinkel Form og betydelig længere end Kindbakkernes Corpus; dens sidste Led er særdeles smalt og næsten af samme Længde som det foregaaende; begge ere i Kanterne besatte med lange tynde Børster.

1ste Par Kjæver (Fig. 5) viser den for Familien typiske Bygning.

2det Par Kjæver (Fig. 6) mangler den hos Sl. Mysis ved Basis staaende tætte Kreds af kamformigt ordnede Børster, i hvis Sted kun bemærkes 3 korte Fjærbørster. Endeleddet er af usædvanlig smal Form og har den ydre Rand nøgen. Viften er stærkt udviklet og ved en Afsats ligesom delt i 2 Segmenter; langs den ydre Kant staa 13 stærke Fjærbørster, hvoraf de bageste staa længere fra hinanden og ere bøiede i forskjellige Retninger.

1ste Par Kjævefødder (Fig. 7) har den egentlige Kjævedel af usædvanlig svag Bygning, med kun en enkelt Tyggefortsats udviklet ved Basis. Derimod er den membranøse Vifte særdeles stor og bred, halvmaaneformig med stumpt tilrundet Ende.

2det Par Kjævefødder (Fig. 8) er kraftigere bygget, med Endedelen eller Tarsen forholdsvis kort; sidste Led er som sædvanligt stumpt koniskt og besat med lange tornformige Børster.

Fødderne (Fig. 9, Tab. 23, Fig. 3) ere af spinkel Bygning

og langs den indre Kant forsynede med lange Børsteknipper. Den ydre Del eller Tarsen er meget ulige udviklet paa de forskjellige Fodpar. Paa 1ste Fodpar (Fig. 9) er den kortest og indtager her neppe 1/3 af Fodens Længde; paa de følgende Fodpar tiltager den mere og mere i Længde, saa at den paa sidste Par (sml. Tab. 23, Fig. 3) selv er længere end hele den øvrige Del af Foden og af særdeles smal, næsten børstedannet Form. Leddenes Antal i Tarsen er ligeledes meget ulige og tiltager i samme Forhold som Tarsen forlænges. Det nøiere Forhold hos Hunnen er følgende: Paa 1ste Par er den 7-leddet, paa 2det 8-leddet, paa 3die 9-leddet, paa 4de 11-leddet, paa 5te 13-leddet og paa 6te 14-leddet. Ethvert Led har, foruden det sædvanlige Børstebundt, paa den indre Side ved Enden en kort Torn. Sidste Led ender paa alle Fodpar med en stump eller noget skraat afskaaret Spids, hvorfra flere Børster udgaar; derimod bemærkes ingen tydelig Endeklo. Svømmepalperne ere stærkt udviklede med særdeles bred og muskuløs Basaldel og 12-leddet Endedel.

Fra Basis af de 2 bageste Fodpar udgaa hos den fuldvoxne Hun ligesom hos Slægten Mysis 2 Par *Æggeplader*. Af disse er imidlertid det forreste Par (se Fig. 10) saa smaa, at de kun uegentlig kunne siges at bidrage til Brystposens Dannelse; de forlænge sig bagtil i en lang og smal, frit i Brystposens Indre fremragende, med tynde Børster kantet Flig. De bageste Æggeplader, der altsaa saagodtsom udelukkende danne Brystposen, ere overordentlig store, af oval Form og saa stærkt bugede, at deres frie børstebesatte Rand saagodtsom i hele Omkredsen mødes i Midten. Brystposen beskyttes som allerede ovenfor anført, endyderligere ved de fra 1ste Bagkropssegment udgaaende enormt udviklede pladeformige Epimerer, der mellem sig optage en stor Del af samme.

Af *Bagkropslemmerne* hos Hunnen er her, uligt Forholdet hos de øvrige Mysider, det første Par det stærkest udviklede og tillige af en høist eiendommelig fra de øvrige Par afvigende

Bygning. De bestaa (Fig. 11) af en langstrakt og smal, noget bøiet Basaldel, til hvis uoget udvidede eg skraat afskaarne Ende er fæstet 2 korte uleddede Grene. Basaldelen er i den ene Kant nær Basis forsynet med 2 tæt sammen til en særegen Afsats fæstede bøiede Fjærbørster, og ved Enden udgaa fra samme Kant 5 lignende, men endnu længere Børster. Af Grenene er den indre pladeformig og i Kanterne forsynet med flere tæt cilierede Børster; den ydre, der omtrent er af samme Længde som den indre, har Formen af en lancetdannet Flig, til hvis Spids er fæstet en enkelt Fjærbørste.

De øvrige Bagkropslemmer (Fig. 12) have den for Mysidehunnerne sædvanlige enkle Bygning. Langs den ydre Rand er fæstet en enkelt Rad af lange og stærke Fjærbøster.

Det midterste Halevedhæng (Fig. 13) er kortere end sidste Bagkropssegment og af langstrakt firkantet Form, kun lidet mere end dobbelt saa langt som bredt. Enden er indskaaret med et ganske kort i Bunden afrundet Indsnit, der er kantet med usædvanlig lange tæt staaende Tænder. Sidekanterne af Vedhænget er paa hver Side kun bevæbnet med 6 langt fra hinanden staaende usædvanlig stærke Torner, hvoraf den yderste og længste er fæstet til Spidsen af de ved Indsnittet fremkomne Endelober.

De ydre Halevedhæng (Fig. 14) ere korte, men forsynede med særdeles lange Randbørster. Den indre Plade er neppe længere end det midterste Halevedhæng og af den sædvanlige lancetdannede Form. Ved Basis er den kun lidet opsvulmet, og den her indsluttede Otolith er meget liden og af rundagtig Form. Langs den indre Kant af Pladen staa under Randbørsterne 6 stærke langt fra hinanden stillede Torner. Den ydre Plade er heller lidt kortere end længere end den indre, af smal elliptisk Form med afrundet Ende og er langs den ydre Rand istedetfor med de sædvanlige Fjærbørster bevæbnet med en Rad af 13 stærke Torner.

Hannen (Tab. 23, Fig. 1) er ialmindelighed noget større

end Hunnen og kjendes strax fra samme ved den ringe Udvikling af 1ste Bagkropssegments Epimerer, samt ved Bagkropslemmernes forskjellige Bygning.

De øvre Antenners Skaft (Fig. 2) er af endnu kraftigere Bygning end hos Hunnen og mangler det hos de øvrige Mysidehanner ved Enden fæstede kostformige Vedhæng. I dets Sted er selve Basis af den ydre Svøbe bagenfor den afrundede Lob stærkt opsvulmet og paa den nedre Side forsynet med 2 jevnsides løbende smale baandformige Felt, hvortil talrige fine Haarbørster ere fæstede.

Føddernes Svømmepalper ere (se Fig. 3) overordentlig kraftigt udviklede med særdeles bred pladeformig Basaldel. Sidste Fodpar har 1 Led mere i Tarsen.

De fra Basis af Forkroppen udgaaende *Kjønsvedhæng* (Fig. 3 a, Fig. 4) ere temmelig store og tykke, af cylindrisk Form og med uregelmæssig lappet Spids; paa Siden findes en Rad af 6 Fjærbørster.

Bagkropslemmerne ere alle udviklede til tvegrenede Svømmeredskaber, men ere indbyrdes af temmelig afvigende Bygning.

1ste Par (Fig 5) har en elliptisk Basaldel, til hvis indre bueformige Rand er fæstet en Rad af 11 stærke bøiede Fjærbørster. Af Grenene er den indre rudimentær og uleddet, af smal lineær Form og besat med flere korte, fint cilierede Børster (Hørebørster). Den ydre Gren er derimod vel udviklet og delt i 9 Led, samt i begge Kanter forsynet med lange Fjærbørster.

2det Par (Fig. 6) har begge Grene vel udviklede. Den ydre Gren er af samme Udseende som paa 1ste Par og ligesom paa dette bestaaende af 9 Led. Den indre Gren er kun lidet kortere og 8leddet; fra dens 1ste Led udgaar udad en kort og bred pladeformig Fortsats besat med korte Hørebørster.

3die Par (Fig. 7) har den indre Gren nøiagtigt af samme Bygning og Størrelse som paa foregaaende Par. Derimod er den ydre Gren af et helt andet Udseende. Den er næsten 3

Gangø saa lang og har Formen af en smal, i 4 tydelige Segmenter afdelt Stylet eller Griffel. Dens 1ste Led er smalt tenformigt eller noget opsvulmet paa Midten og viser her 3 tydelige Tværsuturer, der antyde en yderligere Leddeling; de følgende 3 Segmenter blive overordentlig tynde, næsten børsteformige og aftage, successivt i Længde. Fra Enden af sidste Segment udgaa 3 korte tandede Torner; forøvrigt er denne Gren uden al Børstebesætning.

De 2 bageste Par (Fig. 8) ere indbyrdes af samme Udseende, men afvige igjen temmelig fra de foregaaende Par. Den ydre Gren er vel udviklet og delt i 8 Led samt i begge Kanter forsynet med lange Fjærbørster. Derimod er den indre Gren rudimentær, bestaaende af en kort firkantet i Kanterne børstebesat Plade.

Nærværende vakre og eiendommelige Myside blev først opdaget af v. Beneden ved Belgiens Kyster og af ham temmelig ufuldstændigt beskrevne som en Art af Slægten Mysis. Senere er denne Art ikke gjenfundet. Thi jeg maa anse det for givet, at saavel den af Norman under ovenstaaende Navn beskrevne Form som den tidligere af Goës omtalte *Mysis spinifera* tilhører en distinct Art, der adskiller sig mærkeligt fra begge her omtalte Arter, derved, at næstsidste Bagkropssegment, efter hine Forskeres enstemmige Angivelse, gaar bagtil ud i en vel udviklet dorsal Spina.

Jeg har observereret den her omhandlede Art ikke saa ganske sjelden i den tunesiske Golf ved Goletta, samt i Golfen ved Neapel. Paa begge Steder forekom den nær Stranden paa 1 eller et Par Favnes Dyb, Sandbund. I sine Bevægelser er den overordentlig rask, og den kan selv gjøre temmelig høie Sprang op af Vandet, Bevægelserne ere dog temmelig afbrudte, og efter sine Udflugter op i Vandet søger den snart igjen ned til Bunden, hvori den med Behændighed forstaar at skjule sig. Den synes saaledes i sin Levevis mere end de fleste øvrige Mysider at være en ægte Bundform.

2. Gastrosaccus Normani, n. sp.

(Tab. 24 & 25.)

Antecedenti simillimus sed paulo minor et corporis forma minus gracili. Scutum dorsale forma fere exacte eadem, lasciniis tamen ligulatis supine ad marginem posticum obsoletis. Postabdominis segmentum penultimum minus compressum margine postico supine rotundato-producto. Oculi breviores et crassiores latitudine dimidia longitudine multo majore. Pedunculi antennarum superiorum articulus 2dus major extus 2 modo aculeis minutis armato, ultimo intus setis spiniformibus 5 ornato. Sqvama antennarum inferiorum minima dimidiam pedunculi superiorum longitudinem vix superans, forma subelliptica, margine interno sat arcuato, apice obliqvissime truncato, angulo interiore longe extra apicem spinæ minutæ marginis exterioirs porrecto; pedunculus earum antennarum validissimus sqvama tertia parte longior setis modo 2 marginis interioris ornatus. Maxillarum posteriorum articulus terminalis qvam in G. sancto latior, forma subovata. Pedes fere exacte structura eadem ac in specie antecedente. Telson sat elongatum, segmento ultimo multo longius, aculeis marginalibus utringve circiter 10, 2 posterioribus ceteris plus duplo majoribus et subæqvalibus, incisura fere ut in G. sancto. Uropodum lamina interna telsone paulo brevior intus sub setis marginalibus spinis 7 armata; lamina externa sat angusta, apice obliqve truncato, margine externo in parte antica 4ta nudo, dein spinis 13 armato.

Maris appendices genitales subfusiformes, medio valde incrassatæ, setis modo 3 instructæ. Pedes spurii ab iisdem speciei antecedentis sat discrepantes. 1mum par bene evolutum structura fere ut in G. sancto; 2dum par vix natatorium, ramis forma dissimili setis ciliatis carentibus, externo cylindrico, paulo flexuoso 8-articulato, articulis 4 ultimis extus aculeo tenui et lanceolato armatis, interno paulo breviore, valde flexuoso, sigmoideo, 6-articulato, articulo 1mo sat magno et laminari, ultimis 3 tenuissimis, setis apicalibus 2 parvis; 3tium par parte basali apice obliqve truncato, angulo exteriore in processum securiformem producto, ramo interno perbrevi et rudimentari appendicem modo parvam uniarticulatam formante, externo vero valde elongato, styliformi, dimidiam postabdominis longitudinem fere æqvante, in segmenta 4 diviso, 2 anterioribus elongatis, 2 posterioribus dimidia parte brevioribus, aculeis apicalibus 2 brevibus; paria 2 posteriora minima, parte basali brevi, subtriangulari, ramo externo modo 3-articulato setis paucis ornato. Longitudo feminæ adultæ circiter 11 mm.

Nærværende Art har i sin almindelige Habitus saa stor Lighed med foregaaende Art, at den uden en nøiere Undersøgelse meget let kan forvexles med samme. Det var ogsaa først ved efter min Hjemkomst at gjennemgaa det indsamlede Materiale at jeg blev opmærksom paa den. Trods sin store habituelle Lighed med G. sanctus, viser den dog i sine anatomiske Detailler flere meget distincte Afvigelser og navnlig er Forholdet af Hannens Bagksopslemmer meget uligt samme hos hin Art. Nærværende Forms Selvstændighed som distinct Art er derfor ingensomhelst Tvivl underkastet.

Legemet er ligesom hos foregaaende Art særdeles gjennemsigtigt og næsten vandklart.

Kropsformen er (se Tab. 24) ialmindelighed noget kortere og undersætsigere end hos G. sanctus, samt mindre sammentrykt fra Siderne. 1ste Bagkropssegment viser hos Hunnen en lignende stærk Udvikling af Epimererne, og næstsidste Segment danner bagtil paa Rygsiden et stumpt Fremspring af samme Beskaffenhed som hos hin.

Rygskjoldet skiller sig fra samme hos forgaaende Art alene derved, at de frie Flige ved den bagre Udrandning ere obsolete eller ialfald meget mindre udviklede.

Øinene (Tab. 25, Fig, 3) ere kortere og tykkere, med Breden meget større end den halve Længde; de rage neppe ud over Rygskjoldets Sidekanter.

De øvre Antenners Skaft (Fig. 1) viser den for Slægten characteristiske Bygning; men Basalleddet er her kortere end de 2 øvrige tilsammen, hvorimod 2det Led er forholdsvis større end hos G. sanctus og desuden udmærket derved, at der i den ydre Kant kun findes 2 meget smaa Torner. Sidste Led er i den indre Kant forsynet med 5 korte tornformige Børster, hvortil der hos den anden Art intet Spor findes.

De nedre Antenners Blad (Fig. 2) skiller sig i sin Form ikke ubetydeligt fra samme hos G. sanctus. Det er meget lidet, neppe halvt saa langt som de øvre Antenners Skaft og af

oval eller elliptisk Form, med den indre Rand temmelig buet. Enden er meget skjævt afskaaret, saa at det indre, stumpt tilrundede Hjørne rækker langt foran Spidsen af den her kun lille tornformige Fortsats, hvori den ydre Rand løber ud. Svøbens Skaft er overordentlig kraftigt bygget, mere end $^1/_3$ længere end Bladet, og ethvert af de 2 ydre Led er i den indre Kant kun forsynet med en enkelt Fjærbørste.

2det Par Kjæver (Fig. 4) skiller sig fra samme hos foregaaende Art ved Formen af Endeleddet, der er temmelig bredt og næsten ovalt.

Fødderne (Fig. 5) vise næsten fuldstændigt samme Udseende som hos foregaaende Art. Tarsens Længde, er den samme ligesom Tallet af dens Led ogsaa her er forskjelligt paa de forskjelligeFodpar og tiltager hurtigt bagtil.

Paa de forreste *Æggeplader* (Fig. 5) er den bagre tungeformige Flig betydelig kortere, og forsynet med et ringere Antal Randbørster.

1ste Par Bagkropslemmer (Fig. 6) skiller sig fra samme hos foregaaende Art derved, at Basaldelen ved Enden kun har 3 Fjærbørster. Af Grenene er den indre meget liden, neppe halvt saa lang som den indre, og simpelt konisk uden Børster.

Det midterste Halevedhæng (Fig. 7) er af en betydelig smalere og mere langstrakt Form end hos G. sanctus, adskilligt længere end sidste Bagkropssegment og omtrent 3 Gange saa langt som bredt. Enden er som hos foregaaende Art indskaaret, og Kanterne af det korte, i Bunden afrundede Indsnit ere som hos hin kantede med lange og tætte Tænder. Tallet af de marginale Torner er i Overensstemmelse med Vedhængets større Længde betydelig større. Der findes nemlig her paa hver Side ikke mindre end 10 saadanne; af disse indtager den yderste som sædvanligt Spidsen af Endeloberne; den næstsidste er usædvanlig lang, over dobbelt saa lang som de nærmest foregaaende.

De ydre Halevedhæng (Fig. 8) ere ligeledes mere lang-

strakte end hos foregaaende Art. Den indre Plade er lidt kortere end det midterste Halevedhæng og har i den indre Kant under Randbørsterne 7 lange Torner. Den ydre Plade afsmalnes stærkt mod Enden, som er skjævt afskaaret; den ydre Kant er i der forreste Fjerdepart nøgen, den øvrige Del er bevæbnet med en tæt Rad af 13 lange Torner.

Hannen (Tab. 24, Fig. 3) skiller sig fra Hunnen paa lignende Maade som Hannen af foregaaende Art.

De fra Basis af sidste Fodpar udgaaende *Genitalvedhæng* (Fig. 9) ere af kort tendannet Form, stærkt opsvulmede paa Midten og kun forsynet med 3 Fjærbørster.

Af *Bagkropslemmerne* er alene 1ste Par (Fig. 10) udviklet paa samme Maade som hos G. sanctus. De øvrige Par vise derimod et meget afvigende Udseende.

2det Par (Fig. 11) har en temmelig smal Basaldel, og de 2 Grene mangle ganske de cilierede Svømmebørster, som findes her hos foregaaende Art, samt vise forøvrigt flere Eiendommeligheder. Den ydre Gren en cylindrisk, noget bøiet og delt i 8—9 Led, hvoraf de 4 yderste i den ydre Kant er bevæbnet med en eiendommelig lancetformig, lige bagudrettet Torn (Fig. 12). Den noget kortere indre Gren viser en meget eiendommelig stærk, næsten S-formig Bøining og er delt i 6 Led, hvoraf det 1ste er meget stort, sammentrykt og i den ydre noget udvidede Kant forsynet med en Del fine Børster; den øvrige Del afsmalnes hurtigt og de 3 yderste Led ere overordentlig smale, næsten traadformige; fra Spidsen af det sidste udgaa 2 smaa Børster.

3die Par (Fig. 12) har ligesom paa foregaaende Par en temmelig smal Basaldel, hvis bageste ydre Hjørne gaar ud i en eiendommelig øxeformet Fortsats. Den indre Gren er aldeles rudimentær, kun dannende en liden uleddet børstebesat Plade. Derimod er den ydre Gren ganske overordentlig udviklet, omtrent af Bagkroppens halve Længde, smal griffelformig, og delt i 4 tydelige Segmenter. Det 1ste af disse viser foran Midten

3 tydelige Tværsuturer ligesom hos foregaaende Art; det følgende er kun lidet kortere, men betydeligt smalere; de 2 sidste ere neppe halvt saa lange og forbundne med hinanden ved et noget opsvulmet Led. Fra Enden af sidste Segment udgaa 2 korte tandede Torner.

De 2 bageste Par (Fig. 14) ere særdeles smaa med liden ved Basis stærkt indkneben Basaldel og korte Grene. Den indre er omtrent af samme Udseende som hos foregaaende Art; derimod er den ydre langt mindre udviklet, neppe dobbelt saa lang som den indre og kun delt i 3 Led.

Denne nye Art, som jeg har tilladt mig at opkalde efter den bekjendte engelske Zoolog Norman, hvem vi skylde Opstillelsen af nærværende Slægt, forekommer temmelig sjeldent ved Goletta sammen med foregaaende Art, almindeligere ved Neapel; enkeltvis har jeg ogsaa fundet den ved Siracusa og i Golfen ved Spezia. Den synes saaledes et have en temmelig vid Udbredning i Middelhavet. I Levevis stemmer den paa det nøieste overens med foregaaende Art.

Gen 6. **Anchialus**, Krøyer.

Denne Slægt er opstillet af Krøyer[1]) efter 2 i det tropiske Atlanterhav indfangede Exemplarer. Begge disse vare Hanner. I Golfen ved Neapel forekommer temmelig hyppig en allerede i sit Ydre meget eiendommelig Myside, som uden at falde sammen med den af Krøyer beskrevne Art, utvivlsomt tilhører samme Slægtstype. Jeg har havt Anledning til at undersøge talrige saavel Hunner som Hanner af denne interessante Form og kan herved med større Præcision end dette for Krøyer var muligt, fastsætte Slægtens Characterer og Forhold til andre Mysideslægter. Af de bekjendte Slægter synes den at komme

---

[1]) Naturhistorisk Tidsskrift, 3 Række, pg. 53.

nærmest Sl. Gastrosaccus, uden imidlertid at kunne confunderes med samme. Blandt de Characterer, der udmærke nærværende Slægt, maa fremhæves: det usædvanlig store, bagtil ikke udrandede Rygskjold, de korte og tykke øvre Antenneskafte, de ualmindelig smaa, næsten rudimentære Antenneblade, den stærkt forlængede børsteløse Halevifte, og endelig det meget anomale Forhold, at Hunnen kun besidder 1 eneste Par Bagkropslemmer. Slægten vil mere udførligt kunne characteriseres paa følgende Maade:

Gen. *Anchialus*, Krøyer. Corporis forma brevis et obesa. Scutum dorsale permagnum corpus totum anticum obtegens, postice non emarginatum. Pedunculus antennarum superiorum brevis et crassus in mare appendice piloso minimo instructus, filamento externo ad basin lobum olfactorium discretum præbente. Sqvama antennarum inferiorum minima, subrudimentaris, margine externo nudo, apice et margine interno longe setiferis. Labrum antice processu longo mucroniformi munitum. Mandibulæ maxillæqve structura solita. Maxillipedes robusti ungve distincto terminali, posteriorum articulus 4^{tus} in mare intus dilatatus. Pedes intus longe setiferi, tarso 3articulato ungve terminali obsoleto, anteriores in mare ceteris dissimiles, tarso incrassato et spinis longis structura peculiari ornato. Marsupium feminæ lamellis modo 4 ut in Myside formatum. Pedum spuriorum feminæ solummodo 1^{mum} par evolutum, truncum simplicem angustum sat elongatum formans. Pedes spurii maris omnes bene evoluti, natatorii, ramo interiore extus ad basin lamina magna membranacea instructo. Appendices caudales valde elongatæ. Telson apice incisum; uropoda ex parte fortiter dentata setis vero ciliatis in ceteris Mysidis solitis omnino carentia.

---

1. **Anchialus agilis**, n. sp.

(Tab. 26 & 28).

Corporis forma sat abbreviata, cephalothorace dilatato, postabdomine subcylindrico, epimeris in feminæ parvis sed distinctis, in segmento 1mo

ellipticis extus porrectis, in seqventibus inferne vergentibus, subangulatis setisqve subtiliter ciliatis ornatis. Scutum dorsale antice qvam postice multo angustius postabdomine tamen latius, totum corpus anticum et partem etiam postici obtegens, postice ad lineam rectam truncatum, partibus liberis lateralibus magnis margine declivo, lamina frontali anguste triangulari sat magna basin antennarum superiorum ex parte obtegente. Oculi breves et crassi apice paulo dilatato parum extra latera scuti dorsalis prominentes, pigmento obscuro. Pedunculus antennarum superiorum oculis parum longior, articulo 1mo majore, 2do irregulari inferne excavato et basin ultimi ex parte amplectente. Antennarum inferiorum pars basalis intus spina longa et serrata antice vergente armata; sqama perparva, ne dimidiam qvidem pedunculi superiorum asseqvens longitudinem, forma subrhomboidea, margine externo recto in spinam minutam excurrente, apice oblique truncato; pedunculus earum antennarum eodem superiorum brevior structura solita. Maxillipedes anteriores lobis incisivis carentes, articulus ultimo minimo ungve valido et curvato armato, lamina vibratoria magna securiformi; posteriores articulo basali permagno setis numerosis ciliatis marginis interioris. Pedes sat breves, articulo basali magno, tarso in paribus posterioribus ex parte aculeato. Pedes spurii feminæ segmento 1mi postabdominis affixi, uniarticulati, basi crassiore, extremitate cylindro-conica. Telson permagnum, dimidiam fere postabdominis longitudinem æqvans, plus triplo longius qvam latius, postice sensim paulo attenuatum, marginibus lateralibus subrectis aculeis numerosis parvis et ciliatis (utrinqve circiter 30), ultimo ceteris multo majore apicem loborum terminalium occupante, armatis, incisura apicali brevi et angusta septimam circiter telsonis longitudinis partem occupante, dentibus minutis dense marginata. Uropodum lamina interna telsone paulo brevior, irregulariter lanceolata, basi vix tumefacta otolithum minimum includente, apice obliqve truncato, margine interno dense piloso et aculeato, aculeis inæqvalibus, 2 apicalibus ceteris majoribus; lamina externa interna brevior lanceolato-ovata apice obtuso, margine externo aculeis circiter 28 brevibus ultimo apicali ceteris majore et incurvato munito, margine interno ad basin sat arcuato pilis modo brevibus non ciliatis obsito.

Mas femina paulo major epimeris postabdominis obsoletis. Pedunculus antennarum superiorum crassior appendice piloso minima nodiformi vix extra apicem pedunculi prominente instructus. Maxillipedum posteriorum articulus 4tus intus dilatatus cum parte ultima qnasi manum subcheliformem efficiens. Pedes 1mi paris ceteris longiores, tarso tumefacto articulis ultimis 2 brevibus spinis 7 obtuse lanceolatis ornato. Appendi-

ces genitales sat magnæ, apice ante orificium genitale rotundato-producto setisqve 9 curvatis marginato. Pedes spurii parte basali magna et crassa, ramo externo 9-articulato longitudinem partis basalis æqvante, in 4to pari tamen longior et 12articulato articulis ultimis 3 aculeatis, ramo interno externo paulo breviore 9-articulato, articulo basali lamina instructa magna rotundato-ovata, in 1mo pari rudimentari parte articulata carente. Longitudo feminæ adultæ 9 mm.

Kropsformen er (se Tab. 26) kort og undersætsig, og nærværende Myside ligner i denne Henseende mest visse Arter af Sl. Mysidopsis, f. Ex. M. didelphys, Norman. Forkroppen er temmelig stærkt opsvulmet og selv foran Cervicalfuren betydeligt bredere end Bagkroppen. Denne er af cylindrisk Form, og de 4 forreste Segmenter ere hos Hunnen forsynede med tydelige, omend meget smaa Epimerer. Paa 1ste Segment ere de af elliptisk Form og rettede lige udad over Basis af Brystposen; paa de følgende Segmenter ligge de mere paa Bugfladen og ende paa 2det og 3die Segment i 2, paa 3die og 4de i 1 Spids. Langs Kanterne bemærkes (se Fig. 4) flere fine Børster, der i sin Bygning svare til dem paa Bagkropslemmerne hos andre Mysider fæstede Hørebørster. Sidste Segment er betydelig længere end de øvrige og noget nedtrykt.

Hele Legemet er saa tæt prydet med tætte Pigmentforgreninger, at det bliver ganske ugjennemsigtigt og af mørk brunlig Farve. Disse Pigmentforgreninger tage sit Udspring fra forskjellige Centra eller Kjærner, der paa Bagkroppen ligge temmelig langt nede paa Siderne af Segmenterne (se Fig. 2).

Rygskjoldet (Fig. 3) er overordentlig stærkt udviklet og dækker ikke blot hele Forkroppen, men ogsaa en Del af 1ste Bagkropssegment. Dets bagre Rand er ikke som hos de øvrige Mysider i Midten udrandet, men temmelig lige afskaaret, og de frie Sidelapper ere i Enden meget skraa, saa at den nedre Rand i Egnen af næstsidste Fodpar danner en meget stærk, næsten vinkelformig Bøining (se Fig. 2). Panderanden skyder

sig i Midten ud i en temmelig stor, smalt triangulær Plade, der delvis dækker Basis af Øinene og de øvre Antenners Skaft; til hver Side af de nedre Antenners Basaldel danner den med den nedre Rand en tydelig Vinkel, der forlænger sig til et kort tornformigt Fremspring (se Fig. 2 og 3.)

Integumenterne vise en eiendommelig, ligesom skjællet Structur, der selv paa flere af Legemets Vedhæng, f. Ex. de øvre Antenners Skaft og Halevedhængene er tydeligt udpræget.

Øinene ere korte og tykke, kun svagt udvidede i Enden og rage kun lidet ud over Rygskjoldets Sidekanter. Øiepigmentet er af mørk Farve; men da selve Øiestilkene ere tæt prydede med de samme forgrenede Pigmentstriber, der overalt udbrede sig paa Legemet, træder den egentlige Øieglob mindre skarpt frem end hos andre Mysider.

De øvre Antenners Skaft (Tab. 27, Fig. 1) er af kort og undersætsig Form og kun lidet længere end Øinene. 1ste Led er som sædvanligt det længste og løber paa den ydre Side ud i en tydelig børstebesat Fortsats. 2det Led er meget bredt og af en temmelig uregelmæssig Form. Ved nærmere Undersøgelse viser det sig paa den nedre Side (sml. Tab. 28, Fig. 2) dybt udhulet med tynde frit fremspringende Rande, hvormed det delvis ligesom omfatter Basis af sidste Led; paa den ydre Side træder denne frie Rand mere ud fra Leddet og danner her et stumpt med fine Børster besat pladeformigt Fremspring. Sidste Led er noget kortere end 1ste og af lidt kølledannet Form; paa den øvre Flade har det ved Enden ligesom hos de fleste øvrige Mysider en liden skjælformig Fortsats, besat med fine Hørebørster. Svøberne vise det sædvanlige indbyrdes Forhold. Den ydre og længere Svøbe har ved Basis en liden sammentrykt i Enden afrundet Lob, hvortil 8—10 baandformige Lugtepapiller ere fæstede.

De nedre Antenner (Fig 2) have en temmelig tyk og bred *Roddel*, fra hvis indre Side udgaar en dolkformig, fortilrettet Fortsats, der i Kanterne er besat med grove Sidetænder. Svøbens

Skaft er noget kortere end de øvre Antenners Skaft og af sædvanlig Bygning. *Det bladdannede Vedhæng* er af en ganske usædvanlig ringe Udvikling og næsten ganske rudimentært, idet det neppe opnaar de øvre Antenners Skafts halve Længde. Af Form er det rohmbiskt, noget mere end dobbelt saa langt som bredt, med den ydre Rand nøgen og løbende ud i en meget liden tornformig Fortsats. Enden er meget skjævt afskaaret, saa at det indre, stumpt tilrundede Hjørne rager langt foran Spidsen af den omtalte tornformige Fortsats ved det ydre Hjørne. Langs den indre Rand og Enden af Bladet er fæstet omkring 20 lange Fjærbørster.

Munddelene afvige ikke meget fra den for Familien typiske Bygning.

Overlæben (Fig. 3) gaar fortil ud i en overordentlig lang dolkformig mod Spidsen saugtakket Fortsats.

Underlæben (Fig. 4) har den sædvanlige Form af 2 ved Basis med hinanden forbundne afrundede Lapper.

Kindbakkerne have et vel udviklet Corpus, der til hver Side paa Rygskjoldet frembringer et tydeligt convext Fremspring (se Tab. 26, Fig. 3). Deres øxeformigt udvidede Ende (Tab. 27, Fig. 5) har fortil 2, paa høire og venstre Side noget ulige tandede Grene, og bagtil en med rue Knuder besat vel udviklet Tyggefortsats; i Midten mellem begge Partier findes paa venstre Kindbakke en hel Del fine bøiede Børster, paa høire derimod 4 stærke, i Enden tvekløftede Torner. Palpen (Fig. 6) er af middelmaadig Størrelse, med 2det Led som sædvanlig størst og noget pladeformigt udvidet samt i Kanterne besat med usædvanlig korte Børster; sidste Led er omtrent halvt saa langt som 2det, af oval Form og i den ydre Kant forsynet med en tæt Rad af korte stærkt bøiede Børster.

1ste Par Kjæver (Fig. 7) viser den for Mysiderne typiske Bygning. Den indre Lob er bredt hjerteformig og foruden de fra Spidsen udgaaende tandede Børster besat med omkring 7 korte Fjærbøster.

2det Par Kjæver (Fig. 8) har ved Basis af den bageste Tyggefortsats den sædvanlige Kreds af tætstaaende bøiede Børster. Endeleddet er temmelig lidet, ovalt og i Enden forsynet med usædvanlig lange grovt cilierede Børster. Viften er vel udviklet og forsynet med 13 stærke Randbørster, hvoraf den bageste er usædvanlig lang.

1ste Par Kjævefødder (Fig. 9) er af kort og undersætsig Bygning og mangler ganske de sædvanlige laminære Tyggefortsatser. Sidste Led er meget lidet, knudeformigt og i Enden forsynet med en usædvanlig lang og stærk bøiet Klo. Den membranøse Vifte er temmelig stærkt udviklet og af øxedannet Form.

2det Par Kjævefødder (Fig. 10) er ligeledes meget kraftigt bygget. Basalleddet er ganske usædvanlig stort, bredt pladeformigt og forsynet i sit Indre med straaleformigt divergerende stærke Muskelknipper, der tjene til at bevæge den kraftigt udviklede Svømmepalpe; langs dets indre Kant er fæstet flere stærke Fjærbørster. Den ydre Del eller Tarsen er kortere end det foregaaende Afsnit (Tibia) og som sædvanligt delt i 2 Led. Sidste Led er ganske kort og af konisk Form samt forsynet med en lang og tynd, næsten lige Endeklo; langs dets nedre Kant staa desuden en Rad af 4 betydeligt kortere, grovt cilierede Børster, der fortsætter sig paa det foregaaende Led med 4 lignende.

Fødderne (Fig. 11, 13) ere temmelig korte og langs den indre Rand besat med lange Børsteknipper. De have ligesom Kjævefødderne et usædvanlig stort og bredt pladeformigt Basalled, til hvis indre Rand flere Fjærbørster ere fæstede. Tarsen er temmelig kort, kortere end Tibia og delt i 3 Led. Paa 1ste Par (Fig. 11) ere disse Led alle forsynede med lignende Børsteknipper som de foregaaende; paa de øvrige Fodpar (Fig. 13) antage nogle af disse Børster Formen af tandede Torner. Af nogen Endeklo findes intet Spor. Ved stærk Forstørrelse opdages imidlertid mellem de fra sidste Led udgaaende Børster en liden med 2 korte Børster endende Knude (Fig. 12), der

svarer til Endekloens Basalafsnit hos andre Mysider. Sidste Fodpar (Tab. 28, Fig. 6) er af spinklere Form end de øvrige og skiller sig desuden derved, at Tarsen er delt i 4 Led. 7 af Børsterne paa Tarsen ere her omformede til tandede Torner, hvoraf 4 ere fæstede til 1ste, 1 til hvert af de øvrige Led. Svømmepalperne ere kraftigt udviklede med særdeles bred, pladeformig Basaldel og 10leddet Endedel.

Brystposen sammensættes ligesom hos Sl. Mysis kun af 4 Blade. De forreste af disse (Fig. 13, a) forlænge sig bagtil ligesom hos Sl. Gastrosaccus til en tungeformig med lange og tynde Randbørster kantet Flig, der rager frit frem i Brystposens Hule.

Af *Bagkropslemmer* er hos Hunnen alene det 1ste Par udviklet. Det har (Fig. 14). Formen af en smal, noget krummet Stamme, der ved Basis viser en triangulær pladeformig Udvidning besat i Kanterne med fine Børster; fra Spidsen af den cylindrisk-koniske Endedel udgaa 3 lignende Børster. Paa de øvrige Segmenter findes ikke det mindste Spor af Lemmer. Derimod er, som allerede anført, Epimererne her udviklede paa en eiendemmelig Maade og langs Kanterne besatte med de fine Hørebørster, der ellers pleie at have sin Plads paa selve Bagkropslemmerne.

Halevedhængene ere alle stærkt forlængede, og den for Integumenterne characteristike skjællede Structur er her meget tydeligt fremtrædende.

Det midterste Halevedhæng (Fig. 15) er næsten af Bagkroppens halve Længde og af en temmelig smal Form, over 3 Gange saa langt som bredt, samt ganske jevnt og sagte afsmalnende bagtil. Enden er indskaaret med et temmelig kort og smalt i Bunden afrundet Indsnit, hvis Kanter ere fint tandede. Langs Siderne af Vedhænget staa talrige (paa hver Side omtr. 30) korte, fint ciliered Torner og paa Spidsen af enhver af de lancetformige Endelober er fæset en betydelig større lige bagudrettet Torn.

De ydre Halevedhæng (Fig. 16) udmærke sig i høi Grad

derved, at de ganske mangle de hos alle øvrige Mysider saa stærkt udviklede cilierede Randbørster, i hvis Sted kun staa overordentlig korte simple Haar. Den korte Roddel, hvorfra Pladerne udgaa, forlænger sig paa den ydre Side til en lancetformig bagudrettet Fortsats. Den indre Plade er næsten af det midterste Halevedhængs Længde og af en noget uregelmæssig lancetdannet Form med skjævt afskaaret Spids. Ved Basis er den kun lidet opsvulmet, og det indsluttede Høreapparat er ogsaa meget lidet udviklet med usædvanlig liden kugleformig Otolith. Den indre Rand er foruden med en Del fine Haar bevæbnet med talrige uligestore cilierede Torner; af disse ere de to yderste fæstede til Spidsen, og den indre af disse er betydelig større end nogen af de øvrige. Den ydre Plade er kortere end den indre og af mere regulær lancetdannet Form med stumpt tilrundet Spids. Langs den ydre Rand findes en tæt Rad af smaa Torner (omtrent 28 i Tallet); den yderste af disse udgaar fra selve Spidsen og er større end de øvrige, samt noget indadkrummet.

Hannen (Tab. 28, Fig. 1) er ialmindelighed noget større end Hunnen og kjendes strax fra samme ved de stærkt udviklede Bagkropslemmer.

De øvre Artenners Skaft (Fig. 2) er tykkere og kraftigere end hos Hunnen og nær Enden paa den nedre Side forsynet med et meget lidet knudeformigt Appendix, hvortil er fæstet et tæt Knippe af særdeles lange Haarbørster.

2det Par Kjævefødder (Fig. 2) udmærke sig derved, at 4de Led indad danner en triangulær pladeformig Udvidning, mod hvilken Yderdelen eller Tarsen kan bøies ind, hvorved fremkommer et Slags subcheliformt Griberedskab.

1ste Fodpar (Fig. 4) viser sig ligeledes omformet paa en eiendommelig Maade. Det er forholdsvis noget længere end samme hos Hunnen og har Tarsen temmelig opsvulmet med de 3 yderste Led ganske korte. Istedetfor de sædvanlige Børsteknipper er den forsynet med 7 lange Torner af en meget eien-

dommelig Bygning. De vise sig nemlig ved stærk Forstørrelse (Fig. 5) i Størsteparten af sin Længde omgivne af en klar fint stribet Bræmme, der ved Spidsen runder sig jevnt af, hvorved de faa et eget stumpt Udseende. Af disse 7 Torner udgaa de 4 fra sidste Led, de 2 fra næstsidste og den 7de fra Enden af 1ste Led.

De fra Basis af Forkroppen udgaaende *Kjønsvedhæng* (Fig. 6, a, Fig. 7) ere temmelig store, opsvulmede paa Midten og forlænge sig foran Kjønsaabningen til en afrundet Plade, der langs Kanterne er forsynet med 9 bøiede Børster.

Bagkropslemmerne (Fig. 8—10) ere alle udviklede til kraftige, tvegrenede Svømmeredskaber. Basaldelen er meget bred, af 4kantet Form og fyldt med kraftige Muskelbundter. Af Grenene er (se Fig. 9) den yderste omtrent af Basaldelens Længde og 9leddet; den inderste er noget kortere og kun 8leddet samt forsynet ved Basis med en særdeles stor afrundet oval membranøs Plade. Fra dette sædvanlige Forhold afvige kun 1ste og 4de Par noget. 1ste Par (Fig. 8) har nemlig den indre Gren rudimentær, saa at alene den membranøse Plade er bleven tilbage; og 4de Par (Fig. 10) har den ydre Gren stærkere forlænget end paa de øvrige Par samt delt i 12 Led, hvoraf de 3 yderste (Fig. 11), istedetfor de sædvanlige Svømmebørster, ere bevæbnede med korte tandede Torner.

Nærværende Art skiller sig fra den af Krøyer beskrevne Art, A. typicus, ved flere Characterer, hvoraf kan fremhæves følgende. Øinene ere hos Krøyers Art meget mindre og savne sort Pigment. Rygskjoldet har en kun lidet fremtrædende stump tilrundet Pandeplade og dets bagre Rand er ikke lige men udbuet eller convex. Forholdet af Leddene i de øvre Antenners Skaft er forskjelligt, ligeledes Formen af de nedre Antenners Blad. Det midterste Halevedhæng er ligesaa bredt i Enden som ved Basis og har et særdeles bredt i Bunden affladet Indsnit; den paa Spidsen af Endeloberne fæstede Torn forbinder sig med de nærmest staaende paa den ydre og indre Side til en Art Svømmefinne etc.

Jeg har fundet denne eiendommelige Myside ikke saa ganske sjeldent ved Neapel udenfor Villa reale paa 6—8 Favnes Dyb, Sandbund. 1 Exemplar har jeg taget ved Messina paa omkring 20 Favnes Dyb. Den er ovrordentlig rask i sine Bevægelser, noget man ogsaa paa Forhaand vil kunne slutte af den usædvanlig stærkt udviklede Muskulatur. Som sædvanligt ere Hannerne mere livlige end Hunnerne. De føre rimeligvis, saaledes som Tilfældet er med flere andre Mysider, et mere omstreifende eller pelagiskt Liv. De af Krøyer beskrevne Exemplarer, der begge vare fuldt udviklede Hannner, vare tagne langt ude i det aabne Atlanterhav.

Gen. 7. **Siriella,** Dana
(Cynthia, Thompson)

Prof. Claus har først vist[1]), at den af Thompson[2]) opstillede Slægt *Cynthia* falder sammen med Danas Slægt *Siriella,* den første representerende Hannerne, den sidste Hunnerne af en og samme Slægtstype. Da Thompsons Slægtsnavn Cynthia allerede er anvendt i Zoologien for en Ascidieform, maa det, skjøndt det ældre vige Pladsen for det af Dana foreslaaede Navn Siriella.

Slægten synes at være repræsenteret i de fleste Have. Dana har 3 Arter fra det stille Ocean; 1 Art, S. norvegica G. O. Sars, forekommer ved Norges Kyster, og jeg har Grund til at formode, at saavel den i Bell's Værk omtalte *Mysis Griffitsiæ* som *Mysis producta,* Gosse, ligeledes høre herhen. Den af Krøyer[3]) beskrevne *Cynthia inermis* holder jeg for identisk med Thompsons Art, *Siriella* (Cynthia) *Thompsoni,* Edw; den stammer ligesom den af Claus (l. c.) beskrevne S. Edvardsii, fra det aabne Atlanterhav. I Middelhavet er Slægten repræsenteret af ikke mindre end 4 Arter, som nedenfor nærmere skulle omtales.

[1]) Zeitschrift f. wissensch. Zool. 1865. (Ueber die Gattung Cynthia als Geschlechtsform der Mysideengattung Siriella).
[2]) Zoological researches I.
[3]) Naturhistnrisk Tidskrift, 3die Række, Bd. 1.

Hvorvidt den af Czerniavsky[1]) fra det sorte Hav angivne *Siriella ialtensis* falder sammen med nogen af disse, er det mig umuligt efter den meget ufuldstændige Diagnose og Afbildning at afgjøre.

De herhen hørende Arter ere let kjendelige ved de kraftigt byggede med en stærkt udviklet Endeklo forsynede Fødder, hvis Tarse kun er 2-leddet og i Enden forsynet med et tæt Børsteknippe, fremdeles ved den eiendommelige Bygning af de ydre Halevedhængs ydre Plade, der ligesom hos de høiere Macrurer viser et særskilt Endesegment eg foran samme i Yderkanten er bevæbnet med stærke Torner. Hunnerne ligne i sin ydre Habitus temmelig de egentlige Mysiser, medens Hannerne (Cynthia) ere strax kjendelige ved sine stærkt udviklede Bagkropslemmer, paa hvilke den fra Basis af den indre Gren udgaaende Fortsats ialmindelighed antager en eiendommelig for nærværende Slægt specifisk Udvikling.

Slægten vil kunne characteriseres paa følgende Maade:

Gen. *Siriella*, Dana. Corporis forma plerumqve gracilis in femina eidem Mysidis non dissimilis. Scutum dorsale perparvum, postice emarginatum segmenta corporis antici 3 posteriora nuda relinqvens, antice inter oculos plus minusve productum. Pedunculus antennarum superiorum elongatus, articulo 1mo majore, ultimo in mare lobo valde piloso a pedunculo non bene definito instructo, filamento externo valde elongato papillis olfactoriis numerosis ad basin seriatim ornato. Sqvama antennarum inferiorum brevis, margine externo nudo in spinam excurrente. Mandibulæ bene evolutæ, extremitate incisiva antice in dextra mandibula singulum in sinistra duos ramos dentatos præbente, dein serie aculeorum instructa, processu molari minimo, subrudimentari; palpo forma solita. Maxillæ anteriores structura fere Mysidis; posteriores lobos incisivos solummodo duos præbentes, verticillo setarum ad basin carentes, articulo termi-

[1]) Material. ad zoograph. Ponticam comparat.

nali qvam solito magis elongato, lamina vibratoria parva. Maxillipedes sat robusti, articulo ultimo anteriorum parvo ungve terminali distincto, posteriorum elongato-conico et valde hirsuto ungve obsoleto. Pedes structura sat forti, tarso modo biarticulato, subrigido, ad apicem fasciculo denso setarum ornato, ungve terminali qvam solito fortiore, biarticulato. Marsupium feminæ lamellis 6 distinctis formatum. Pedes spurii feminæ fere ut in Myside, maris vero bene evoluti, natatorii, ramo interiore ad basin processu plerumqve forma singulari spiraliter involuto ornato. Telson elongatum, apice integro, non inciso, aculeis marginalibus numerosis apicem versus plerumqve valde inæqvalibus. Uropodum lamina interna angusta intus sub setis marginalibus fortiter aculeato; externa apicem versus dilatata, parte ultima a cetera lamina sutura distincta ut segmento discreto sejuncta; margine externo ante suturam fortiter aculeato.

---

1. **Siriella Clausii**, n. sp.

(Tab. 29—31).

Corporis forma sat elongata, sublinearis, cephalothorace postabdomine parum latiore. Lamina frontalis acutè triangularis ad medium fere articuli basalis antennarum superiorum porrecta. Oculi sat magni et crassi, subclavati, pigmento nigerrimo. Pedunculus antennarum superiorum oculis fere duplo longior, articulo 1mo ceteris 2 junctis longitudine circiter æquali, ultimo sat incrassato seta una marginis interioris instructo; filamento externo interno fere triplo longiore et etiam crassiore. Sqvama antennarum inferiorum pedunculo superiorum paulo brevior anguste subrhomboidea, plus triplo longior qvam latior, extreminatem versus non dilatata, margine externo leviter concavo, interno convexo, apice obliqvissime truncato, angulo interiore longe extra apicem spinæ anguli exterioris porrecto; pedunculus earum antennarum eodem superiorum tertia parte brevior. Pedes sat angusti, tarso segmento antecedenti longitudine subæqvali, articulo 1mo brevi. Telson segmento ultimo multo longius forma anguste lanceolata, apice conico-rotundato spinis 2 majoribus et inter easdem aculeis 3 minutis subæqvalibus ad basin confluentibus setisqve 2 sat longis ornato; aculeis lateralibus numerosis apicem versus valde inæqva-

libus, duobus tribusve minoribus majoribus interpositis, anterioribus 3—4 utrinqve subæqvalibus a ceteris intervallo nudo sejunctis.

Mas femina paulo major filamento externo antennarum superiorum ad basin tumefacto aculeisqve numerosis brevibus hirsuto, appendicibus genitalibus parvis et angustis, pedibus spuriis magnis, ramis 11—12articulatis, processu branchiali in 1mo et ultimo pari bilobato, in ceteris spiraliter involuto. Longitudo feminæ adultæ 10 mm.

Kropsformen er (se Tab. 29) slank og zirlig, samt næsten lineær, idet Forkroppen kun er lidet bredere end Bagkroppen. Denne sidste afsmalnes jevnt og temmelig hurtigt bagtil, saa at det stærkt forlængede sidste Segment neppe er synderligt mere end halvt saa bredt som 1ste.

Hele Legemet er klart og gjennemsigtigt med yderst sparsomt Pigment. Paa Hunnens Brystpose findes imidlertid en større Pigmentansamling af brunrødlig Farve i Form af fine dendritiske Forgreninger, og lignende men svagere Forgreninger sees ogsaa paa den indre Side af de øvre Antenners Skaft og ved Basis af Forkroppens øvrige Lemmer. Derimod er Bagkroppen ganske uden alt Spor til Pigment.

Rygskjoldet er meget lidet udviklet og dækker paa langt nær ikke Forkroppen, hvis 3 bageste Segmenter træde frit frem bag samme. Dets bagre Rand er i Midten jevnt udrandet, medens den forreste Rand skyder sig ud i en temmelig stor triangulær Pandeplade, hvis skarpt tilspidsede Ende rækker næsten til Midten af de øvre Antenners basale Led. Den fra Kindbakkerne tværs over den forreste Del af Rygskjoldet løbende Cervicalfure er tydeligt markeret og temmelig dyb.

Øinene ere forholdsvis store og tykke, ved Basis vidt adskildte og af kølledannet Form. Den facetterede Del indtager omtrent $^1/_3$ af Øiet og er indad kun lidet udrandet. Pigmentet er særdeles mørkt og skarpt afstikkende mod det øvrige vandklare Legeme.

De øvre Antenners Skaft (Tab. 30, Fig. 1) er forholdsvis meget stærkt udviklet, betydeligt længere end Øinene og omtrent af Rygskjoldets halve Længde, samt af svagt kølledannet

Form. 1ste Led er omtrent af de 2 øvrige Leds Lange tilsammen, oventil noget indhulet, med den ydre Kant tynd og tilskjærpet; ved det ydre Hjørne, der kun er lidet uddraget, staa en Del fine Børster. 2det Led er meget kort og bærer ved Enden i den indre Kant en lang Fjærbørste; det ydre Hjørne af dette Led er noget uddraget og besat med fine Børster. Sidste Led er stort og tykt, næsten dobbelt saa langt som bredt og har ved det indre Hjørne 3—4 lange Fjærbørster samt i den indre Kant en enkelt lingnende. Svøbernes Længde er meget ulige. Den indre er neppe dobbelt saa lang som Skaftet; den ydre er derimod usædvanlig stærkt forlænget, mere en 3 Gange saa lang som den indre, og langs det basale Afsnit forsynet med en regelmæssig Rad af lange baandformige Lugtepapiller.

De nedre Antenners Blad (Fig. 2) er noget korter end de øvre Antenners Skaft og af temmelig smal rhombisk Form, over 3 Gange saa langt som bredt. Den ydre Rand er noget concav og uden Børster samt løber ud i en stærk tornformig Fortsats. Enden af Bladet er meget skjævt afskaaret i Retningen indenfra udad, saa at det indre Hjørne rager langt frem foran Spidsen af den omtalte Fortsats ved det ydre Hjørne. Over denne mest fremspringende Del af Bladet løber en tydelig noget skjæv Sutur, som antyder en lignende Segmentering, som vi have fundet tydeligst udtryk hos Slægten Leptomysis. Langs den noget buede indre Rand og Enden af Bladet er til særegne Afsatser fæstet omtrent 26 lange Fjærbørster. Svøben er, uligt Forholdet hos andre Mysider, betydeligt kortere end de øvre Antenners ydre Svøbe; dens Skaft er kortere end de øvre Antenners Skaft, med sidste Led meget lidet.

Munddelene (se Tab. 29, Fig. 3) ere vistnok idethele byggede efter den for Familien characteristiske Typus, men vise dog flere Eiendommeligheder, der synes at være fuldkommen constant hos alle Arter af Slægten.

Overlæben (L) er hjelmformig og gaar fortil ud i en lang dolkformig Spids.

Underlæben (l) bestaar af de 2 sædvanlige afrundede Lober.

Kindbakkerne (M) ere vel udviklede med stort, næsten under en ret Vinkel bøiet Corpus. Deres nedre Ende (Tab. 30, Fig. 3) er som sædvanligt øxeformigt udvidet, men viser en fra de øvrige Mysider temmelig afvigende Bevæbning. Saaledes som Tilfældet er overalt, er denne forskjellig paa høire og venstre Kindbakke. Man adskiller paa begge et forreste tandet Parti (se Fig. 4), der paa høire Side danner en enkelt, i Enden skraat afskaaret og med 6 grove Tænder bevæbnet Gren, paa venstre Side derimod 2 hinanden delvis dækkende tandbærende Plader. Tyggeknuden er paa begge Kindbakker særdeles liden og rudimentær. Mellem denne og det forreste tandede Parti danner Kindbakken en tynd tilskjærpet, noget udbuet Kant forsynet med 6—7 Torner, der paa høire Side ere længere og tyndere end paa venstre. Palpen (Tab. 29, Fig. 3, p) er udviklet paa den sædvanlige Maade. Dens sidste Led er temmelig smalt og har i den bagre Kant nærmere Basis 4 lange Børster.

1ste Par Kjæver (Tab. 30, Fig. 5) har den indre Lob temmelig liden, af triangulær Form, med Enden smalt uddragen. Foruden de 3 apicale Torner findes kun i den ydre Kant af Loben nogle korte Børster.

2det Par Kjæver (Fig. 6) er temmelig afvigende bygget og ligner mest samme hos Slægten Mysidopsis. Af Tyggefortsatserne findes kun 2 tydeligt udviklede, og disse ere bevæbnede med usædvanlig faa og stærke krumme Torner. Bag disse er til Kjævens frie noget buede Rand fæstet en enkelt Rad af korte Fjærbørster, hvorimod der intet Spor findes af den sædvanlige Kreds af fine bøiede Haarbørster. Endeleddet er af usædvanlig stærkt forlænget Form, smalt elliptiskt, og i Kanterne forsynet med lange og tynde, tildels cilierede Børster. Viften er meget liden og smal, men forsynet med stærke Randbørster.

1ste Par Kjævefødder (Fig. 7) er af undersætsig Bygning, uden tydeligt udviklede Tyggefortsatser. Sidste Led er meget lidet og forsynet med en tydelig Endeklo, til hver Side af hvilken findes 4—5 cilierede Randtorner. Den membranøse Vifte er af meget smal, lancetdannet Form.

2det Par Kjævefødder (Fig. 8) er ligeledes temmelig kraftigt udviklet med Endedelen eller Tarsen betydelig længere end det foregaaende Afsnit. Sidste Led er af forlænget konisk Form uden tydelig Klo, men i Kanterne saa tæt besat med lange cilierede Torner og almindelige Haarbørster, at det faar et eiendommeligt kostformigt Udseende.

Fødderne (Fig. 9) vise et fra samme hos de øvrige Mysider temmelig afvigende Udseende og ligne ved sin compakte og stive Form og stærkt udviklede Endeklo mere de egentlige Gangfødder hos de høiere Macrurer. De ere hos nærværende Art temmelig spinkle, med 3die og 4de Led kun lidet udvidede. Tarsen er af lineær Form, noget indknebet ved Basis og ikke afsmalnende mod Enden. Den bestaar kun af 2 Led, der ere meget nøie og som det synes fuldkommen ubevægeligt forbundne med hinanden; det 1ste af disse er ganske kort og har i den indre Kant tre lange Børsteknipper; sidste Led har kun et enkelt lidet Børsteknippe i Midten af den indre Rand, derimod udgaar fra Enden (se Fig. 10) et tæt Bundt af eiendommelige tynde 2leddede Børster, hvis ydre Del er fint tandet. Endekloen er usædvanlig stærkt udviklet og bestaar af 2 tydelige Afsnit; Basalafsnittet er cylindriskt og skraat afskaaret i Enden; det ydre Afsnit er leformigt med den ene Kant tilskjærpet og Spidsen lidt bøiet. De bageste Fodpar (se Tab. 31, Fig. 5) skille sig alene fra de forreste ved noget spinklere Form og tyndere Endeklo. Svømmepalperne ere meget stærkt udviklede med stor pladeformig Basaldel og meget lang 11leddet Endedel.

Brystposen sammensættes af 3 Par vel udviklede Blade. Det forreste Par (Fig. 11) er af oval Form med den bagre Rand jevnt afrundet og kantet med lange tynde Børster. Fine

dendritiske Pigmentforgreninger pryde dette ligesom de følgende Par Blade.

Bagkropslemmerne (Fig. 12—13) ere af samme enkle og rudimentære Udseende som hos de øvrige Mysidehunner. De langs den nedre Flade fæstede Fjærbørster ere lidet udviklede og faa i Antal; derimod findes i Kanterne et temmeligt betydeligt Antal fine Hørebørster.

Det midterste Halevedhæng (Fig 14) er af en meget smal lancetdannet Form, betydeligt længere end sidste Bagkropssegment og mere end 3 Gange saa langt som bredt. Enden er stumpt tilspidset og (se Fig. 15) bevæbnet med 2 stærke Torner, mellem hvilke der i Midten staa 3 meget smaa, ved Roden med hinanden forbundne, omtrent ligestore Torner samt 2 tynde 3 Gange længere Børster. Sidekanterne ere bevæbnede med et stort Antal Torner, som mod Enden blive af meget ulige Længde, idet 2—3 mindre Torner temmelig regelmæssigt afvexle med en enkelt betydelig større Torn. De 3—4 forreste Sidetorner ere omtrent af ens Størrelse og ved et længere nøgent Mellemrum skilte fra de øvrige.

De ydre Halevedhæng (Fig. 16) have den indre Plade omtrent af samme Længde som det midterste Halevedhæng samt af en meget smal lancetdannet Form, med Basis kun lidet opsvulmet, uagtet Otolithen er temmelig stor. Dens indre Rand er under Randbørsterne i sin hele Længde bevæbnet mod ulige-store Torner, der idethele tiltage i Længde mod Spidsen. Den ydre Plade er af en meget characteristisk Form. Den er noget, skjøndt ikke meget længere end den indre og udvides ganske jevnt indtil den bageste Fjerdedel af sin Længde, hvor en meget tydelig Tværsutur antyder en Deling, af Pladen i 2 Segmenter ligesom hos de høiere Macrurer. Begrændsningen af disse Segmenter er ligeledes udtrykt ved en skarpt markeret Afsats i den ydre Kant. Den yderste Fjerdepart af Pladen er tungeformig og rundt om ligesom hele den indre Rand kantet med lange Fjærbørster. Derimod er den ydre Rand foran den omtalte

Sutur bevæbnet med omtrent 10 bagtil i Længde tiltagende stærke Torner. Disse Torner danne hos nærværende Art ikke nogen fortløbende Række, men ere paa 2—3 Steder afbrudte ved længere nøgne Mellemrum.

Hannen (Tab. 31, Fig. 1) er ialmindelighed noget større end Hunnen, med forkoldsvis stærkere udviklet Bagkrop.

De øvre Antenners Skaft (Fig. 2) er kraftigere bygget end hos Hunnen og paa den nedre Side af sidste Led forsynet med en afrundet, til Siderne og bagtil af en frit fremspringende skarp Kant omgiven, men forøvrigt ikke tydeligt fra Skaftet adskilt Lob, langs hvis frie Kant der til et smalt baandformigt Felt er fæstet en stor Mængde fine haarformige Børster der danne en tæt kostformig Dusk. Den indre Svøbe er noget længere end hos Hunnen og ved Basis noget opsvulmet samt paa den nedre Side (se Fig. 3) besat med talrige smaa korte Torner (Fig. 4), der give den her et eiendommeligt, ligesom loddent Udseende. Den ydre Svøbe er overordentlig lang, af mere end hele Legemets Længde.

Genitalvedhængene (Fig. 5, a) ere forholdsvis smaa, af cylindrisk Form og ved Spidsen forsynede med nogle tynde bøiede Børster.

Bagkropslemmerne (Fig. 6—8) ere alle udviklede til kraftige Svømmeredskaber med særdeles stor og bred muskuløs Basaldel og omtrent ligelange 11—12leddede Grene. Som sædvanligt er den indre Gren paa 1ste Par (Fig. 6) rudimentær; derimod viser 4de Par ingensomhelst Afvigelse fra de nærmest foregaaende Par. De til disse Lemmer hørende, af tidligere Forskere som Gjeller tydede Vedhæng, synes ved første Øiekast at udspringe selvstændigt fra Enden af Basaldelen midt imellem de 2 Grenes Insertion. En nøiere Undersøgelse viser dog med Bestemthed, at dette Vedhæng tilhører den indre Gren, og man vil, især om man undersøger yngere Hanner, med Lethed i det gjenkjende den ogsaa hos andre Mysidehanner fra Basis af samme Gren udgaaende pladeformige med Hørebørster

besatte Fortsats. Denne Fortsats har imidlertid her antaget en særdeles eiendommelig Udvikling og Structur, som virkelig synes at bestyrke den tidligere Antagelse, at den har Betydningen af et Slags Respirationsorgan. De hos andre Mysider til Enden af denne Fortsats fæstede Hørebørster ere her tæt sammentrængte ved den ydre Side. Paa 1ste og sidste Par (Fig. 9 og 11) er det omtalte Vedhæng dybt tvekløftet eller gaar ud i 2 bagudrettede i Enden stumpt tilspidsede Lapper. Dog maa bemærkes, at den indre og større Lap paa 1ste Par (se Fig. 9) egentlig er at betragte som Stammen af den her rudimentære indre Gren, hvorved altsaa alene den ydre Lap paa dette Par kommer til at svare til disse Vedhæng paa de øvrige Bagkropslemmer. Paa de 3 midterste Par er dette Vedhæng (se Fig, 10) betydelig stærkere udviklet. Det er ligesom paa sidste Par tvekløftet; men de 2 Lapper ere her meget stærkere forlængede og bøie sig spiralformigt ind mod hinanden, saaledes at den indre Lap omgives af den ydre. Hos levende Exemplarer ere disse Vedhæng ganske klare og gjennemsigtige. Derimod bemærkes hos Spiritusexemplarer i det Indre af disse Vedhæng en opak kornet Masse, der synes at være coaguleret Blod; ligeledes sees ved stærk Forstørrelse overalt mellem deres Vægge uregelmæssige Tværbjælker, hvorved deres Hule deles i talrige Rum, hvori rimeligvis Blodet hos levende Exemplarer circulerer. Hos ganske unge Hanner, hvor endnu ikke Svømmebørsterne ere fuldt udviklede, ere de 2 Lapper paa disse Vedhæng (Fig. 12) kun svagt antydede uden endnu ut vise den hos de fuldvoxne charakteristiske spiraldreiede Form.

Nærværende Form synes af de bekjendte Arter nærmest at slutte sig til den af Dane fra det stille Ocean beskrevne S. gracilis, uden dog efter min Mening at kunne henføres til samme Art; ligeledes viser den adskillig Overensstemmelse med den nordiske Form S. norvegica, men er af langt ringere Størrelse end denne. Claus omtaler i sin ovenciterede Afhandling i Forbigaaende, at han ved Messina har iagttaget en Art Siriella,

som maaske kunde henføres til Dana's S. gracilis. Claus sigter her rimeligvis til den omhandlede Art, som jeg derfor har tilladt mig at opkalde efter denne af Crustaceernes Naturhistorie høit fortjente Forsker. Arten synes at have en meget vid Udbredning i Middelhavet og findes ofte sammen i store Mængder. Jeg har taget den ved Goletta, Cagliari, Siracusa, Messina og Spezia. Hunnerne leve ialmindelig paa ganske grundt Vand mellem Alger, medens Hannerne streife mere om eller føre et mere pelagiskt Liv.

2. Siriella crassipes, n. sp.

(Tab. 32).

Antecedenti simillima sed nonnihil major et corporis forma paulo robustiore. Oculi minores, medio incrassati, extremitate vix dilatata. Pedunculus antennarum superiorum feminæ brevior, articulo ultimo fere æqve lato ac longo setis 3 marginis interioris instructo; filamento interno maris ad basin vix tumefacto neqve aculeis hirsuto. Sqvama antennarum inferiorum pedunculo superiorum longitudine subæqvalis, sat lata, rhomboidea, latitudine maxima dimidiam fere longitudinem æqvante, apice obliqvissime truncato, setis marginalibus numerosis, circiter 32. Pedes robustissimi, articulis valde incrassatis et complanatis, tarso articulo antecedente breviore, ungve terminali forti segmento basali subconico. Pedes spurii maris structura fere antecedentis, ramis 12—13articulatis. Telson eidem S. Clausii simillimum sed paulo magis elongatum, aculeis lateralibus numerosioribus, apice angustiore spinis 2 majoribus et inter easdem aculeis 3 minimis armato. Uropodum lamina externa magis elongata, segmento ultimo angustiore tertiam fere laminæ longitudinis partem occupante, aculeis marginis exterioris circiter 15. Longitudo maris adulti circiter 15 mm.

I *Kropsform* og almindelig Habitus ligner denne Art (se Fig. 1 og 2) særdeles meget foregaaende, men adskiller sig foruden ved betydeligere Størrelse og noget kraftigere Legemsbygning, meget bestemt ved flere anatomiske Characterer og navnlig ved den overordentlig kraftige Bygning af Fødderne, hvilket har givet Anledning til Artsbenævnelsen.

Legemet er som hos foregaaende Art næsten vandklart med saagodtsom slet intet Spor af Pigmentering.

Rygskjoldet forholder sig omtrent som hos foregaaende Art, og Pandepladen (se Fig. 2) har den samme Form og Udvikling som hos hin.

Øinene (ibid.) ere forholdsvis noget mindre og af uregelmæssig kølledannet Form, idet de paa Midten ere noget opsvulmede, med den facetterede Del indtagende en forholdsvis mindre Del af Øiet.

De øvre Antenners Skaft (ibid.) er hos Hunnen forholdsvis kortere og tykkere end hos S. Clausii, med sidste Led næsten ligesaa bredt som langt og i den indre Rand forsynet med 3 Fjærbørster, foruden de fra det indre Hjørne udgaaende. Dette og foregaaende Led er tilsammen kortere end 1ste. Hos Hannen udmærker Skaftet (Fig. 3) sig ligesom hos foregaaende Art ved den fra Undersiden af sidste Led udspringende haarbesatte Lob. Derimod viser den indre Svøbe ingen anden Afvigelse fra samme hos Hunnen, end at den er noget længere. Den hos foregaaende Art beskrevne characteristiske Tornbedækning ved Basis mangler her ganske.

De nedre Antenners Blad (Fig. 4) er omtrent af samme Længde som de øvre Antenners Skaft og skiller sig desuden fra samme hos foregaaende Art ved en betydelig bredere rhombisk Form, idet Breden næsten er halvt saa stor som Længden. Langs den indre Rand og den særdeles skraat afskaarne Ende er fæstet et meget betydeligt Antal (omtrent 32) Fjærbørster. Svøbens Skaft er forholdsvis kortere og tykkere med sidste Led betydelig større.

Fødderne (Fig. 5) udmærke sig i høi Grad ved sin ganske ualmindelig kraftige Bygning, og nærværende Art er herved i enhver Alder let at kjende fra foregaaende Art, der netop udmærker sig ved meget spinkle Fødder. Alle Led, og navnlig 3die og 4de, ere stærkt pladeformigt udvidede og fyldte med kraftige Muskelbundter. Tarsen er noget kortere end det fore-

gaaende Led og ligeledes forholdsvis meget bredere end hos foregaaende Art; Forøvrigt er Forholdet af de 2 den sammensættende Led samt af det apicale Børstebundt omtrent som hos hin. Derimod er Endekloen forsaavidt forskjellig som dens Basalafsnit ikke er cylindriskt men kegleformigt tilløbende.

Bagkropslemmerne hos Hannen (Fig. 6) stemme i sin Bygning temmelig nøie overens med samme hos foregaaende Art, alene med den Forskjel, at Grenene har 1 Led mere. Gjellevedhængene ere paa de 3 midterste Par særdeles stærkt spiralformigt indrullede.

Det midterste Halevedhæng (Fig. 7) viser ligeledes stor Lighed med samme hos S. Clausii, men er forholdsvis noget stærkere forlænget med smalere tilløbende Spids og talrigere Sidetorner. Fra Spidsen (se Fig. 8) udgaa de 2 sædvanlige stærke Pigge, og mellem dem findes i Midten ligesom hos foregaaende Art 3 mindre Torner, men som her ere af meget ulige Størrelse, idet de laterale ere overordentlig smaa, neppe halvt saa lange som den mediane. De hos foregaaende Art omtalte tynde apicale Børster ere ogsaa her tilstede.

De ydre Halevedhæng (Fig. 9) ere forholdsvis smalere end hos foregaaende Art. Den ydre Plade har Endesegmentet temmelig langt, næsten indtagende en Trediepart af Pladens Længde, og af smal tungedannet Form. Den ydre Rand af 1ste Segment er bevæbnet med omtrent 15 stærke Torner.

Jeg har af nærværende Art kun fundet 4 Exemplarer, 2 unge Hunner og 2 fuldt udviklede Hanner. De toges alle ved Goletta sammen med foregaaende Art.

---

3. Siriella frontalis, Edw.

(Tab. 24 & 25.)

Mysis frontalis. Edw. Hist. nat. d. Crust. II. pg. 459.

„ „ Heller, Crust. d. südl Europa, pg. 363.

Corporis forma gracillima et elongata, cephalothorace postabdomine vix latiore. Scutum dorsale antice valde attenuatum, margine frontali

medio in laminam magnam subtriangularem apice acutissime exserto extra medium pedunculorum antennarum superiorum porrectam producto. Oculi qvam solito angustiores, duplo longiores qvam latiores, subcylindrici, utrinqve longe extra latera corporis porrecti. Pedunculus antennarum superiorum sat elongatus oculis duplo longior et dimidiam scuti dorsalis longitudinem (lamina frontali exclusa) superans, anguste subcylindricus, articulo 1mo ceteris 2 junctis longiore, ultimo vix dilatato setis 4 marginis interioris ornato; filamentum internum duplam pedunculi longitudinem vix assequens sed insolito modo incrassatum et externo fere duplo latius. Squama antennarum inferiorum pedunculo superiorum paulo brevior, forma irregulariter subrhomboidea, extremitatem versus sensim dilatata, apice obliqvissime truncata, angulo interno sat exserto et longe extra spinam fortem anguli externi porrecto; pedunculus earum antennarum parvus et angustus ne dimidiam qvidem ejusdem superiorum longitudinem assequens. Pedes structura sat forti, articulis dilatatis et complanatis, tarso segmento antecedente paulo breviore articulis subæqvalibus. Telson valde elongatum segmentis ultimis 2 junctis longitudine fere æqvale, forma lanceolata, extremitatem versus parum attenuatum, apice obtuse conico spinis 2 majoribus et inter easdem aculeis 3 minutis subæqvalibus armato, aculeis marginalibus apicem versus valde inæqvalibus, numerosis parvis (usqve ad 17) majoribus interpositis. Uropodum lamina interna telsone paulo brevior, perangusta, aculeis numerosis marginis interioris armata; externa sexta circiter parte longior et duplo latior, segmento ultimo brevi et obtuse rotundato, margine externo segmenti prioris serie non interrupta aculeorum circiter 30 armato.

Mas femina vix major, peduculo antennarum superiorum lobo hirsuto ut in ceteris speciebus munito, appendicibus genitalibus brevibus et crassis setis apicalibus 8 curvatis instructis, pedibus spuriis ramis valde elongatis 12—14articulatis, processu branchiali simplice neqve bilobato neqve spiraliter involuto.

Inter Mysidas maris mediterranei maxima, longitudine feminæ usqve ad 23 mm æqvante.

Kropsformen er hos denne anseelige Art (se Tab. 33), den største af alle Middelhavets Mysider, overordentlig smal og langstrakt og overgaaes i denne Henseende alene af den i det foregaaende omtalte Macropsis Slabberi. Forkroppen er som hos denne neppe bredere end Bagkroppen, og begge afsmalnes ganske jevnt mod Enderne, hvorved det hele Legeme faar en særdeles smal lineær Form.

Farven er ialmindelighed svagt gulagtig, gjennemsigtig. Af Pigment sees kun lidet paa selve Legemet, og dette reducerer sig næsten alene til den ventrale Side af Bagkroppen; en liden og kun svagt forgrenet Pigmentstjerne af gulagtig Farve bemærkes ogsaa paa Siderne af Bagkropssegmenterne, nærmere Ventralsiden. En rigeligere Udvikling viser Pigmentet paa enkelte af Legemets Vedhæng. Langs hele den indre Side af de øvre Antenners Skaft findes tætte dendritiske Forgreninger af et mørkt brunsort Pigment, og disse fortsætte sig langt ud paa den indre Svøbe, som herved faar en eiendommelig mørk Farve. Haleviften (se Fig. 1) er ligeledes prydet med flere uregelmæssigt ordnede Pigmentstjerner, og paa Hunnens Brystpose sees som sædvanligt en større forgrenet Pigmentansamling.

Rygskjoldet er overordentlig smalt, fortil endog betydelig smalere end Bagkroppen ved Basis, og i høi Grad udmærket ved den særdeles store fra dets forreste Del udskydende Pandeplade, der ogsaa har givet Anledning til Artsbenævnelsen, frontalis. Denne Pandeplade, som er temmelig skarpt afsat fra den øvrige Panderand, er af triangulær Form, ved Basis temmelig bred, men afsmalnes fra Midten af hurtigt og gaar ud i en særdeles fint uddragen skarp Spids, der rækker betydeligt ud over Midten af de øvre Antenners Skaft. Til Siderne af de nedre Antenners Roddel danner Panderanden med den ventrale Rand af Rygskjoldet en tydelig og næsten ret Vinkel.

Øinene ere usædvanlig smale, over dobbelt saa lange som brede, og af temmelig regelmæssig cylindrisk Form. De ere i Midten vidt adskilte og rage til hver Side langt ud over Rygskjoldets Sidekanter. Den facetterede og pigmenterede Del er næsten umærkeligt udvidet og indtager en forholdsvis liden Del af Øiet. Selve Øiestilkene ere, naar undtages nogle smale Striber paa den bagre Side, uden Pigmentforgreninger.

De øvre Antenners Skaft (Tab. 34, Fig. 1) er særdeles stærkt forlænget, mere end halvt saa langt som Rygskjoldet, naar Pandepladen fraregnes, og af smal cylindrisk Form, med

Breden overalt ens. 1ste Led er meget langt, ikke ubetydeligt længere end de 2 øvrige tilsammen og har det ydre Hjørne kun lidet uddraget. Sidste Led er neppe udvidet i Enden og bærer i den indre Rand 4 tæt sammen stillede Fjærbørster foruden de fra det indre Hjørne udgaaende. Af Svøberne er den indre i høi Grad udmærket ved sin usædvanlig robuste Bygning. Den er neppe af Skaftets dobbelte Længde, men desuagtet særdeles tyk, næsten dobbelt saa bred ved Basis som den meget længere ydre Svøbe.

De nedre Antenners Blad (Fig. 2) er noget kortere end de øvre Antenners Skaft og af en uregelmæssig rhombisk Form. Det er nemlig temmelig smalt ved Basis, men udvides successivt mod Enden, som er særdeles skraat afskaaret, saa at det indre Hjørne rager langt foran Spidsen af den stærke Torn ved det ydre Hjørne. Langs den indre Rand og Enden er fæstet et meget betydeligt Antal (omkring 40) lange Fjærbørster. Svøben er som hos de øvrige Arter af Slægten betydelig kortere end den ydre Svøbe paa de øvre Antenner; dens Skaft er usædvanlig lidet og svagt, neppe halvt saa langt som de øvre Antenners Skaft.

Fødderne (Fig. 3) vise en lignende kraftig Bygning som hos S. crassipes. Leddene ere som hos denne stærkt pladeformigt udvidede og i den indre Kant forsynede med talrige korte Børster. Tarsen er noget kortere end det foregaaende Led, med begge dens Led omtrent af ens Længde; fra den indre Rand af 1ste udgaa 4 lange Børsteknipper og fra Midten af samme Rand paa sidste Led et enkelt lignende. Det apikale Børstebundt og Endekloen forholder sig omtrent som hos foregaaende Art. Sidste Fodpar er betydelig mindre end de øvrige, forøvrigt af samme Bygning. Svømmepalperne ere forholdsvis ikke synderlig stærkt udviklede; deres Basaldel gaar ud i et skarptvinklet Hjørne; Endedelen er tynd og bestaaende af 13 Led.

Det midterste Halevedhæng (Fig. 4) er overordentlig stærkt forlænget, næsten af samme Længde som de 2 sidste Bagkrops-

segmenter tilsammen, af lancetdannet Form og kun ganske svagt afsmalnende mod Enden, hvorfor den ydre Del synes forholdsvis bredere end hos de foregaaende Arter. Spidsen er stumpt konisk og bevæbnet med 2 stærke Pigge, imellem hvilke der i Midten findes 3 meget smaa Torner af ens Længde og Udseende. Sidetornerne ere særdeles talrige og blive mod Enden meget ulige, idet der mellem de større Pigge findes et overordentligt stort Antal (indtil 17) tæt sammen stillede meget smaa Torner (se Fig. 5). Af større Torner tælles i den bageste Trediedel af Vedhænget paa hver Side kun 4, foruden de apicale, medens der af mindre Torner findes omkring 40.

De ydre Halevedhæng (Fig. 6) ere ligeledes stærkt forlængede. Den indre Plade, som er noget kortere end det midterste Halevedhæng, er særdeles smal og i den indre Kant under Randbørsterne bevæbnet med omkring 35 bagtil i Længde tiltagende Torner, Den ydre Plade er omtrent dobbelt saa bred, med den indre Rand næsten lige, den ydre svagt buet og bevæbnet med en tæt og uafbrudt Rad af omtrent 30 Torner, hvoraf den yderste som sædvanligt er den stærkeste. Endesegmentet er forholdsvis meget kort og jevnt tilrundet i Enden.

Hannen (Tab. 33, Fig. 3) er omtrent af Hunnens Størrelse, eller ubetydeligt mindre og kjendes let fra samme ved de øvre Antenners og Bagkropslemmernes forskjellige Bygning.

De øvre Antenners Skaft (Tab. 34, Fig. 7) har sidste Led noget tykkere end hos Hunnen samt ligesom hos de øvrige Arter paa Undersiden forsynet med en tæt haarbesat Lob.

Kjønsvedhængene (Fig- 8) ere forholdsvis korte og tykke og foran Kjønsaabningen forsynet med 8 lange bøiede Børster.

Bagkropslemmerne (Fig. 9—11) have særdeles lange 12—14leddede Grene forsynede med stærke Fjærbørster, og skille sig mærkeligt fra samme hos de øvrige Arter ved Forholdet af den fra Basis af den indre Gren udgaaende Proces eller Gjellevedhænget, som her er udviklet omtrent paa samme Maade som hos andre Mysidehanner, uden at vise den for den

tidligere Slægt Cynthia characteristiske Bygning. Paa 1ste Par (Fig. 9) er den indre Gren (Fig. 10) som sædvanlig rudimentær og repræsenteres alene af en membranøs i 2 Lapper udgaaende Plade; den inderste og længste af disse Lapper forestiller selve Grenens Stamme og er stumpt coniskt tilløbende samt forsynet paa sin undre Flade med en Rad af 4 Fjærbørster; den ydre Lap er pladeformig og i Enden tvært afskaaren samt her forsynet med 5 stærkt udviklede Hørebørster. Paa alle de øvrige Par viser denne fra Basis af den indre Gren udgaaende Lob (Fig. 12) et lignende simpelt Udseende, alene med den Forskjel, at den bagre Kant, bagenfor Hørebørsternes Insertion er noget udbuet. At ikke denne simple Bygning af de saakaldte Gjeller hos nærværende Form kan skrive sig fra, at de undersøgte Hanner tilfældigvis alle vare yngre Individer, synes at modbevises ved den stærke Udvikling af de øvre Antenners kostformige Vedhæng, af Genitalvedhængene og af de paa Bagkropslemmernes Grene fæstede Svømmebørster. Jeg maa derfor betragte denne ringe Udvikling af Gjellevedhængene som noget for nærværende Art specifiskt eiendommeligt.

Denne særdeles smukke og characteristiske Art forekommer paa flere Steder i Middelhavet. Jeg har taget den ved Goletta, Malta, Cagliari og Siracusa. Paa sidstnævnte Sted fandtes den paa en Lokalitet i stor Mængde mellem Alger paa ganske grundt Vand. Efter Heller findes den ogsaa i Adriaterhavet ved Lissa.

---

4. Siriella armata, Edw.

(Tab. 35).

Cynthia armata, M. Edw. Hist. nat. d. Crus. II, pg. (mas.)

Antecedenti valde affinis attamen diversa. Corpus gracillimum fere omnino hyalinum. Lamina frontalis magna, sublanceolata, apice acutissimo extra medium pedunculorum antennarum superiorum porrecto. Oculi

qvam in S. frontali majores, elongato clavati, extremitate sat dilatata. Pedunculus antennarum superiorum feminæ fere ut in specie antecedente, maris sat incrassatus lobo hirsuto magno instructus. Sqvama antennarum inferiorum pedunculo superiorum multo brevior, perangusta, qvinqvies longior qvam latior, extremitatem versus vix dilatata, apice obliqvissime truncato, angulo interiore valde exserto anguste lingvæformi. Pedes qvam in S. frontali structura multo debiliore, articulis angustis et sublinearibus, tarso segmento antecedente longitudine æqvali. Pedes spurii maris appendice branciali bene evoluta lobis terminalibus in ultimo pari longis et curvatis in paribus antecedentibus 3 valde spiraliter involutis. Telson forma fere eadem ac in specie antecedente sed paulo minus elongatum, aculeis lateralibus minus inæqvalibus, apice inter spinas terminales lamina 4dentata instructo. Uropodum lamina externa perangusta, sublinearis, aculeis marginis exterioris circiter 28 seriem non interruptam formantibus. . Longitudo maris adulti circiter 21 mm.

Nærværende Form viser i sin hele ydre Habitus en saa paafaldende Lighed med foregaaende Art, at jeg i Begyndelsen var i Tvivl om dens Gyldighed som distinct Art. Den nøiere anatomiske Undersøgelse har imidlertid vist, at den skiller sig meget bestemt ved enkelte Characterer, og da jeg har havt Anledning til at sammenligne disse hos begge Kjøn og fundet dem fuldkommen constante, kan jeg ikke tvivle om at den repræsenterer en egen, omend foregaaende særdeles nærstaaende Art.

Legemet er (se Fig. 1) af den samme slanke og særdeles langstrakte Form som hos foregaaende Art, men savner næsten ganske Pigment, og navnlig er der af de hos hin Art paa Siderne af Bagkropssegmenterne tilstedeværende Pigmentstjerner her intet Spor at se.

Rygskjoldet viser den samme smale Form som hos S. frontalis, og Pandepladen (se Fig 2) er udviklet paa en meget lignende Maade, skjøndt den seet i Profil (se Fig. 1) viser sig noget mere buet eller mindre horizontal.

Øinene (se Fig. 2) ere forholdsvis større og udvides temmelig stærkt mod Enden, hvorved de faa en mere kølledannet Form end hos S. frontalis.

De øvre Antenners Skaft hos Hunnen (ibid) forholder sig omtrent som hos foregaaende Art, alene med den Forskjel, at de ere noget tykkere og mindre rigeligt pigmenterede. Den indre Svøbe er noget, skjøndt ikke meget tykkere end den ydre og viser en lignende skjøndt svagere Pigmentering som hos foregaaende Art.

De nedre Antenners Blad (Fig. 4) skiller sig mere i sin Form fra samme hos S. frontalis. Det er forholdsvis mindre og meget smalere, 5 Gange længere end bredt, og udvides ikke mærkeligt mod Enden, som er endnu betydelig skjævere afskaaret end hos hin, hvorved den ydre Del af Bladet foran den tornformige Fortsats faar Udseendet af en langt fremskydende smal tungedannet Fortsats.

Fødderne (Fig. 5) vise ligeledes en meget paafaldende Forskjel. De ere nemlig af en langt svagere Bygning end hos foregaaende Art, med Leddene særdeles smale og af lineær Form. Tarsen er omtrent af foregaaende Leds Længde og de 2 den sammensættende Led ere indbyrdes lige lange. Endekloens Basalafsnit er cylindriskt, neppe bredere ved Roden end i Enden. Svømmepalpens Endedel er 15leddet.

Det midterste Halevedhæng (Fig. 10) er noget mindre forlænget end hos foregaaende Art, og Sidetornerne ere mindre ulige, idet der (se Fig. 11) mellem de større kun findes i det høieste 8 Smaatorner. Enden er stumpt konisk og i Midten mellem de 2 apicale Pigge findes en bred Plade (Fig. 12), der i Enden gaar ud i 4 ligelange tilspidsede Tænder.

De ydre Halevedhæng (Fig. 13) have den ydre Plade af meget smal, næsten lineær Form. Endesegmentet indtager omtrent $^1/_5$ af Pladens Længde og er smalt tilrundet. Langs den lige ydre Rand af 1ste Segment findes en regelmæssig Rad af omtrent 28 Torner.

Hannen (Fig. 1) er ganske og aldeles vandklar og skiller sig fra Hannen af foregaaende Art væsentlig ved den forskjellige Bygning af Bagkropslemmerne.

De øvre Antenners Skaft (Fig. 3) er temmelig stærkt opsvulmet i Enden, og den fra Undersiden af sidste Led udgaaende haarede Lob er særdeles stor.

Kjønsvedhængene (se Fig. 1) ere forholdsvis meget smaa, men forøvrigt i Form og Bevæbning overensstemmende med samme hos foregaaende Art.

Bagkropslemmerne (Fig. 6) skille sig meget væsentligt ved den stærke Udvikling af Gjellefortsatsen. Paa 1ste Par (Fig. 7) er den længere end den rudimentære Stamme af den indre Gren og noget indadkrummet med Tendens til Spiralkrumning. Paa de 3 følgende Par (Fig. 8) er den tvelappet og begge Lappe ere stærkt forlængede og spiralformigt indrullede, den indre med næsten en dobbelt Vending. Paa det bageste Par (Fig. 9) er denne Fortsats ligeledes tvelappet og den indre Lap danner allerede en begyndende Spiraldreining.

Jeg har af denne Art kun seet 2 Exemplarer, en yngre Hun med begyndende Brystposedannelse og en fuldt udviklet Han. Hos begge stemmede den characteristiske Form af Øinene, de nedre Antenners Blad og Fødderne paa det nøieste overens. Begge Exemplarer toges i den tunesiske Golf ved Goletta. Af Milne Edwards er den først funden ved Frankriges Vestkyst.

Gen. 8. **Mysidopsis**, G. O. Sars.

Denne af mig i 1864 opstillede Mysideslægt slutter sig med Hensyn til Munddelenes Bygning nærmest til Slægten Siriella, men viser forøvrigt mange væsentlige Afvigelser fra denne Slægt. Saaledes er Fødderne her af en helt anden Bygning og ligne mere samme hos andre Mysider, og navnlig samme hos Sl. Leptomysis, idet Tarsen er delt i flere (3) Led og mangler den eiendommelige Stivhed, som characteriserer denne Del hos Siriella, ligesom ogsaa Endekloen er af langt svagere Beskaffenhed og som hos de fleste øvrige Mysider særdeles tynd

og børsteformig. Den for Sl. Siriella characteristiske Bygning af de ydre Halevedhængs ydre Plade gjenfindes ligesaalidt hos denne som hos nogen anden bekjendt Mysideslægt. Hos Hannerne af Sl. Mysidopsis ere Bagkropslemmerne som hos Siriellahannerne udviklede til kraftige Svømmeredskaber; men den fra Basis at den indre Gren udgaaende Fortsats er her som hos andre Mysidehanner simpelt pladeformig og synes ikke at kunne have Betydningen af noget Respirationsorgan. Hos de hidtil kjendte Arter af denne Slægt er fremdeles de nedre Antenners Blad lancetformigt og rundtom besat med lange Fjærbørster, uden nogen tornformig Fortsats, og det midterste Halevedhæng er kun kort, stærkt udhulet oventil, med ophøiede Kanter, der kun ere bevæbnede med et ringe Antal af ensformige Torner.

Man kjender af Slægten hidtil kun 3 Arter; thi den af Norman[1]) omtalte *Mysidopsis hispida* hører ikke herhen, men til Slægten Leptomysis og er identisk med min L. gracilis. Alle disse 3 Arter forekomme ved Norges Kyster og den ene af dem, M. didelphys, Norman tillige ved den engelske Kyst. I Middelhavet har jeg gjenfundet de 2 øvrige Arter; derimod endnu ikke M. didelphys.

Da disse paa et andet Sted ere udførligt beskrevne og afbildede, indskrænker jeg mig her til kun i al Korthed at nævne dem med de fornødne Henvisninger og Angivelse af Findested.

---

1. Mysidopsis gibbosa, G. O. Sars.

Mysidopsis gibbosa, G. O. Sars. Zool. Reise 1863, pg. 28.
" " " Monographi over de ved Norges Kyster forekommende Mysider, II. pg. 23, Tab. VIII, Fig. 1—13.

Denne lille ved sin korte undersætsige Kropsform og stærkt puklede Rygskjold let kjendelige Art synes at have en temmelig vid Udbredning i Middelhavet. Jeg har truffet den ikke

---

[1]) Last report on dredging among the Shetland isles pg. 267.

saa sjeldent saavel paa den africanske som europæiske Side, ved Goletta, Malta, Siracusa, Messina, Neapel og Spezia. Som hos os forekommer den paa forholdsvis temmelig grundt Vand fra 1 til 10 Favne. I Middelhavet findes ligesom ved vore Kyster en større og en mindre Form, den sidste stærkere pigmenteret og med skarpere fremtrædende Pukler paa Rygskjoldet. Denne mindre Varietet synes i Middelhavet at være den almindeligst forekommende. Den større Form har jeg kun truffet ved Neapel.

2. **Mysidopsis angusta**, C. O. Sars

Mysidopsis angusta, G. O. Sars, Zool-Reise 1863, pg. 30.
" " " Monographi over Norges Mysider II, pg. 27, Tab VIII, Fig. 14—24.

Nærværende ved sin forholdsvis spinkle Kropsform og sit langs Undersiden ialmindelighed intensivt mørkeviolet pigmenterede Legeme fra de 2 øvrige Arter let kjendelige Form har jeg kun truffet paa en eneste Lokalitet i Middelhavet, nemlig i Golfen ved Neapel. Den forekommer her paa 6—8 Favnes Dyb sammen med foregaaende Art, men ikke i noget synderligt stort Antal.

Gen. 9. **Erythrops**, G. O. Sars.

(Nematopus olim.).

Allerede i 1862 var et Par Arter af denne eiendommelige Mysidetype mig bekjendt, og jeg fandt ved den anatomiske Undersøgelse af disse saa mange Afvigelser fra Slægten Mysis, at jeg saa mig nødsaget til at opstille for dem en egen Slægt, som jeg dengang kaldte Nematopus, ikke vidende om, at dette Navn allerede var anvendt i Zoologien. Senere forandrede jeg dette til Erythrops, en Benævnelse, der er hentet fra det for de herhen hørende Arter særdeles characteristiske smukt hørøde Øie-

pigment. Den tidligere Slægtsbenævnelse var hentet fra en ligesaa udmærket Character, de excessivt forlængede og tynde, næsten traadformige Fødder. Ved disse 2 Characterer ere allerede Arterne af denne Slægt tilstrækkeligt characteriserede ligeoverfor alle øvrige bekjendte Mysider.

Slægten synes væsentlig at være nordisk, ja til og med arctisk eller glacial, og dens Arter ere idethele at betragte som ægte Dybvandsformer. Man kjender hidtil 5 Arter, som alle leve ved Norges Kyster, den ene af disse, E. serrata, tillige ved England. I Middelhavet forekommer kun 1 Art, nemlig:

1. Erythrops pygmæa, G. O. Sars.

Nematopus elegans, G. O. Sars. Zool. Reise 1862, pg. 39.
„ pygmæa, G. O. Sars. Zool. Reise 1865, pg. 17.
Erythrops pygmæa, G. O. Sars. Monogr. Norg. Mysider I. pg. 33, Tab. 2, Fig. 20—28.

Af denne lille Art, den mindste af Slægten, har jeg i Middelhavet kun taget et Par Exemplarer, det ene ved Messina, det andet ved Neapel paa omkring 20 Favnes Dyb. Den er af alle Slægtens Arter den, som gaar høiest op; alle de øvrige træffes først i en meget betydeligere Dybde. Ved vore Kyster har den en mere sydlig Udbredning end de øvrige. Medens alle de øvrige Arter af Slægten gaa langt ind i den arktiske Zone og først her synes at opnaa sin fulde Udvikling, har jeg ikke fundet nærværende Art længere Nord end til Trondhjemsfjorden. Det var derfor heller ikke saa ganske uventet for mig at finde denne Art ogsaa repræsenteret i Middelhavet.

Explicatio tabularum.

Mysidis Helleri, n.

Tab. 1.

Fig. 1. Femina adulta supra visa 12ies aucta.
„ 2. Mas adultus a latere sinistra exhibitus.

Tab. 2.

Fig. 1. Pedunculus antennarum superiorum feminæ dexter, supra visus.
„ 2. Basis antennarum inferiorum cum sqvama.
„ 3. Maxilla 2di paris.
„ 4. Maxillipes 1mi paris.
„ 5. Pes 1mi paris.
„ 6. Telson supra visum.
„ 7. Uropodum sinistrum inferne visum.
„ 8. Appendix maris pedunculo antennarum superiorum adjecta, pilis denudata.
„ 9. Pes maris ultimi paris cum appendice genitali.
„ 10. Pes spurius maris 3tii paris.
„ 11. Pes spurius ejusdem 4ti paris.

Mysis assimilis, n

Tab. 3.

Femina adulta supra visa, 12ies aucta

Tab. 4.

Fig. 1. Pedunculus antennarum superiorum feminæ dexter, supra visus.
„ 2. Basis antennarum inferiorum cum sqvama.
„ 3. Maxilla 2di paris.
„ 4. Pes 1mi paris.
„ 5. Uropodum dextrum inferne visum.
„ 6. Telson supra visum.
„ 7. Pedunculus antennarum superiorum maris inferne visum.
„ 8. Appendix ejusdem pedunculi terminalis inferne visa, pilis denudata.
„ 9. Pes spurius maris 3tii paris.
„ 10. Pes spurius ejusdem 4ti paris.

Mysis arenosa, n.

Tab. 5.

Fig. 1. Femina, supra visa, 16ies circiter aucta.
„ 2. Eadem a latere sinistro exhibita.

Tab. 6.

Fig. 1. Pedunculus antennarum superiorum feminæ dexter supra visus.
„ 2. Basis antennarum inferiorum cum sqvama, supra visa.
„ 3. Maxilla 2di paris.
„ 4. Pes 1mi paris.
„ 5. Telson supra visum.
„ 6. Uropodum sinistrum inferne visum.
„ 7. Pedunculus antennarum superiorum maris dexter inferne visus.
„ 8. Pes maris ultimi paris cum appendice genitali.
„ 9. Pars posterior postabdominis maris a latere dextro exhibita.
„ 10. Pes spurius maris 3tii paris.
„ 11. Pes spurius ejusdem 4ti paris.

Mysis bahirensis, n.

Tab. 7.

Femina supra visa 18ies circiter aucta.

Tab. 8.

Fig. 1. Pedunculus antennarum superiorum feminæ dexter, supra visus.
„ 2. Basis antennarum inferiorum cum sqvama.
„ 3. Palpus mandibularis.
„ 4. Maxilla 2di paris.
„ 5. Maxillipes 1mi paris.
„ 6. Pes 1mi paris.
„ 7. Telson supra visum.
„ 8. Uropodum sinistrum inferne visum.
„ 9. Pedunculus antennarum superiorum maris sinister, inferne visus.
„ 10. Pes maris ultimi paris cum appendice genitali.
„ 11. Pars posterior postabdominis maris a latere dextro exhibita.
„ 12. Pes spurius maris 3tii paris.
„ 13. Pes spurius ejusdem 4ti paris.

Mysis longicornis, Edw

Tab. 9.

Fig. 1. Femina supra visa, 16ies circiter aucta.
„ 2. Mas a latere dextro exhibitus.

Tab. 10.

Fig. 1. Pedunculus antennarum superiorum feminæ sinister supra visus.
„ 2. Idem a latere exteriore exhibitus.
„ 3. Basis antennarum inferiorum cum sqvama.
„ 4. Pars integumenti valde aucta structuram sqvamosam exhibens.
„ 5. Maxilla 2di paris.

Fig. 6. Maxillipes 1mi paris.
„ 7. Pes 1mi paris.
„ 8. Telson supra visum.
„ 9. Extremitas ejusdem fortius aucta.
„ 10. Aculeus unus marginalis valde auctus.
„ 11. Uropodum dextrum inferne visum.
„ 12. Pedunculus antennarum superiorum maris dexter inferne visus.
„ 13. Pes spurius maris 3tii paris.
„ 14. Pes spurius ejusdem 4ti paris.
„ 15. Pes maris ultimi paris cum appendice genitali.

Macropsis Slabberi, v. Ben.

Tab. 11.

Fig. 1. Femina supra visa, 12ies aucta.
„ 2. Eadem a latere sinistro exhibita.

Tab. 12.

Fig. 1. Pedunculus antennarum superiorum feminæ dexter, supra visus.
„ 2. Basis antennarum inferiorum cum squama.
„ 3. Mandibula sinistra cum palpo.
„ 4. Extremitates mandibularum incisivæ, a latere posteriore exhibitæ.
„ 5. Labium inferne visum.
„ 6. Maxilla 1mi paris.
„ 7. Maxilla 2di paris.
„ 8. Scutum dorsale feminæ cum basi antennarum, oculis et partibus masticationis inferne visum.
„ 9. Maxillipes 1mi paris.
„ 10. Maxillipes 2di paris.
„ 11. Seta una ciliata articulo ultimo ejusdem affixa, fortius aucta.
„ 12. Pes 1mi paris.
„ 13. Aculeus unus tarso ejusdem extus affixus, fortius auctus.

Tab. 13.

Fig. 1. Mas adultus a latere dextro exhibitus.
„ 2. Pedunculus antennarum superiorum ejusdem sinister, inferne visus.
„ 3. Appendix ejusdem interna cum basi setæ terminalis, fortius aucta.
„ 4. Aculei hamati eidem appendici ad apicem affixi, valde aucti.
„ 5. Pes ultimi paris cum appendice genitali.
„ 6. Pedes spurii 3tii paris.
„ 7. Pedes spurii 4ti paris.

Leptomysis mediterranea, n.

Tab. 14.

Fig. 1. Femina supra visa, 11ies aucta.
„ 2. Eadem a latere sinistra exhibita.

Tab. 15.

Fig. 1. Pedunculus antennarum superiorum feminæ dexter supra visus.
„ 2. Idem a latere exteriore exhibitus.

Fig. 3. Basis antennarum inferiorum cum sqvama.
„ 4. Pars mandibulæ dextræ cum palpo.
„ 5. Extremitates incisivæ mandibularum a latere posteriore exhibitæ.
„ 6. Maxilla 1mi paris.
„ 7. Maxilla 2di paris.
„ 8. Maxillipes 1mi paris.
„ 9. Maxillipes 2di paris.
„ 10. Pes 1mi paris.
„ 11. Lamina incubatoria anterior.
„ 12. Pes spurius ultimi paris feminæ.
„ 13. Telson supra visum.
„ 14. Uropodum dextrum inferne visum.

Tab. 16.

Fig. 1. Mas adultus a latere sinistro exhibitus.
„ 2. Appendix pedunculo antennarum superiorum ejusdem adjecta pilis denudata, inferne visa.
„ 3. Pes ultimi paris cum appendice genitali.
„ 4. Pes spurius 1mi paris.
„ 5. Ramus ejusdem interior rudimentaris, fortius auctus.
„ 6. Pes spurius 2di paris.
„ 7. Pes spurius 4ti paris.
„ 8. Extremitas rami exterioris ejusdem, fortius aucta.

Leptomysis apiops, n.

Tab. 17.

Fig. 1. Femina supra visa, 13ies circiter aucta.
„ 2. Mas a latere sinistro exhibitus.

Tab. 18.

Fig. 1. Pedunculus antennarum superiorum feminæ dexter, supra visus.
„ 2. Basis antennarum inferiorum cum sqvama.
„ 3. Pes 1mi paris.
„ 3′. Extremitas ejusdem cum ungve terminali fortius aucta.
„ 4. Laminæ incubatoriæ dextræ a latere interiore visæ; 1 lamina anterior, 2 lamina media, 3 lamina posterior,
„ 5. Telson supra visum.
„ 6. Extremitas ejusdem fortius aucta.
„ 7. Uropodum sinistrum, inferne visum.
„ 8. Pedunculus antennarum superiorum maris sinister a latere sinistro exhibitus.
„ 9. Pes spurius ejusdem 1mi paris.
„ 10. Pes spurius 4ti paris.

Chiromysis microps, n.

Tab. 19.

Fig. 1. Femina supra visa, 12ies circiter aucta.
„ 2. Eadem a latere sinistro exhibita.

Tab. 20.

Fig. 1. Pedunculus antennarum superiorum dexter cum oculo dextro supra visus.
„ 2. Basis antennarum inferiorum cum sqvama, supra visa.
„ 3. Labrum et mandibulæ cum palpis in situ normali, inferne visa.
„ 4. Extremitates incisivæ mandibularum fortius auctæ.
„ 5. Maxilla 1mi paris.
„ 6. Maxilla 2di paris.
„ 7. Maxillipes 1mi paris.
„ 8. Maxillipes 2di paris.
„ 9. Pes 1mi paris.
„ 10. Pes 2di paris.
„ 11. Telson supra visum.
„ 12. Uropodum sinistrum a latere inferiore exhibitum.

Gastrosaccus sanctus, v. Ben.

Tab. 21.

Fig. 1. Femina supra visa, 11ies circiter aucta.
„ 2. Eadem a latere sinistro exhibita.
„ 3. Pars posterior scuti dorsalis, supra visa, fortius aucta, canales numerosos sangvinis et lascinias 2 liberas dorsales exhibens.
„ 4. Pars ejusdem a latere sinistro visa lascinias dorsales exhibens.
„ 5. Oculus sinister supra visus.

Tab. 22.

Fig. 1. Pedunculus antennarum superiorum feminæ dexter supra visus.
„ 2. Basis antennarum inferiorum cum sqvama.
„ 3. Labrum, labium et mandibulæ cum palpis in situ normali, inferne visa.
„ 4. Extremitates incisivæ mandibularum, fortius auctæ.
„ 5. Maxilla 1mi paris.
„ 6. Maxilla 2di paris.
„ 7. Maxillipes 1mi paris.
„ 8. Maxillipes 2di paris.
„ 9. Pes 1mi paris.
„ 10. Basis pedis 4ti paris cum lamina incubatoria anteriore.
„ 11. Pes spurius feminæ 1mi paris.
„ 12. Pes spurius 2di paris.
„ 13. Telson supra visum.
„ 14. Uropodum sinistrum inferne visum.

Tab. 23.

Fig. 1. Mas adultus a latere dextro exhibitus.
„ 2. Pedunculus antennarum superiorum ejusdem sinister inferne visus.
„ 3. Pes ultimi paris cum appendice genitali.
„ 4. Appendix genitalis inferne visa.
„ 5. Pes spurius 1mi paris.
„ 6. Pes spurius 2di paris.

Fig. 7. Pes spurius 3tii paris.
„ 8. Pes spurius 4ti paris.

Gastrosaccus Normani, n.

Tab. 24.

Fig. 1. Femina supra visa, 11ies circiter aucta.
„ 2. Eadem a latere sinistro exhibita.
„ 3. Mas adultus a latere dextro visus.

Tab. 25.

Fig. 1. Pedunculus antennarum superiorum feminæ dexter, supra visus.
„ 2. Basis antennarum inferiorum cum sqvama.
„ 3. Extremitas anterior cephatholoracis cum oculis, supra visa.
„ 4. Maxilla 2di paris.
„ 5. Pes 4ti paris cum lamina incubatoria anteriore.
„ 6. Pes spurius feminæ 1mi paris.
„ 7. Telson supra visum.
„ 8. Uropodum sinistrum inferne visum.
„ 9. Appendix genitalis maris.
„ 10. Pes spurius maris 1mi paris.
„ 11. Pes spurius 2di paris.
„ 12. Aculeus unus lanceolatus extremitati rami exterioris affixus, fortius auctus.
„ 13. Pes spurius 3tii paris.
„ 14. Pes spurius 4ti paris.

Anchialus agilis, n.

Tab. 26.

Fig. 1. Femina supra visa, 14ies aucta.
„ 2. Eadem a latere sinistro exhibita.
„ 3. Scutum dorsale supra visum fortius auctum.

Tab. 27.

Fig. 1. Pedunculus antennarum superiorum feminæ dexter, supra visus,
„ 2. Basis antennarum inferiorum cum sqvama.
„ 3. Labrum inferne visum.
„ 4. Labium.
„ 5. Extremitates incisivæ mandibularum fortius auctæ.
„ 6. Palpus mandibularis.
„ 7. Maxilla 1mi peris.
„ 8. Maxilla 2di paris.
„ 9. Maxillipes 1mi paris.
„ 10. Maxillipes 2di paris.
„ 11. Pes 1mi paris.
„ 12. Extremitas ejusdem articulum terminalem rudimentarem exhibens.
„ 13. Pes 4ti paris cum lamina incubatoria anteriore (a).
„ 14. Pes spurius feminæ.
„ 15. Telson supra visum.
„ 16. Uropodum sinistrum inferne visum.

Tab. 28.

Fig. 1. Mas adultus a latere sinistro exhibitus.
„ 2. Pedunculus antennarum superiorum ejusdem sinister, inferne visus.
„ 3. Maxillipes 2di paris.
„ 4. Pes 1mi paris.
„ 5. Aculeus unus apicalis ejusdem pedis, fortius auctus.
„ 6. Pes ultimi paris cum appendice genitali.
„ 7. Appendix genitalis inferne visa.
„ 8. Pes spurius 1mi paris.
„ 9. Pes spurius 2di paris.
„ 10. Pes spurius 4ti paris.
„ 11. Extremitas rami exterioris, fortius aucta.

Siriella Clausii, n.

Tab. 29.

Fig. 1. Femina supra visa, 13ies aucta.
„ 2. Eadem a latere sinistro exhibita
„ 3. Partes masticationis in situ normali, inferne visæ. L labrum; l labium; M mandibulæ; p palpus mandibularis; m^1 mixilla 1mi paris; m^2 maxillæ 2di paris.

Tab. 30.

Fig. 1. Pedunculus antennarum superiorum feminæ dexter supra visus.
„ 2. Basis antennarum inferiorum cum sqvama.
„ 3. Extremitates incisivæ mandibularum a latere posteriore visæ.
„ 4. Eadem a latere inferiore exhibitæ.
„ 5. Maxilla 1mi paris.
„ 6. Maxilla 2di paris.
„ 7. Maxillipes 1mi paris.
„ 8. Maxillipes 2di paris.
„ 9. Pes 1mi paris.
„ 10. Extremitas ejusdem fortius aucta, fasciculum setarum apicalem et ungvem fortem terminalem exhibens.
„ 11. Lamina incubatoria anterior.
„ 12. Pes spurius feminæ 1mi paris.
„ 13. Pes spurius ultimi paris.
„ 14. Telson supra visum.
„ 15. Extremitas ejusdem fortius aucta.
„ 16. Uropodum sinistrum inferne visum.

Tab. 31.

Fig. 1. Mas adultus a latere sinistro exhibitus.
„ 2. Pedunculus antennarum superiorum ejusdem inferne visus
„ 3. Basis filamenti interni, fortius aucta.
„ 4. Aculei nonnulli superficiei ejusdem inferiori affixi valde aucti.
„ 5. Pes ultimi paris cum appendice genitali (a).
„ 6. Pes spurius 1mi paris.
„ 7. Pes spurius 2di paris.

Fig. 8. Pes spurius ultimi paris.
„ 9. Ramus internus rudimentaris 1mi paris cum processu branchiali, fortius auctus.
„ 10. Appendix branchialis 2di paris.
„ 11. Appendix branchialis ultimi paris.
„ 12. Basis rami interioris 2di paris cum appendice branchiali in specimine juvenili.

Siriella crassipes, n.

Tab. 32.

Fig. 1. Mas adultus a latere sinistro exhibitus, 10ies auctus.
„ 2. Pars anterior corporis feminæ junioris supra visa, laminam frontalem oculos et bases antennarum exhibens.
„ 3. Pedunculus antennarum superiorum maris inferne visus.
„ 4. Basis antennarum inferiorum cum sqvama.
„ 5. Pes 1mi paris.
„ 6. Pes spurius maris 2di paris.
„ 7. Telson supra visum.
„ 8. Extremitas ejusdem fortius aucta.
„ 9. Uropodum sinistrum inferne visum.

Siriella frontalis, Edw.

Tab. 33.

Fig. 1. Femina supra visa, 7ies circiter aucta.
„ 2. Eadem a latere sinistro exhibita.
„ 3. Mas a latere dextro visus.

Tab. 34.

Fig. 1. Pedunculus antennarum superiorum feminæ supra visus.
„ 2. Basis antennarum inferiorum cum sqvama.
„ 3. Pes 1mi paris.
„ 4. Telson supra visum.
„ 5. Extremitas ejusdem fortius aucta.
„ 6. Uropodum sinistrum inferne visum.
„ 7. Pedunculus antennarum superiorum maris inferne visus.
„ 8. Appendix ejusdem genitalis.
„ 9. Pes spurius maris 1mi paris.
„ 10. Ramus ejusdem pedis rudimentaris fortius auctus.
„ 11. Pes spurius 2di paris.
„ 12. Basis rami interioris cum processu branchiali, fortius aucta.

Siriella armata, Edw.

Tab. 35.

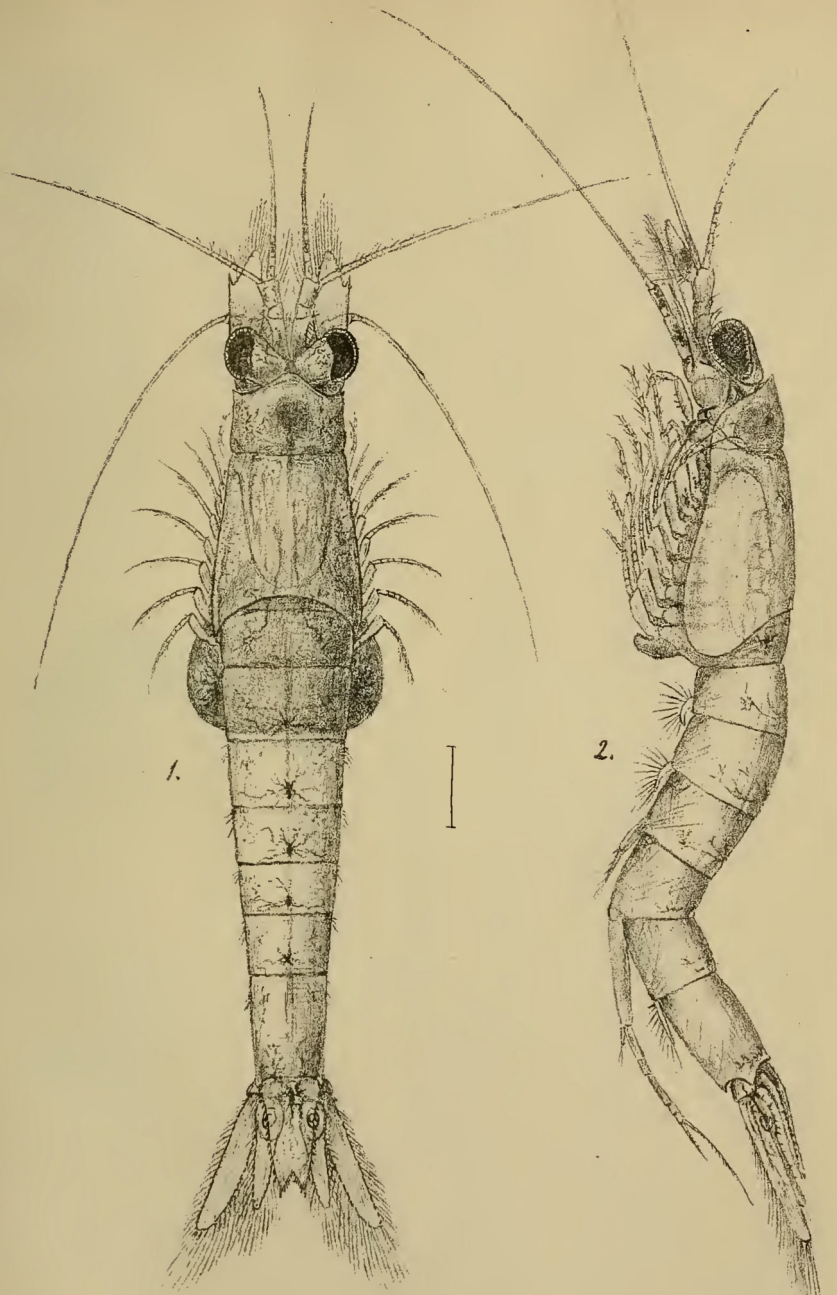
Fig. 1. Mas adultus a latere dextro exhibitus.
„ 2. Extremitas antica cephalothoracis feminæ, supra visa, laminam frontalem, oculos et bases antennarum exhibens.
„ 3. Pedunculus antennarum superiorum maris a latere exteriore visus.
„ 4. Basis antennarum inferiorum cum sqvama.

Fig. 5. Pes 1mi paris.
„ 6. Pes spurius maris 2di paris.
„ 7, Ramus internus rudimentaris pedis spurii 1mi paris cum processu branchiali, fortius auctus.
„ 8. Appendix branchialis 2di paris.
„ 9. Appendix branchialis ultimi paris.
„ 10. Telson supra visum.
„ 11. Extremitas ejusdem fortius aucta.
„ 12. Lamina apicalis ejusdem qvadridentata fortiter aucta.
„ 13. Uropodum sinistrum inferne visum.

Leptomysis sardica, n.

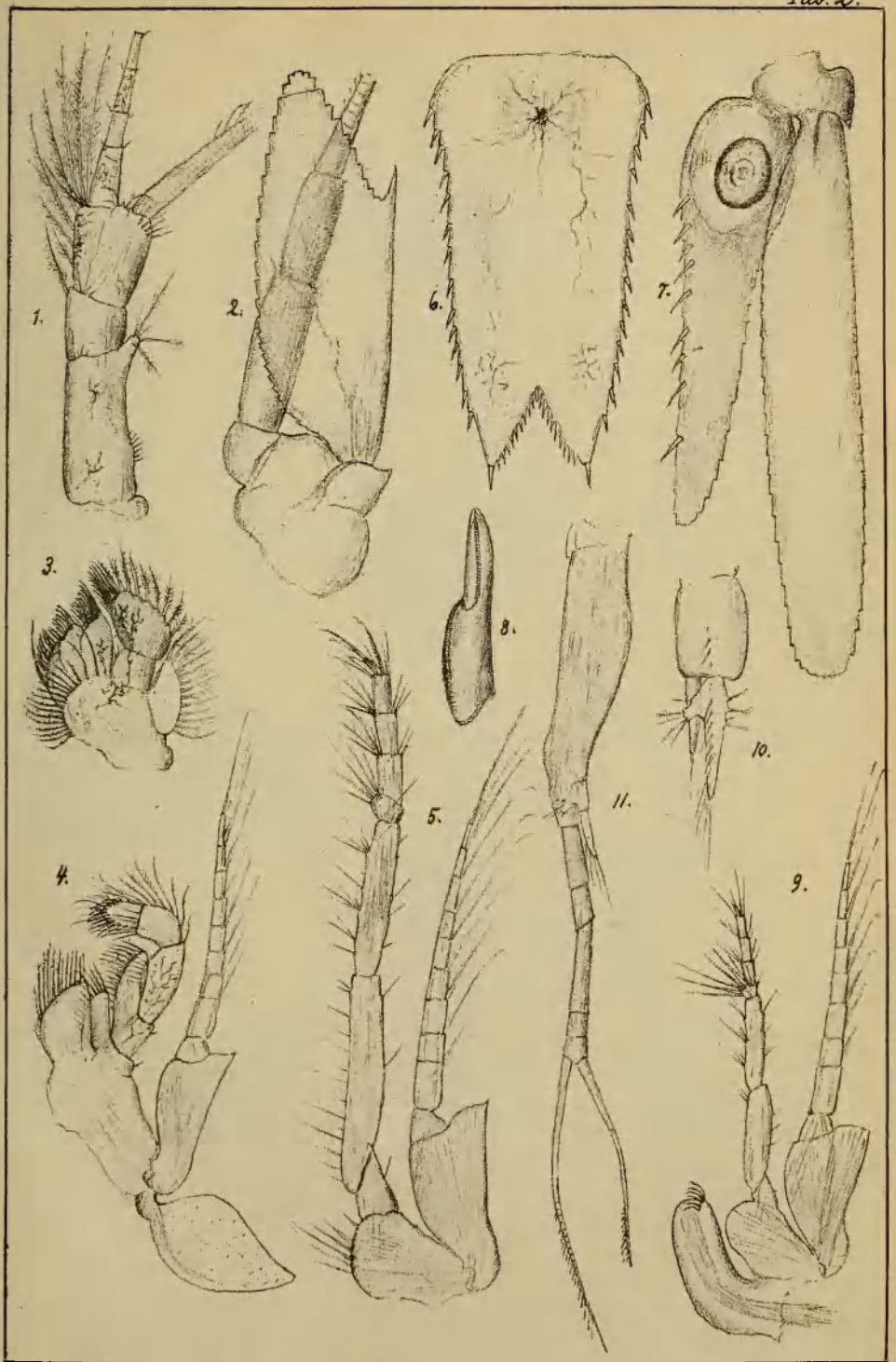
Tab. 36.

Fig. 1. Femina supra visa, 12ies aucta.
„ 2. Pedunculus antennarum superiorum sinister supra visus.
„ 3. Idem a latere exteriore exhibitus.
„ 4. Basis antennarum inferiorum cum sqvama.
„ 5. Pes 1mi paris.
„ 6. Telson supra visum.
„ 7. Extremitas ejusdem fortius aucta.
„ 8. Uropodum sinistrum inferne visum.

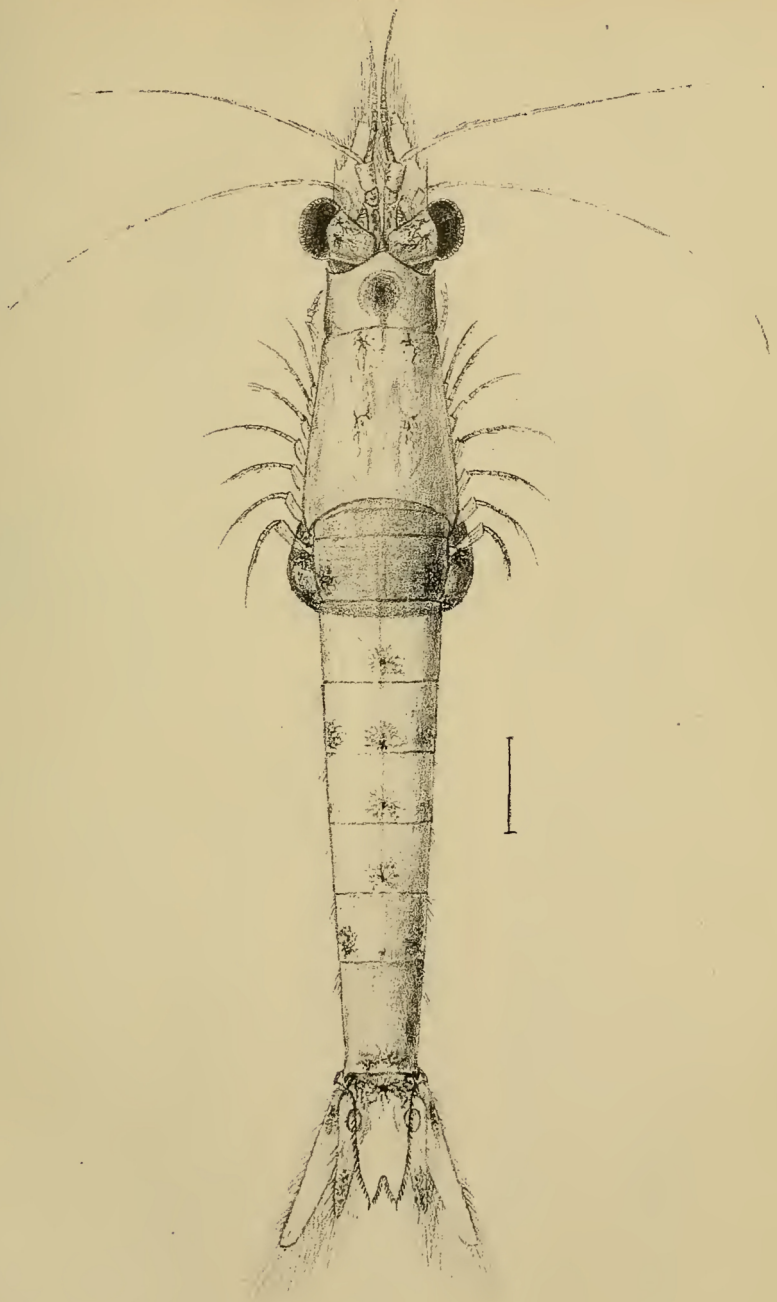
G.O.Sars autogr. L.Fehrs lith. Inst.

Mysis Helleri n.sp.

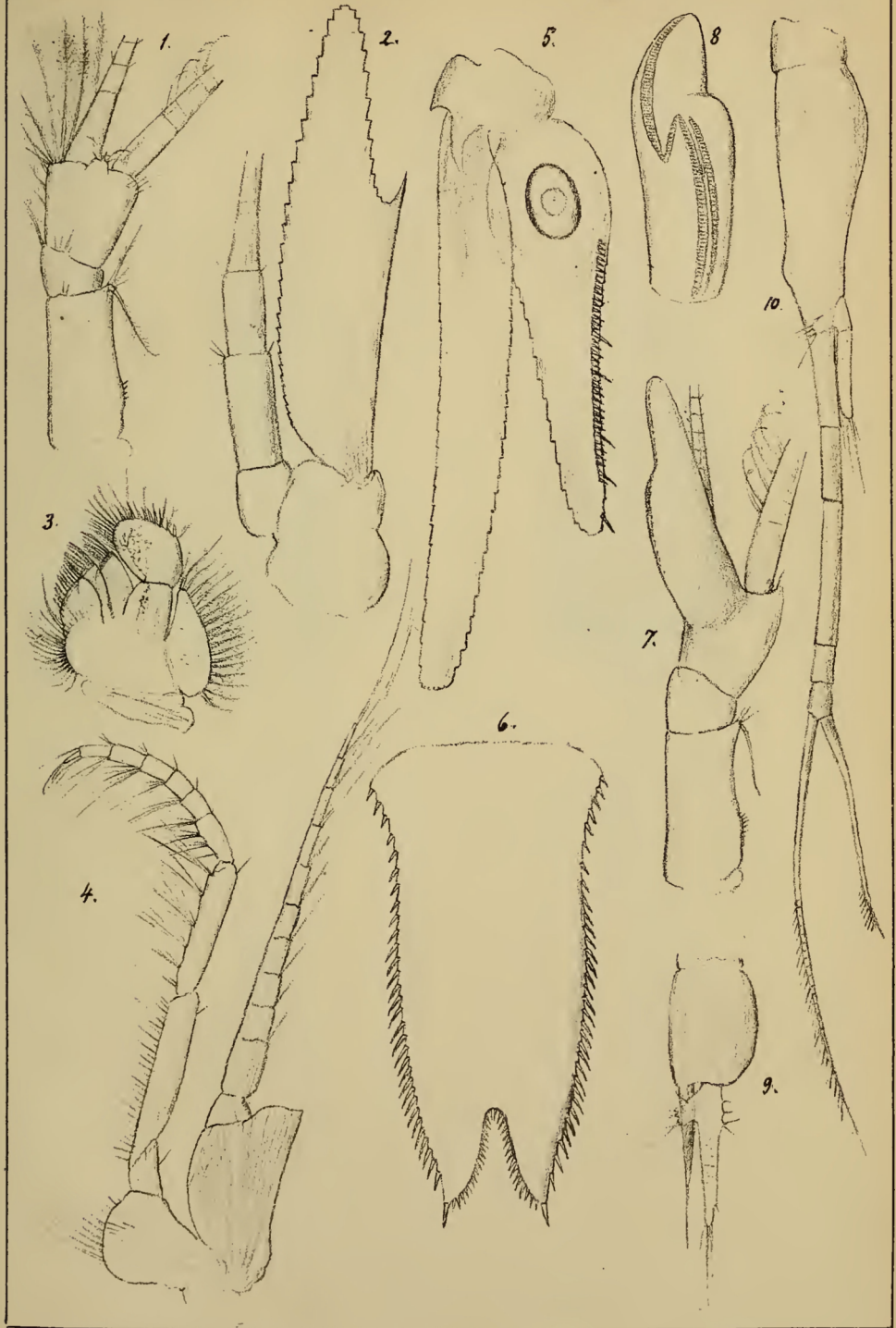
G.O. Sars autogr. L. Fehrs lith. Inst.

Mysis Helleri n. sp.

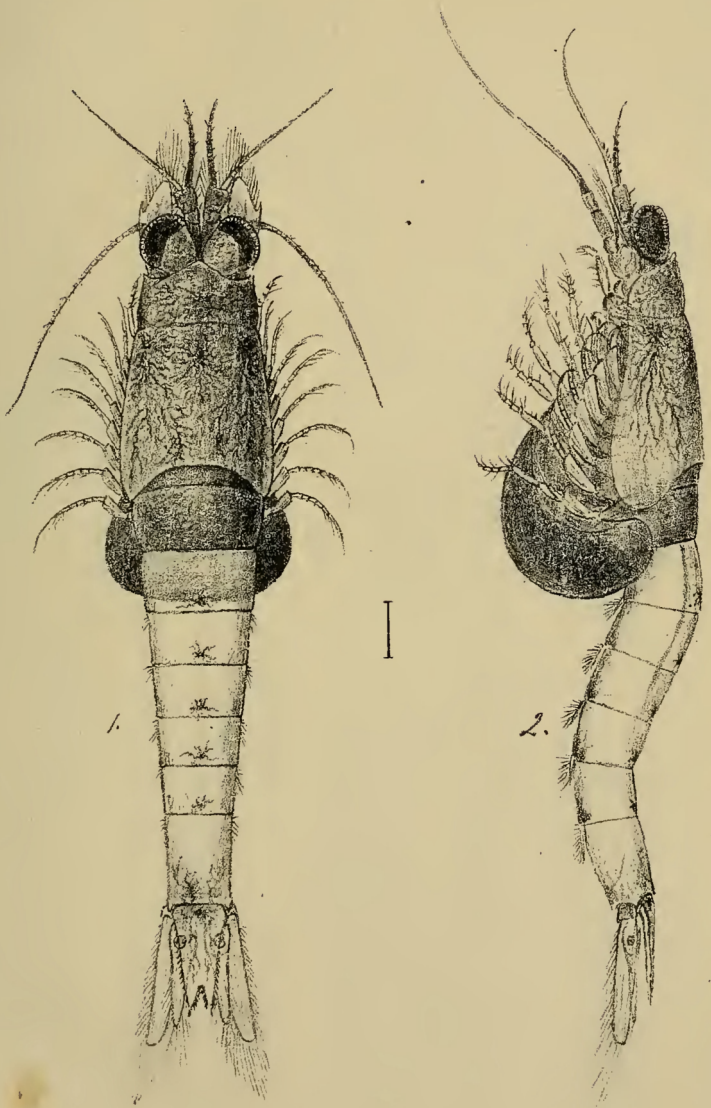
G.O. Sars autogr.

L. Fehr's lith. Inst.

G. O. Sars autogr.

L. Fehrs lith. Inst.

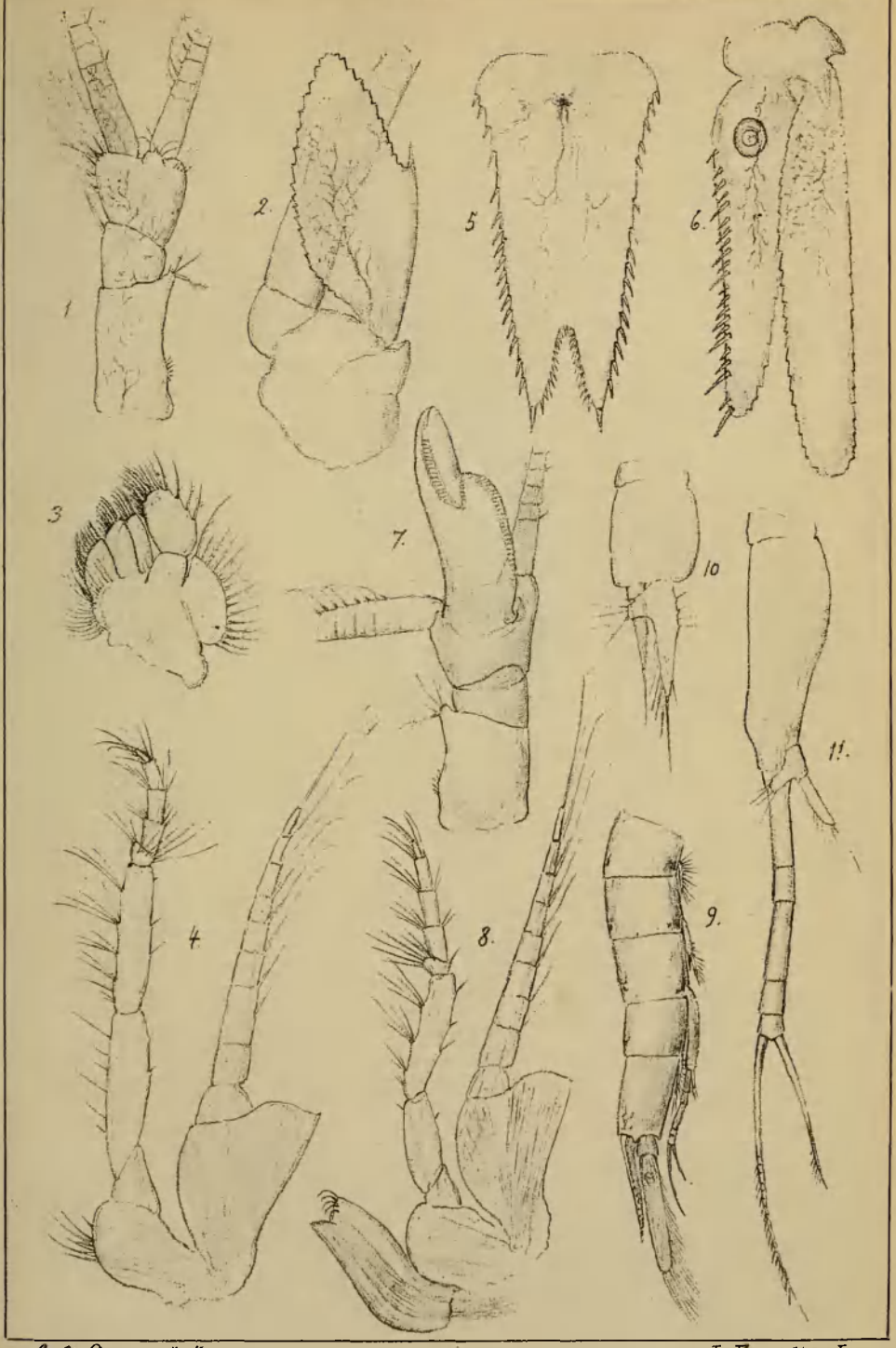
1.

2.

G.O. Sars autogr.

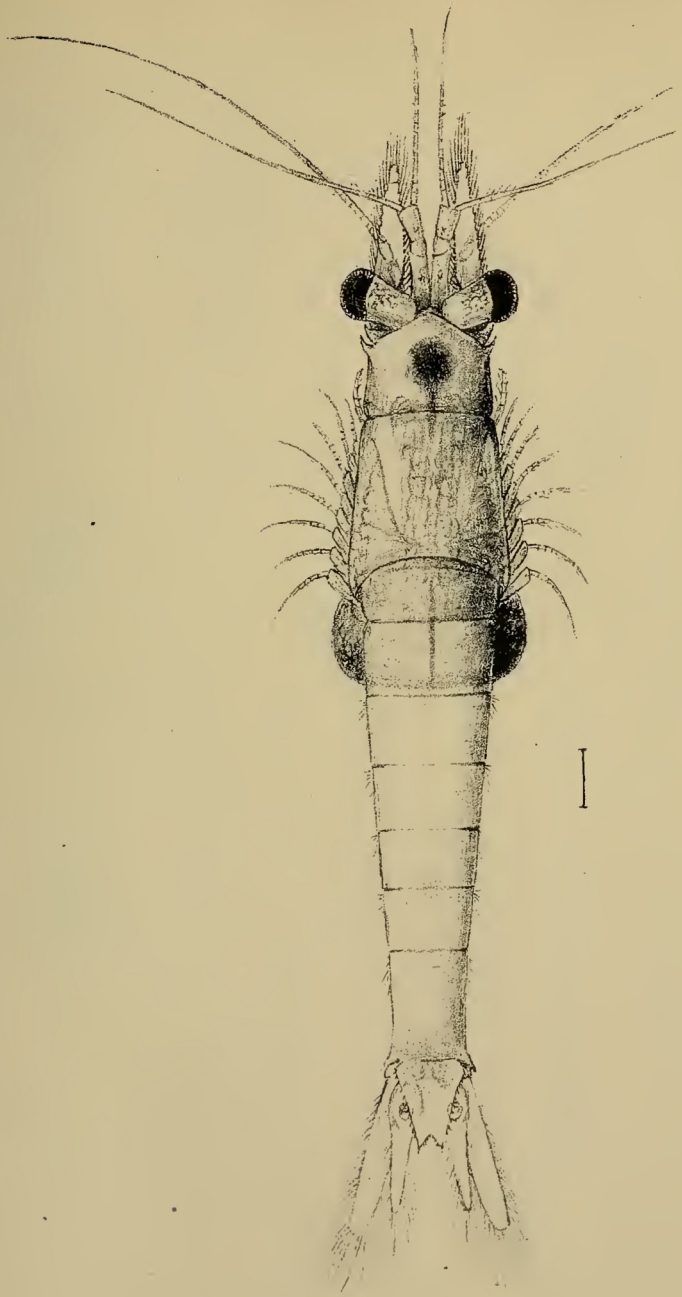
L. Fehrs lith. Inst.

Mysis arenosa, n. sp.

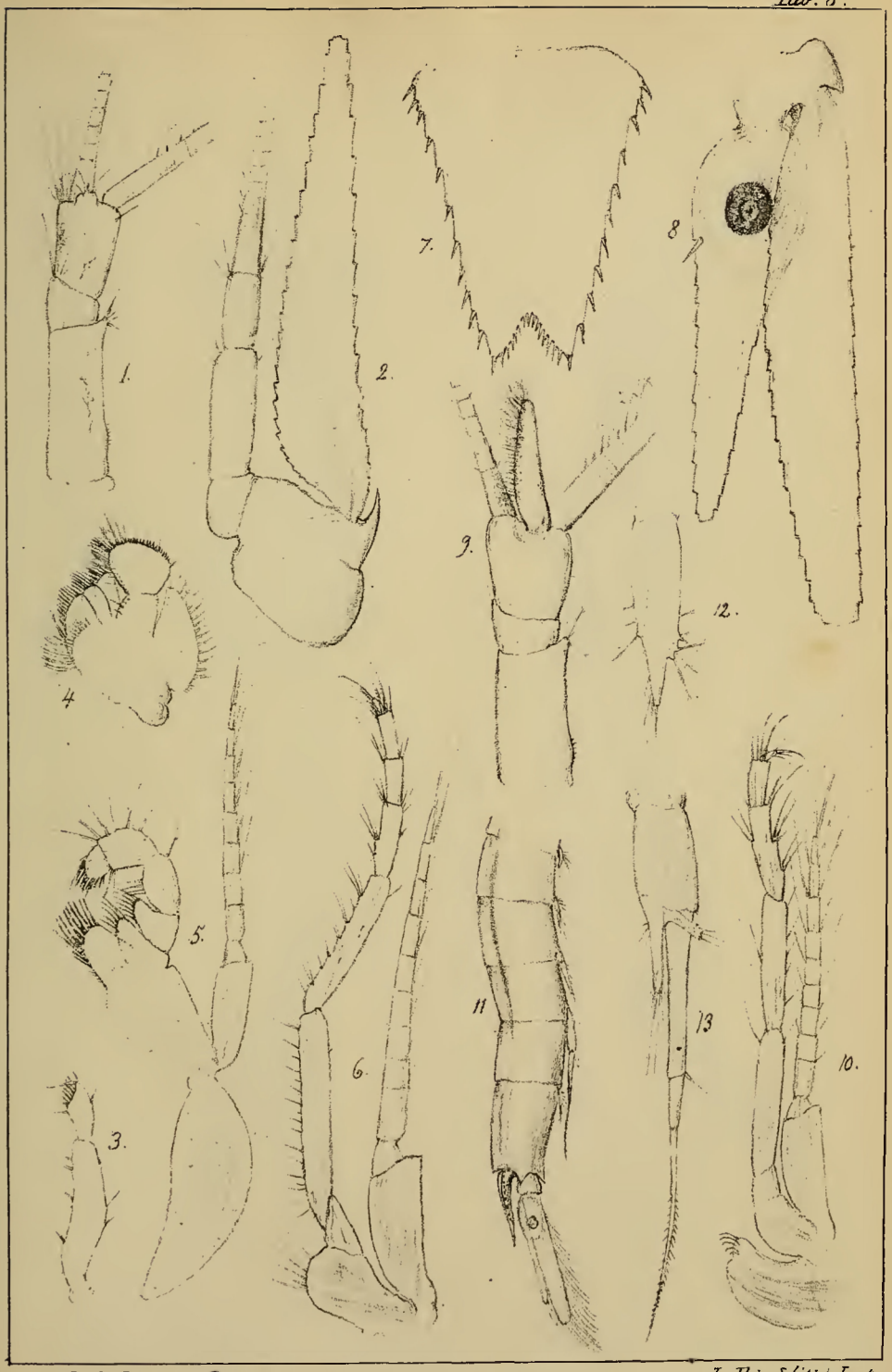
G. O. Sars autogr. L. Fehr's lith. Inst.

Mysis arenosa, n. sp.

G. O. Sars autogr. L. Fehr: lith. Inst.

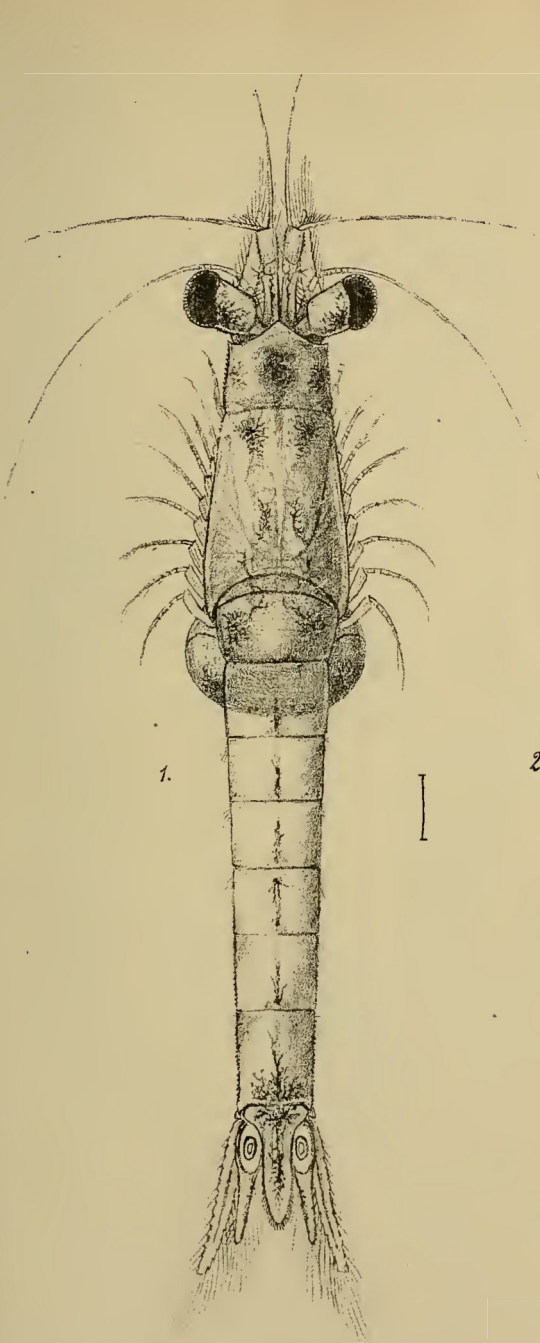
Mysis bahirensis, n. sp.

G. O. Sars autogr.

Mysis bahirensis, n. sp.

L. Fehr's lith. Inst.

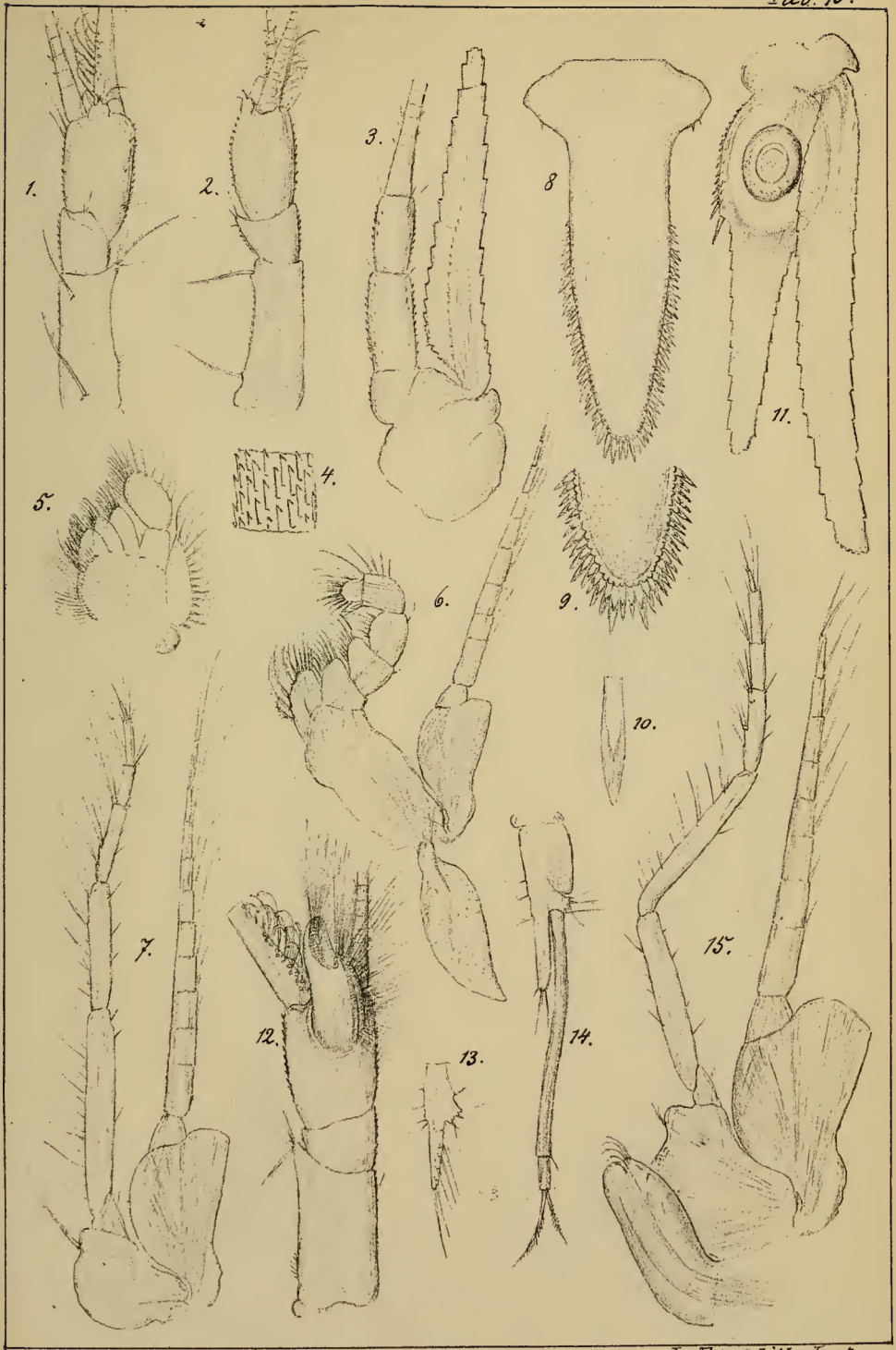

G.O. Sars autogr

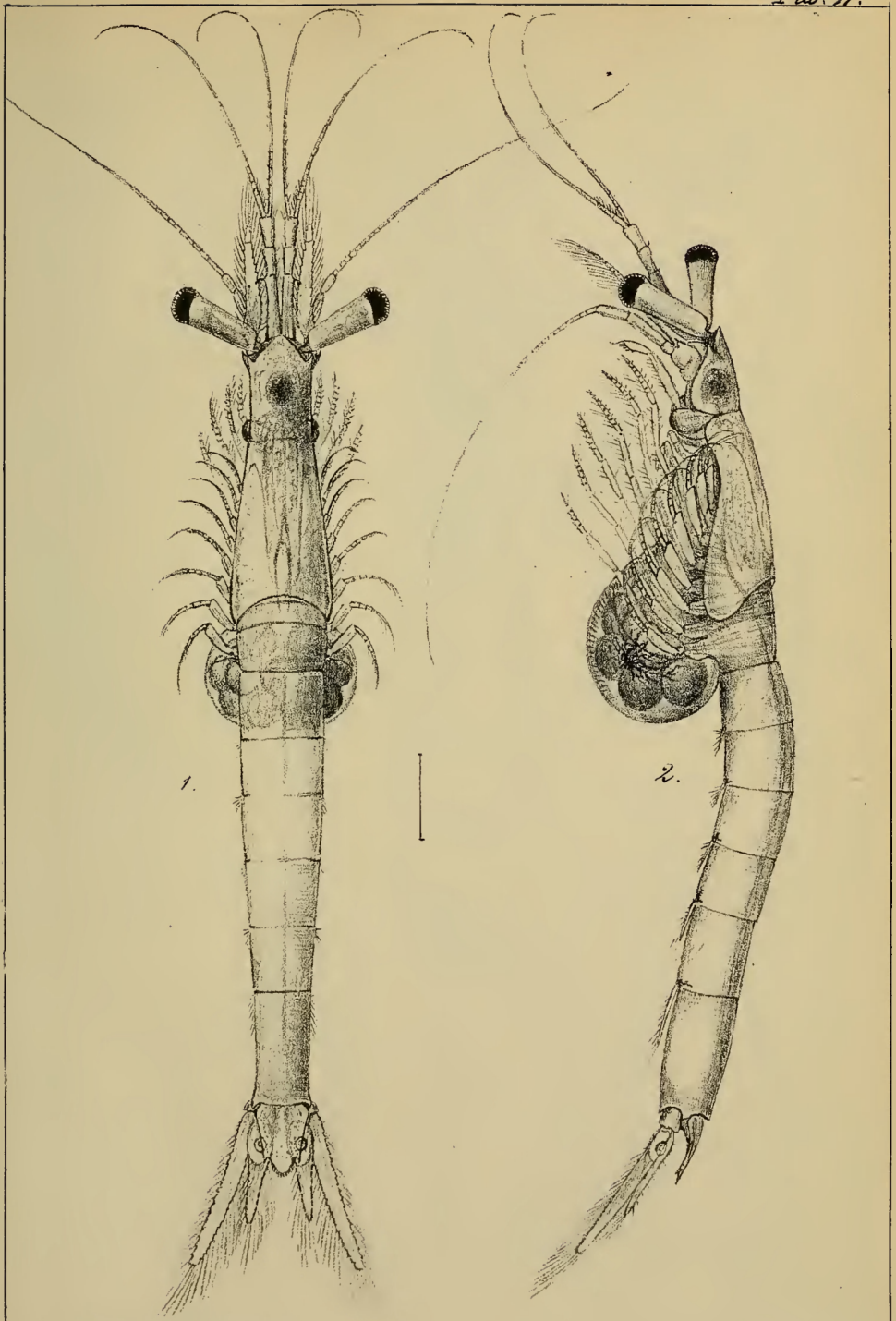
L. Fehrs lith. Inst.

Mysis longicornis, Edw.

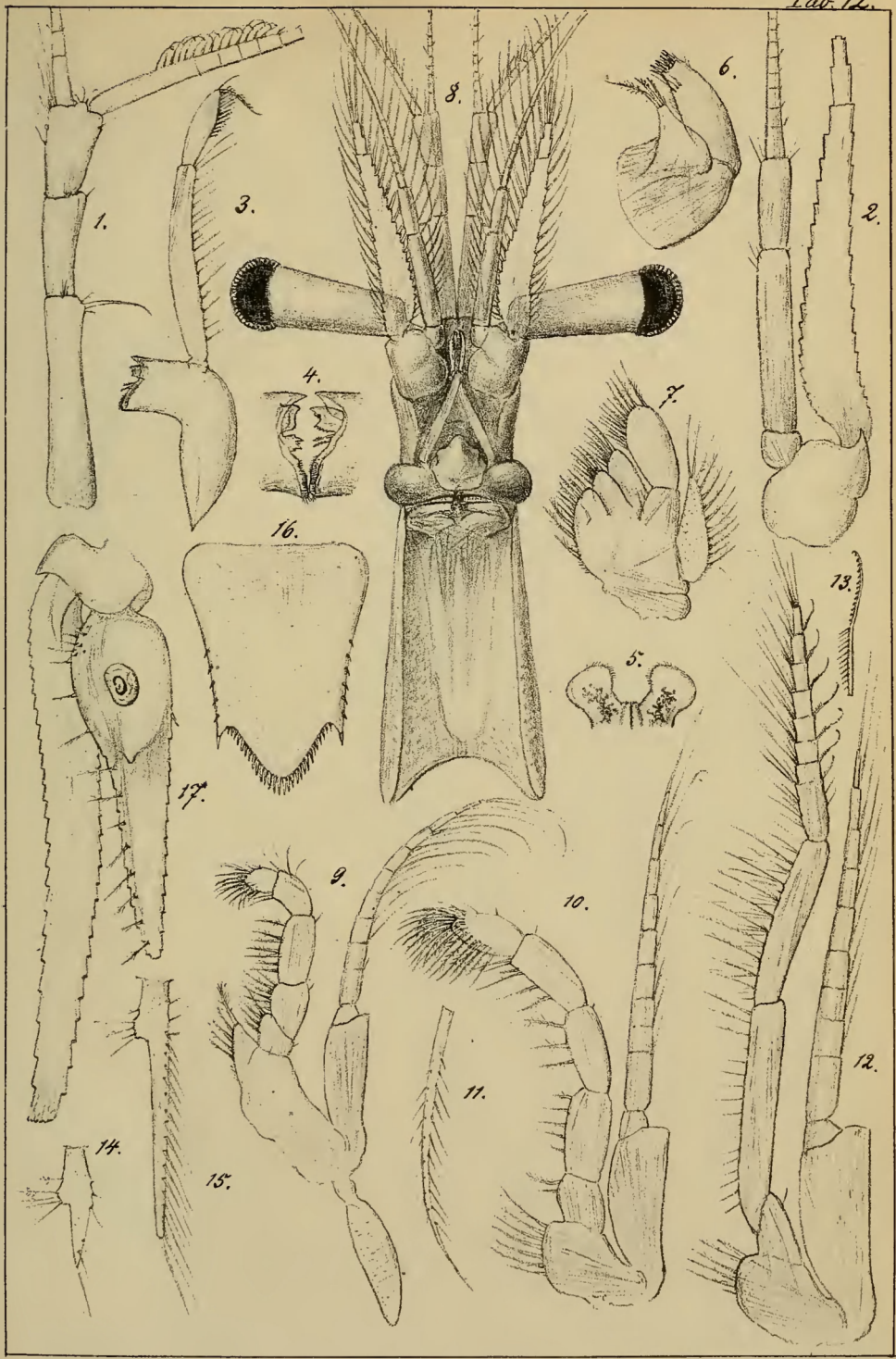
G.O. Sars autogr. *Mysis longicornis*, Edw.

L. Fehrs lith. Inst.

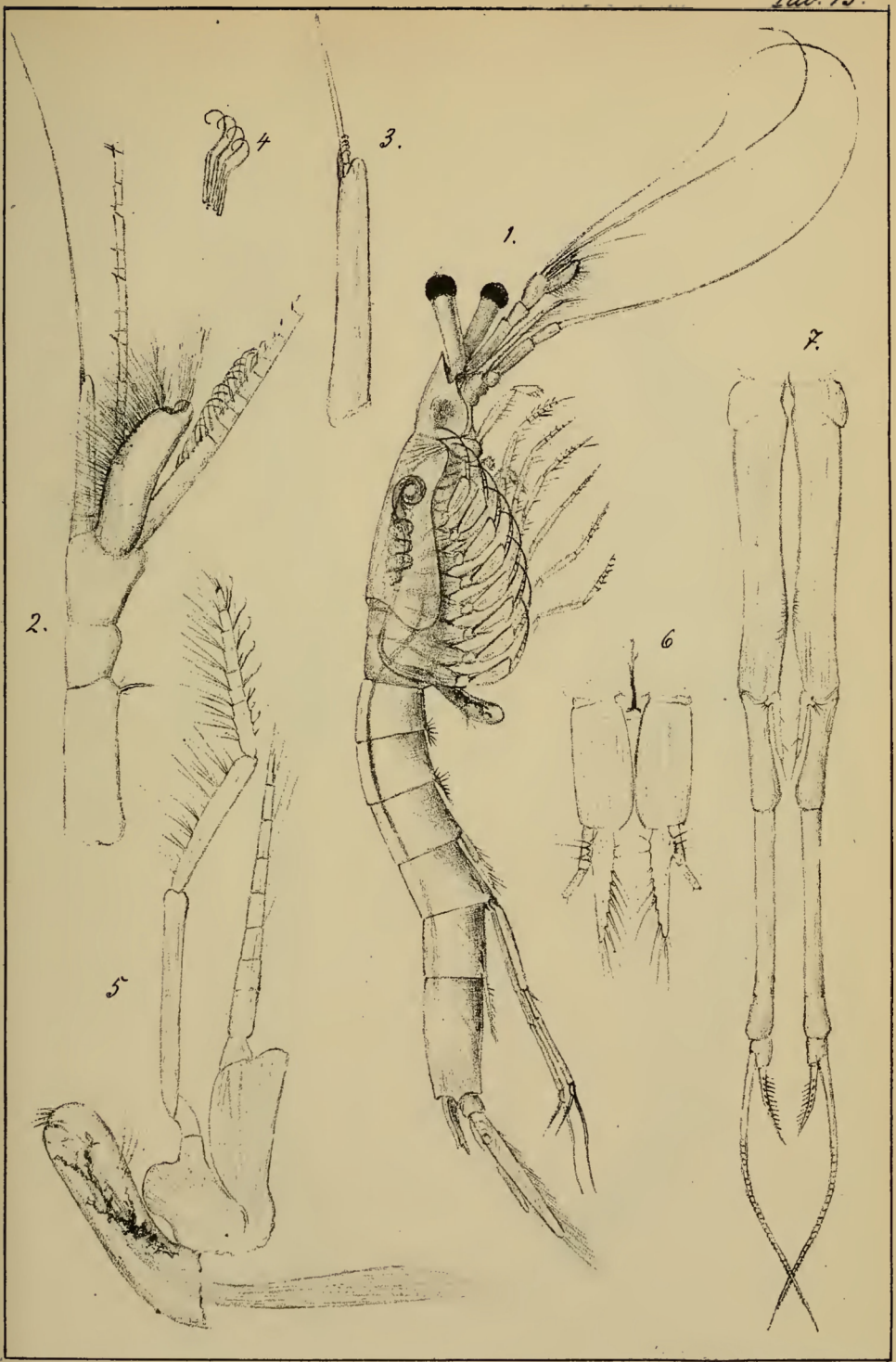
G.O. Sars autogr. L. Fehrs lith. Inst.

Macropsis Slabberi, v Bened.

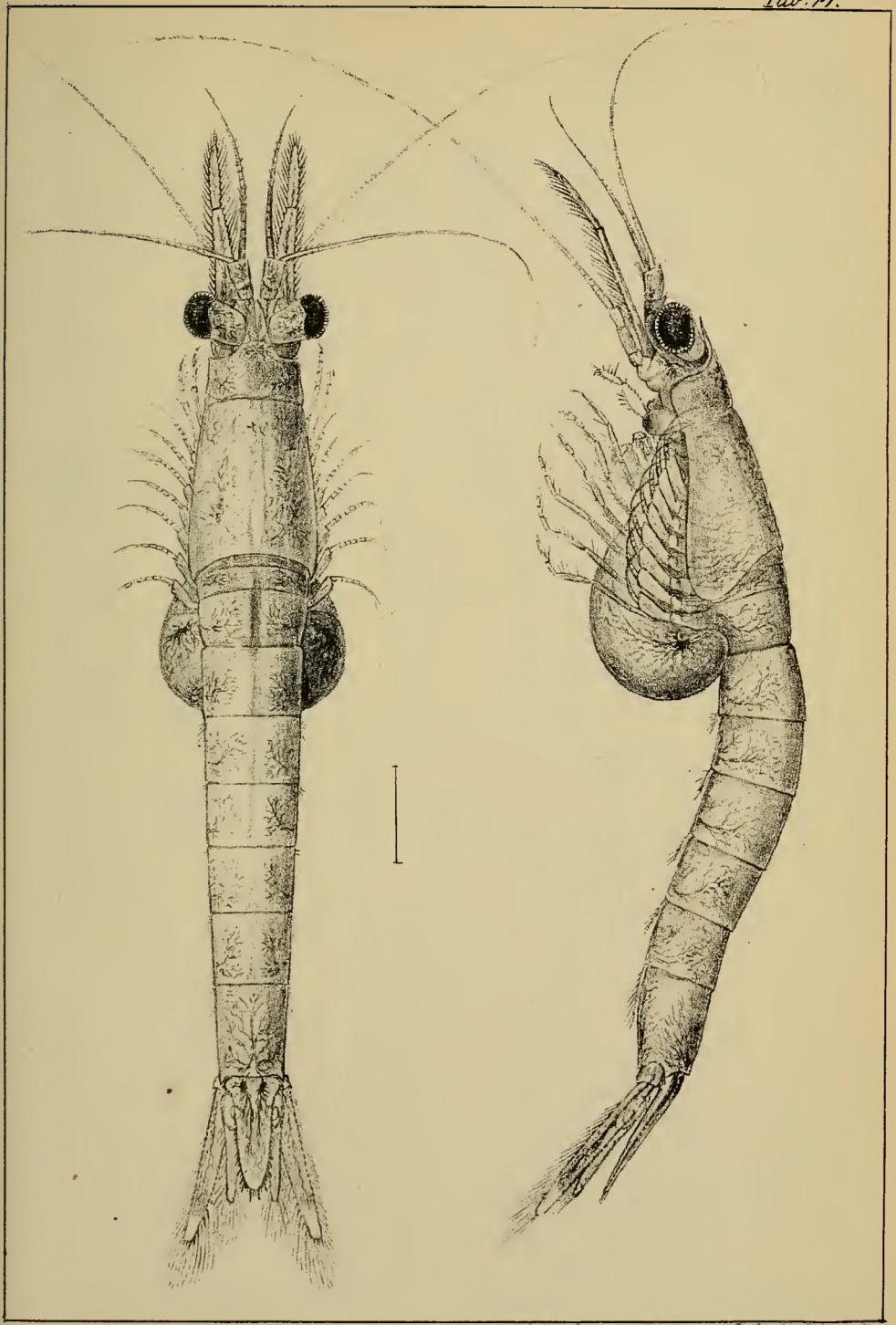
G. O. Sars autogr. L. Fehr's lith. Inst.

Macropsis Slabberi, v. Ben.

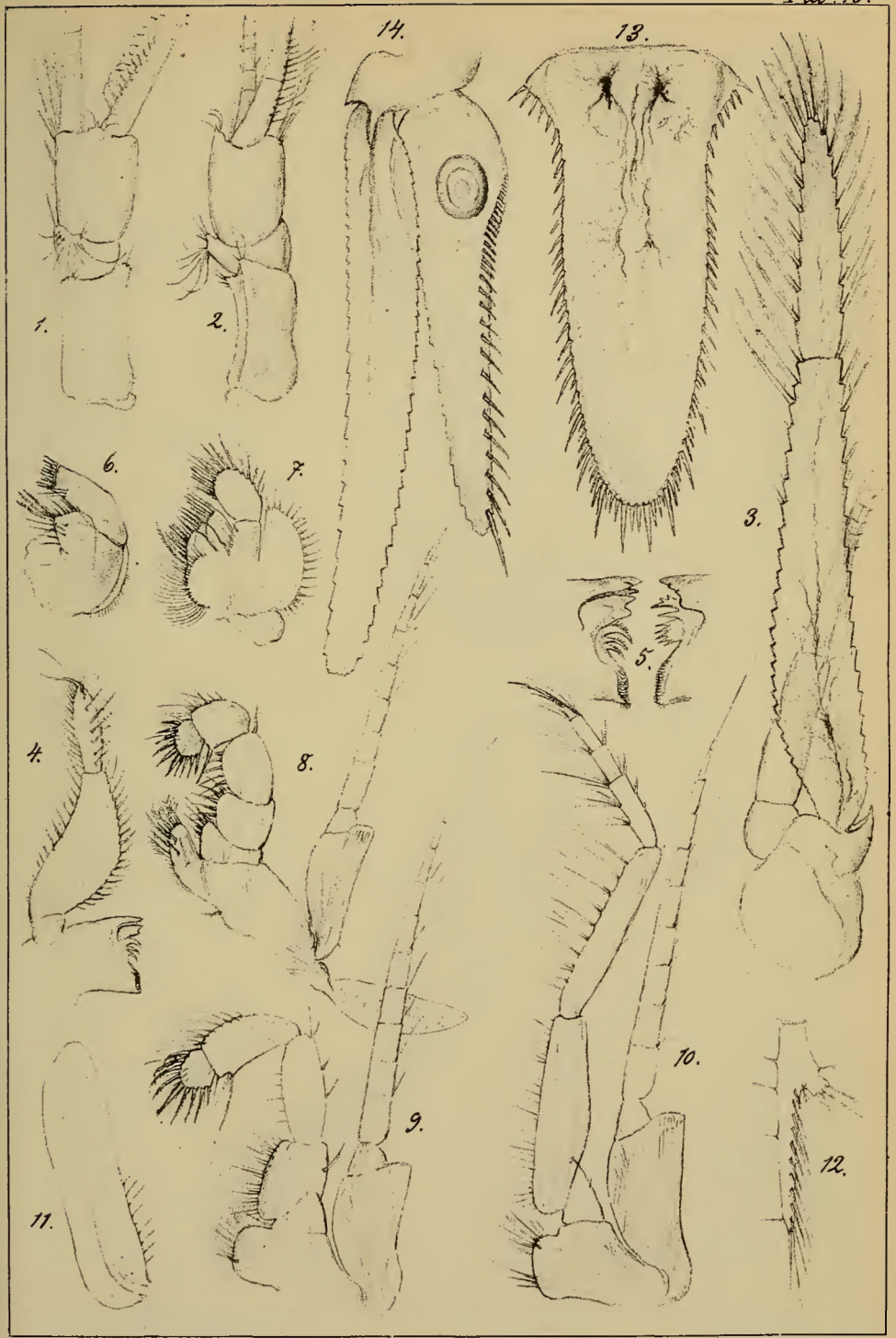
G. O. Sars autogr. L. Fehr's lith. Inst.

Macropsis Slabberi v. Ben. ♂.

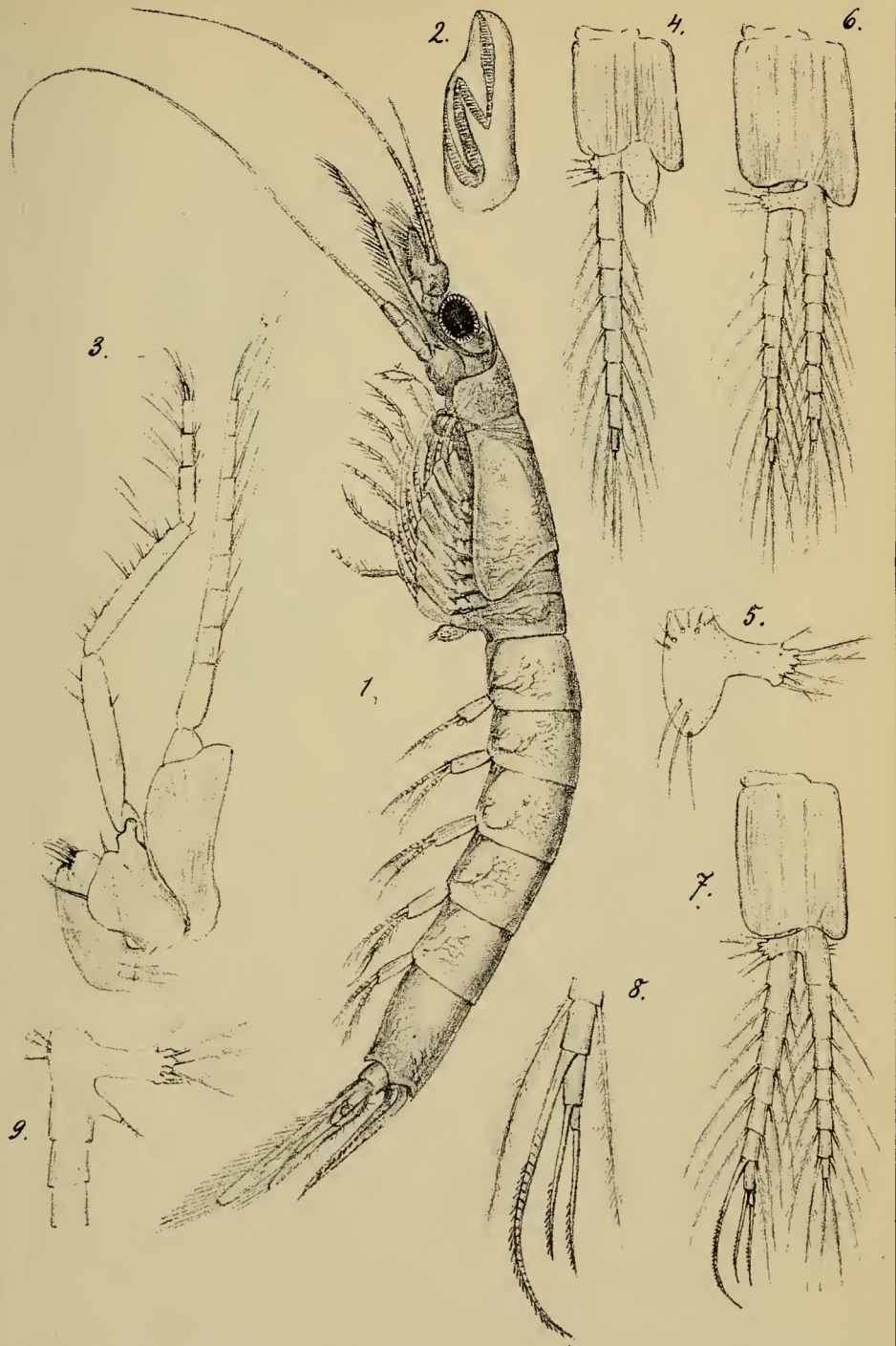
G. O. Sars autogr. L. Ferr.s lith. Inst.

Leptomysis mediterranea, n. sp.

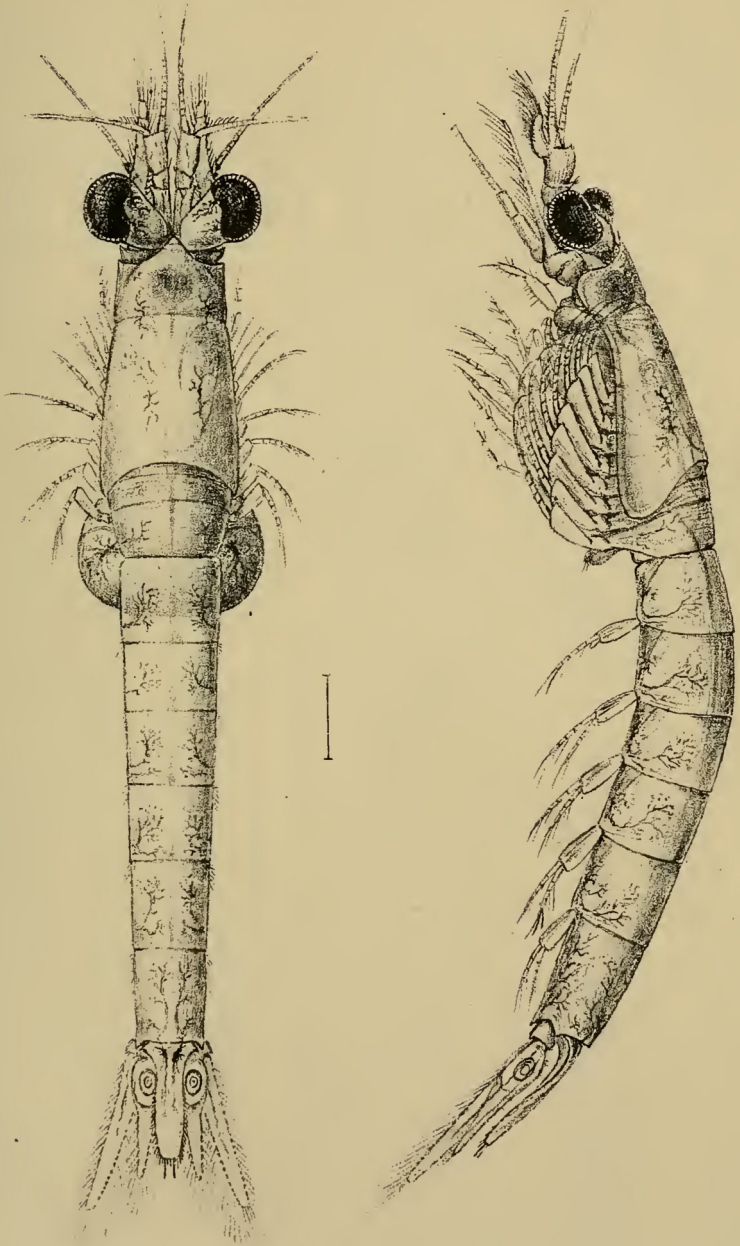
G. O. Sars autogr. L. Fähr: lith. Inst.

Leptomysis mediterranea, n. sp.

G. O. Sars autogr. L. Petr.s lith. Inst.

Leptomysis mediterranea, n. sp. ♂.

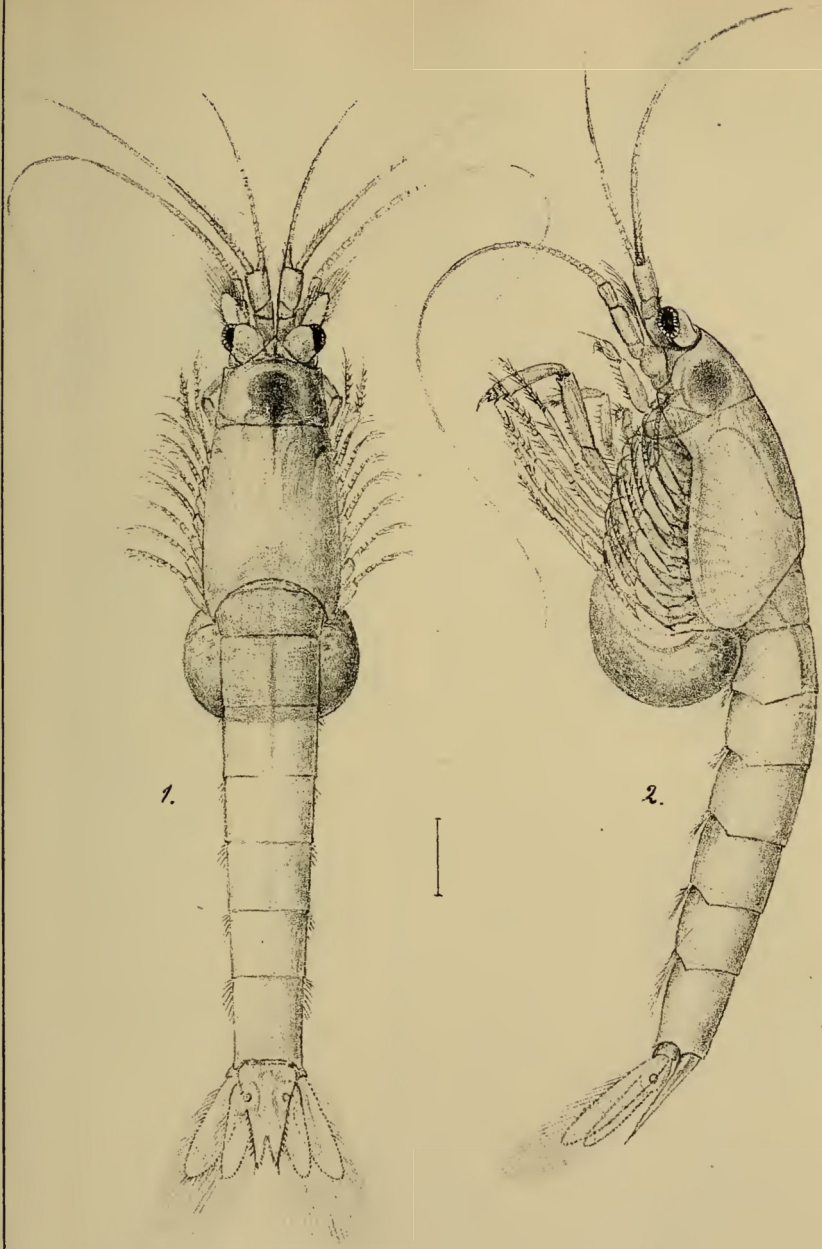
G.O. Sars autogr. L. Fehr's lith. Inst.

Leptomysis apiops, n.sp.

G. O. Sars autogr. L. Fehr's lith. Inst.

Leptomysis apiops, n. sp.

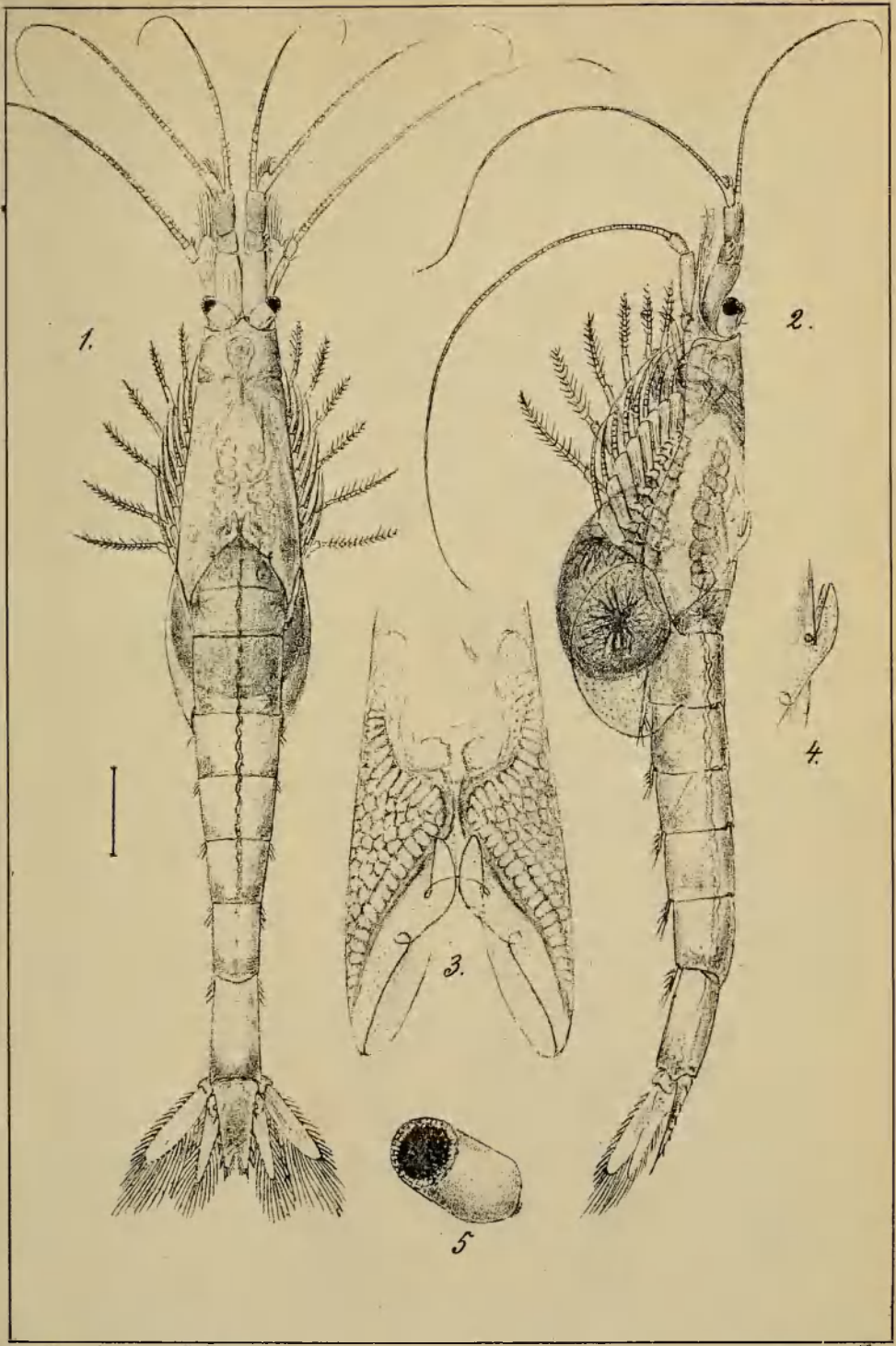
G.O. Sars autogr. L. Fehr's lith. Inst.

Chiromysis microps, n. gen. & sp.

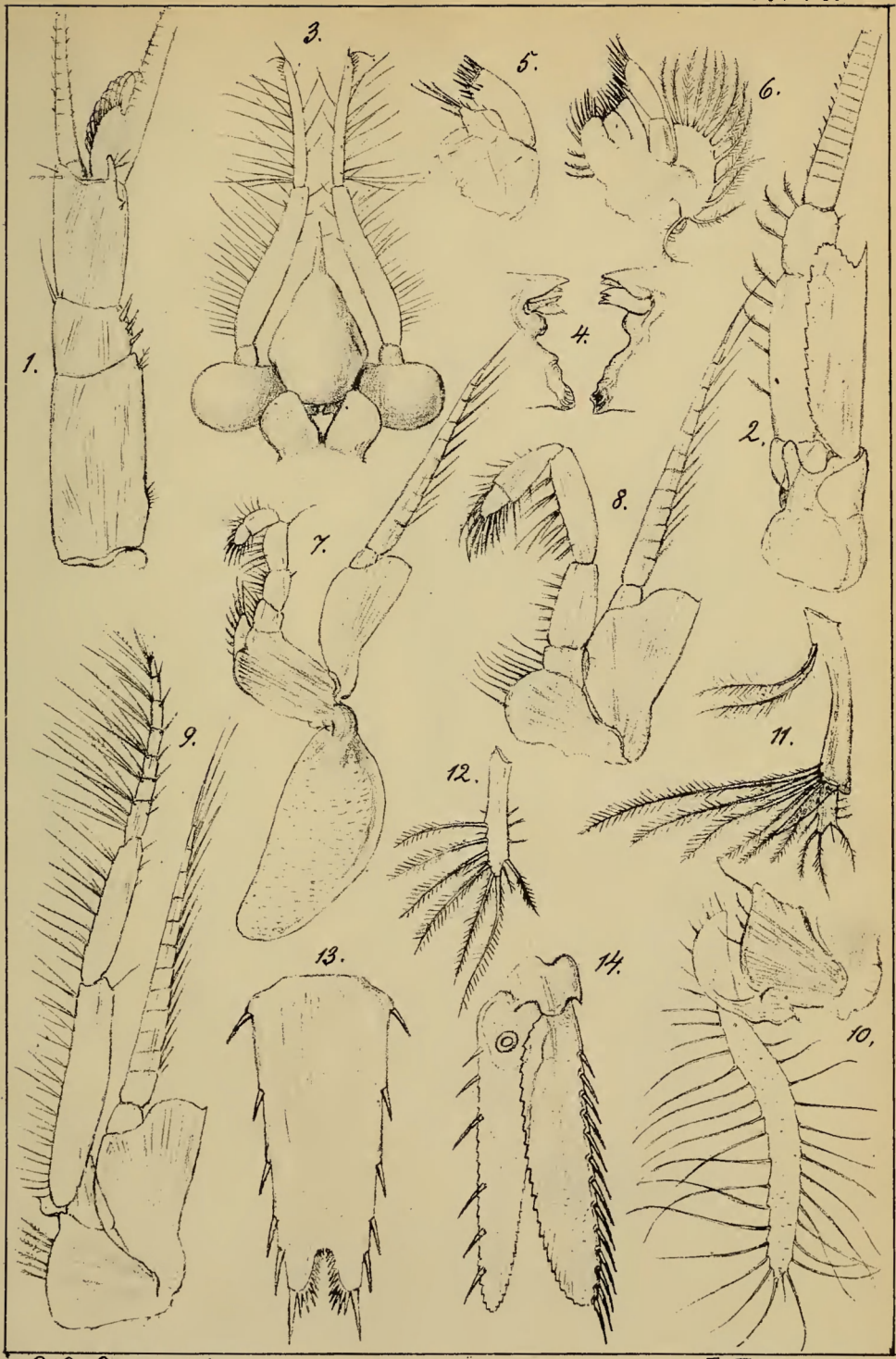
G.O. Sars autogr. L. Fehrs lith. Inst.

Chiromysis microps, n.gen & sp.

G. O. Sars autogr. L. Fehr's lith. Inst.

Gastrosaccus sanctus, v. Bened.

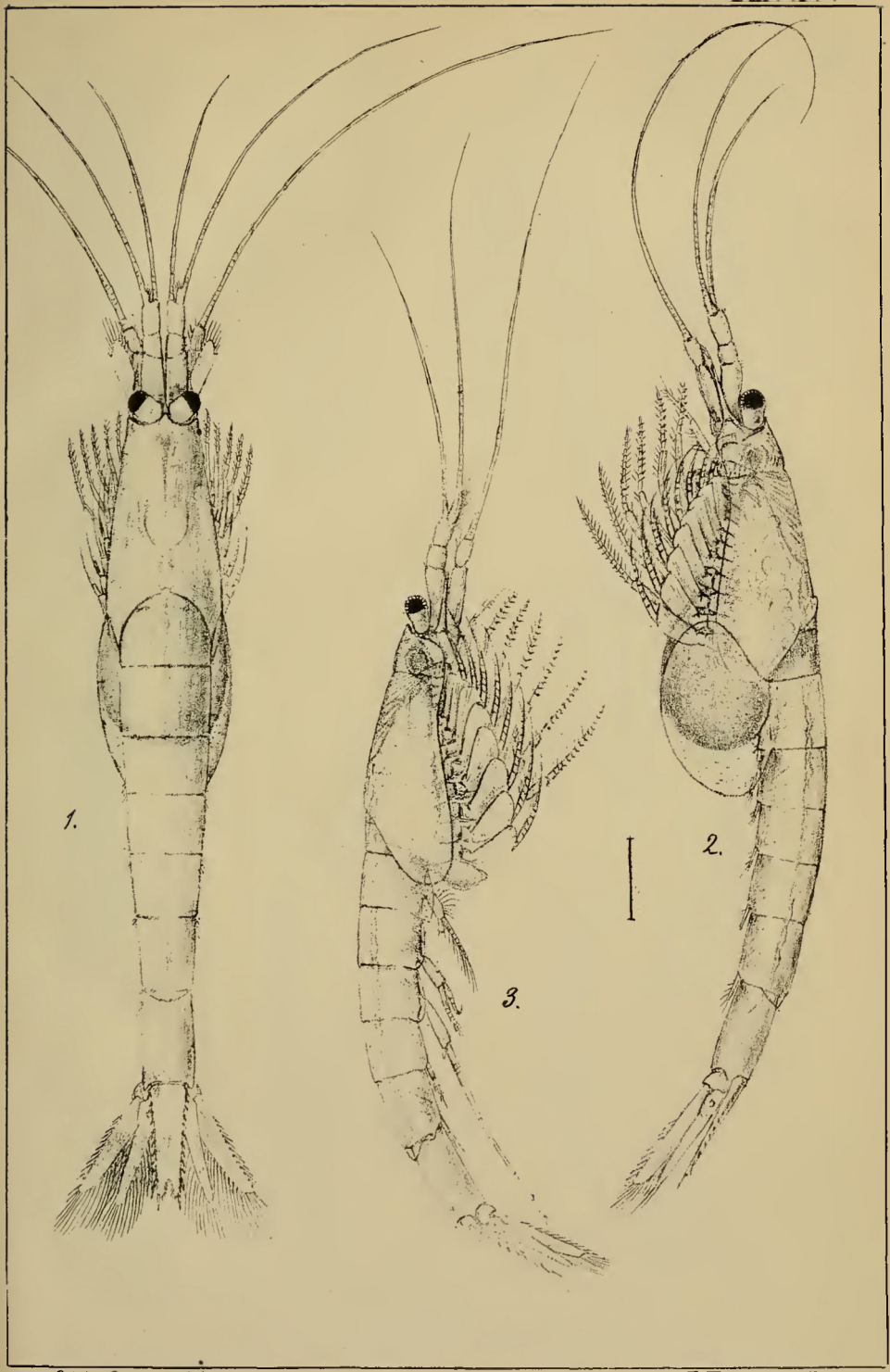
G.O. Sars aŭtogr. L. Fehrs lith. Inst.

Gastrosuccus sanctŭs, v. Bened.

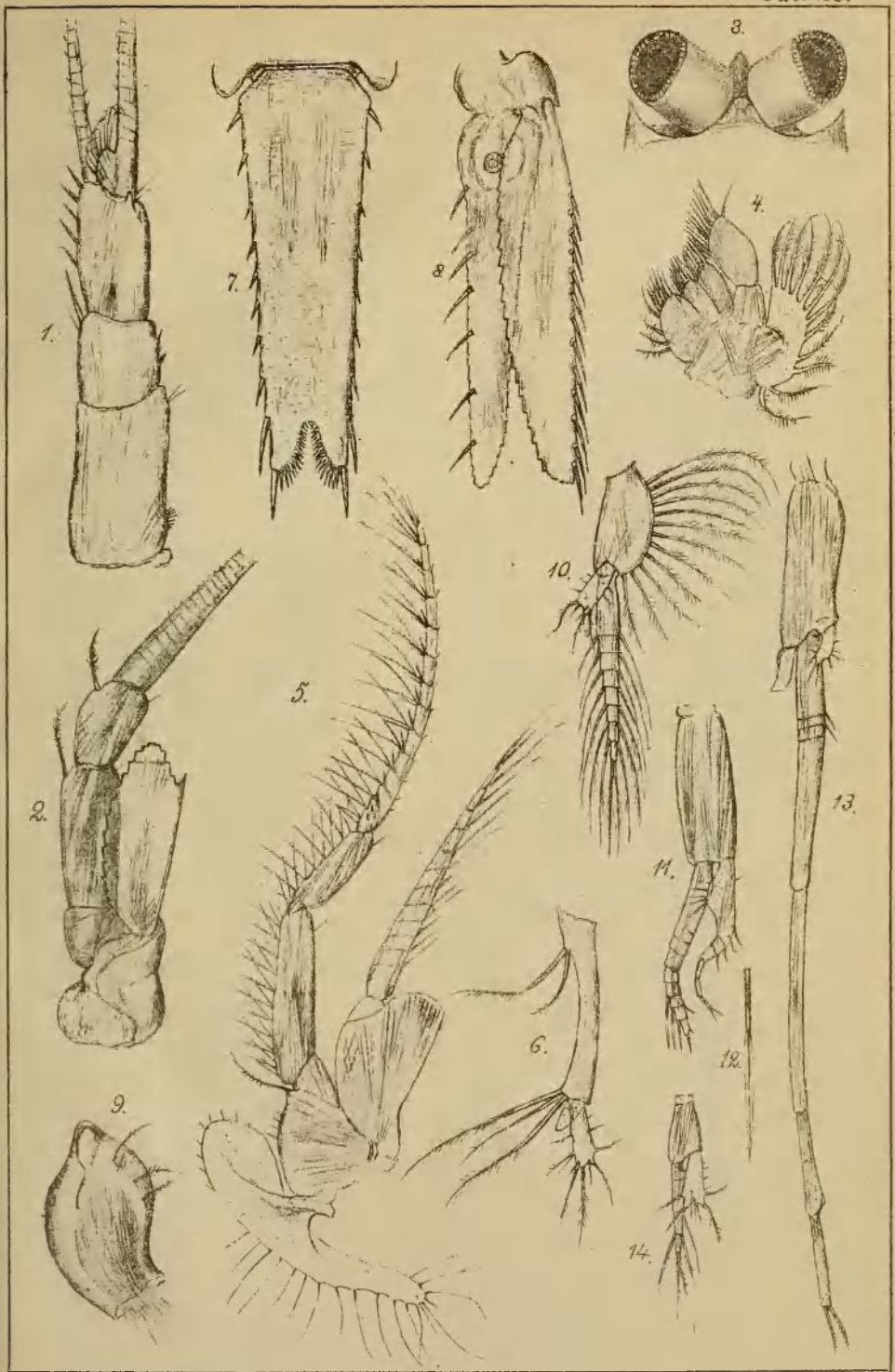
G.O. Sars autogr. L. Fehr's Lith. Inst.

Gastrosaccus sanctus, v. Bened. ♂.

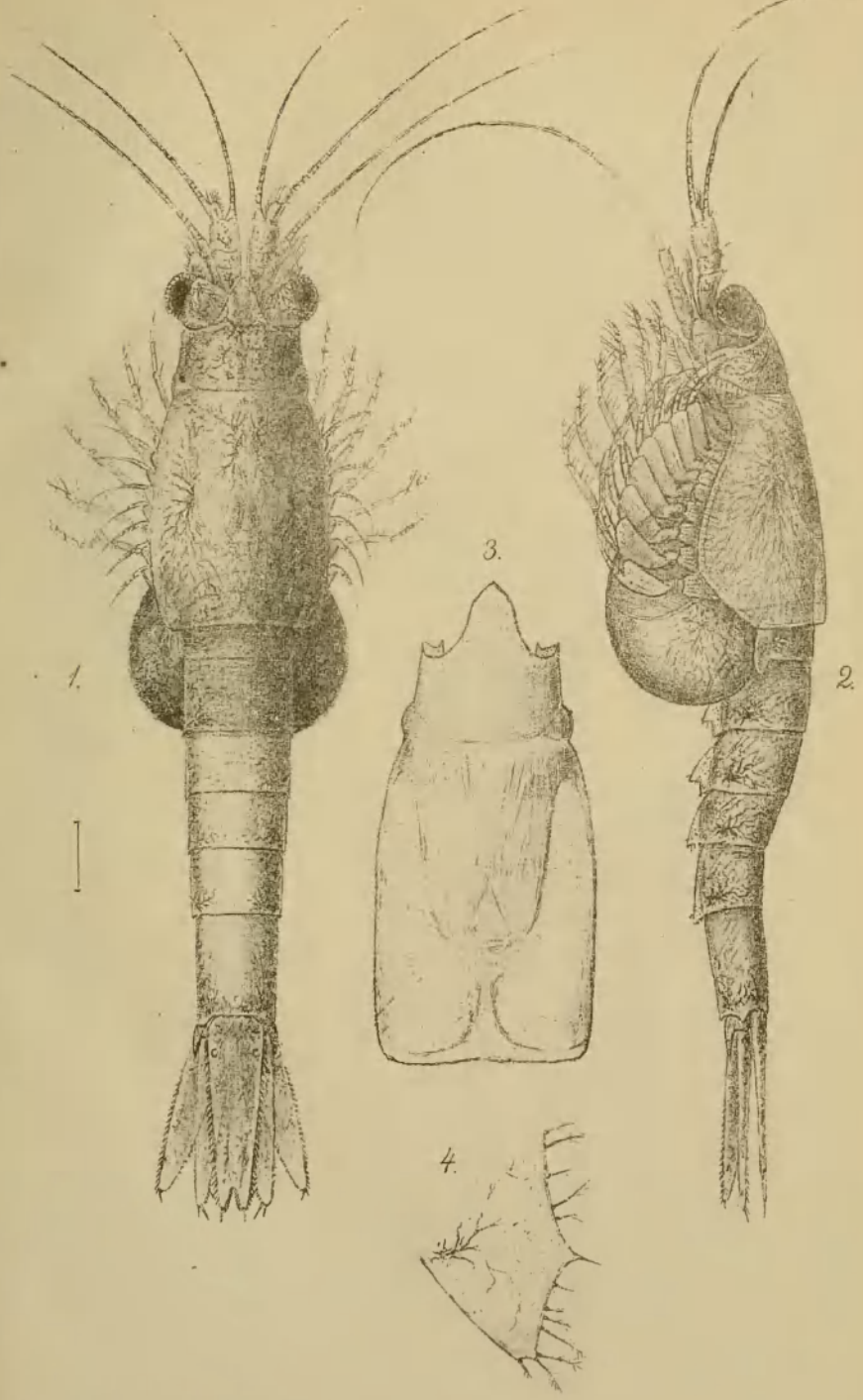
G O. Sars autogr. L. Fehrs lith. Inst.

Castrosacoüs Normani, n. sp.

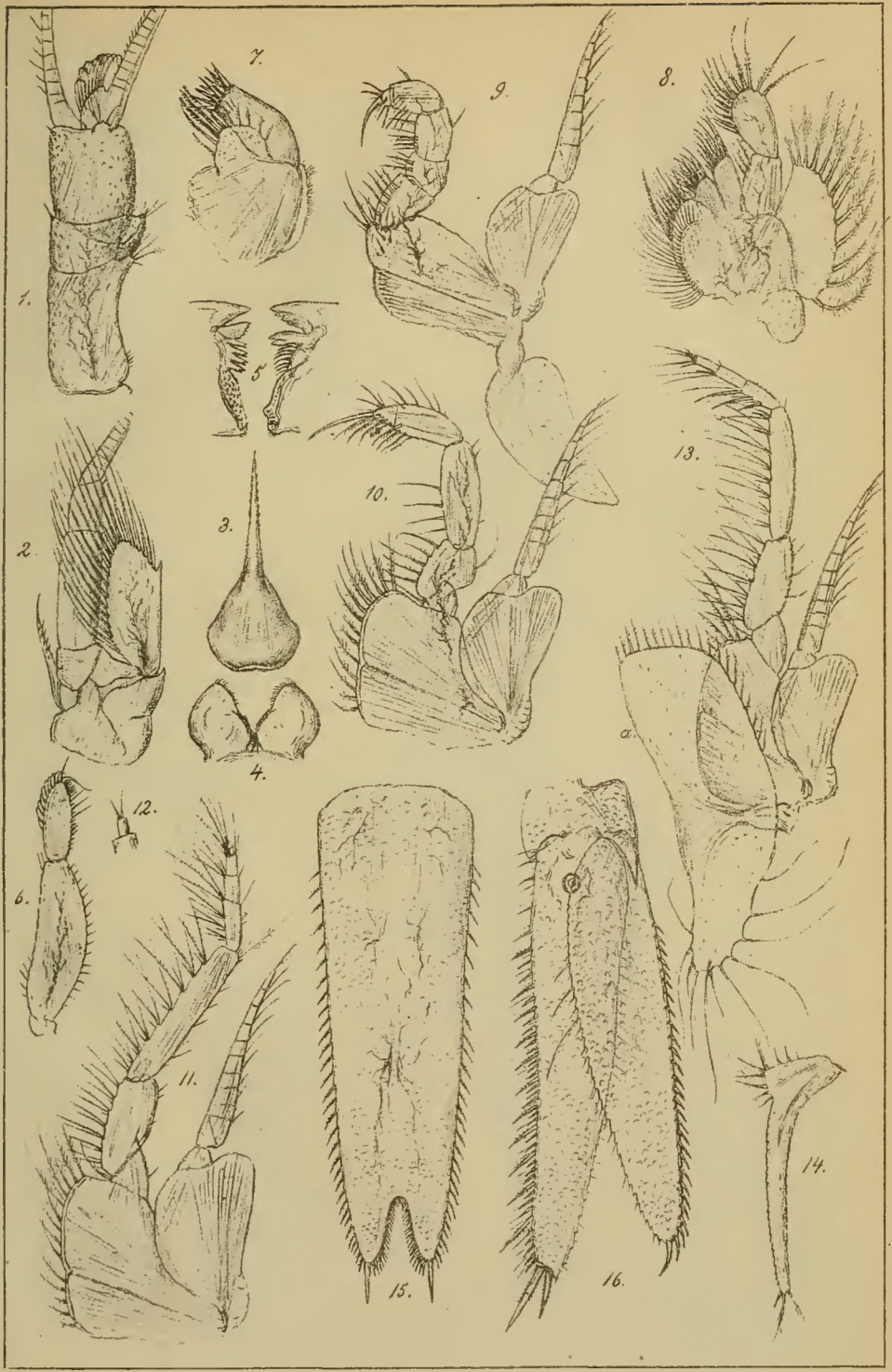
G. O. Sars, autogr.

Gastrosaccus Normani, n. sp.

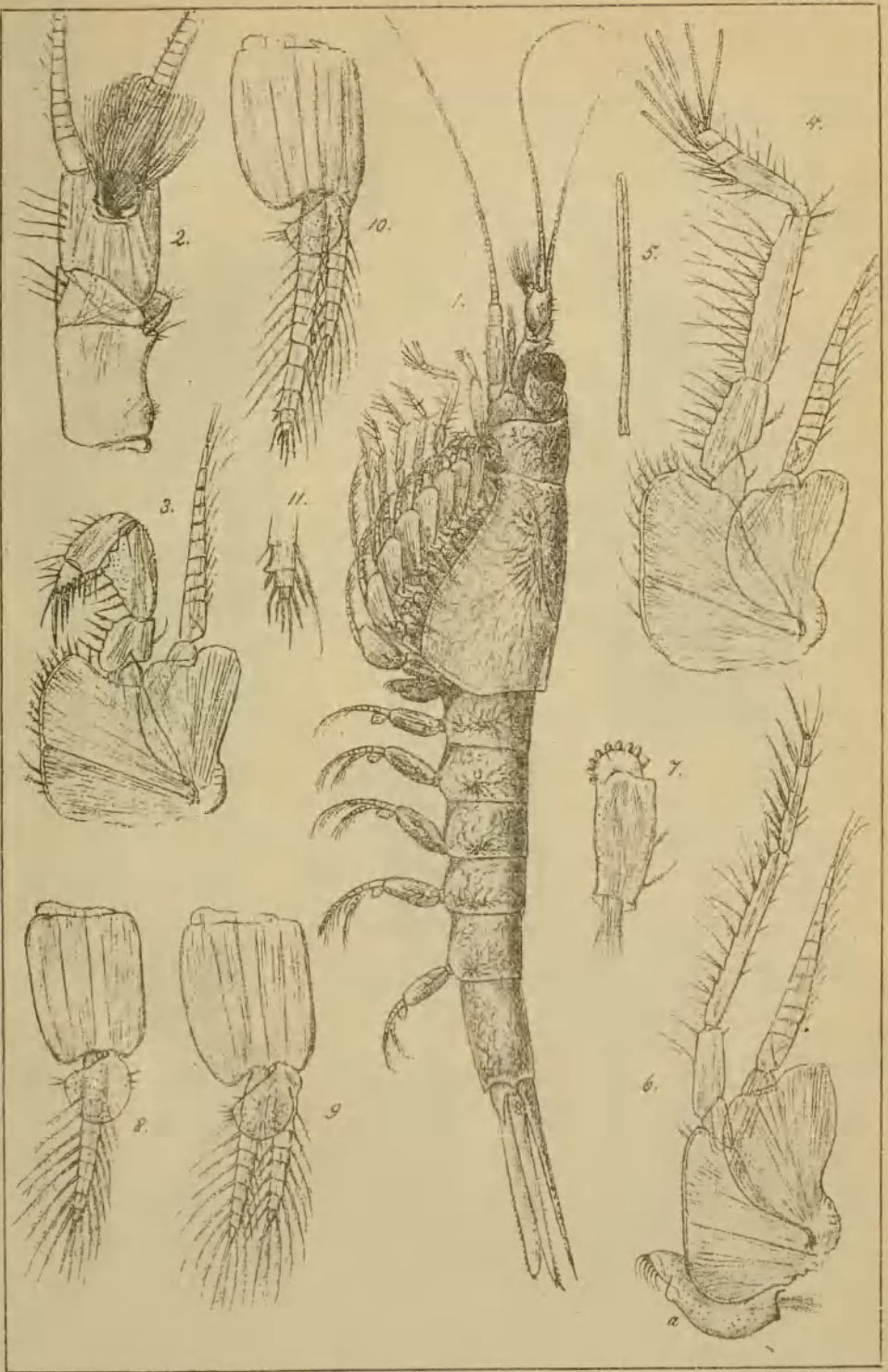
G. O. Sars, autogr.

Anchialus agilis, n. sp.

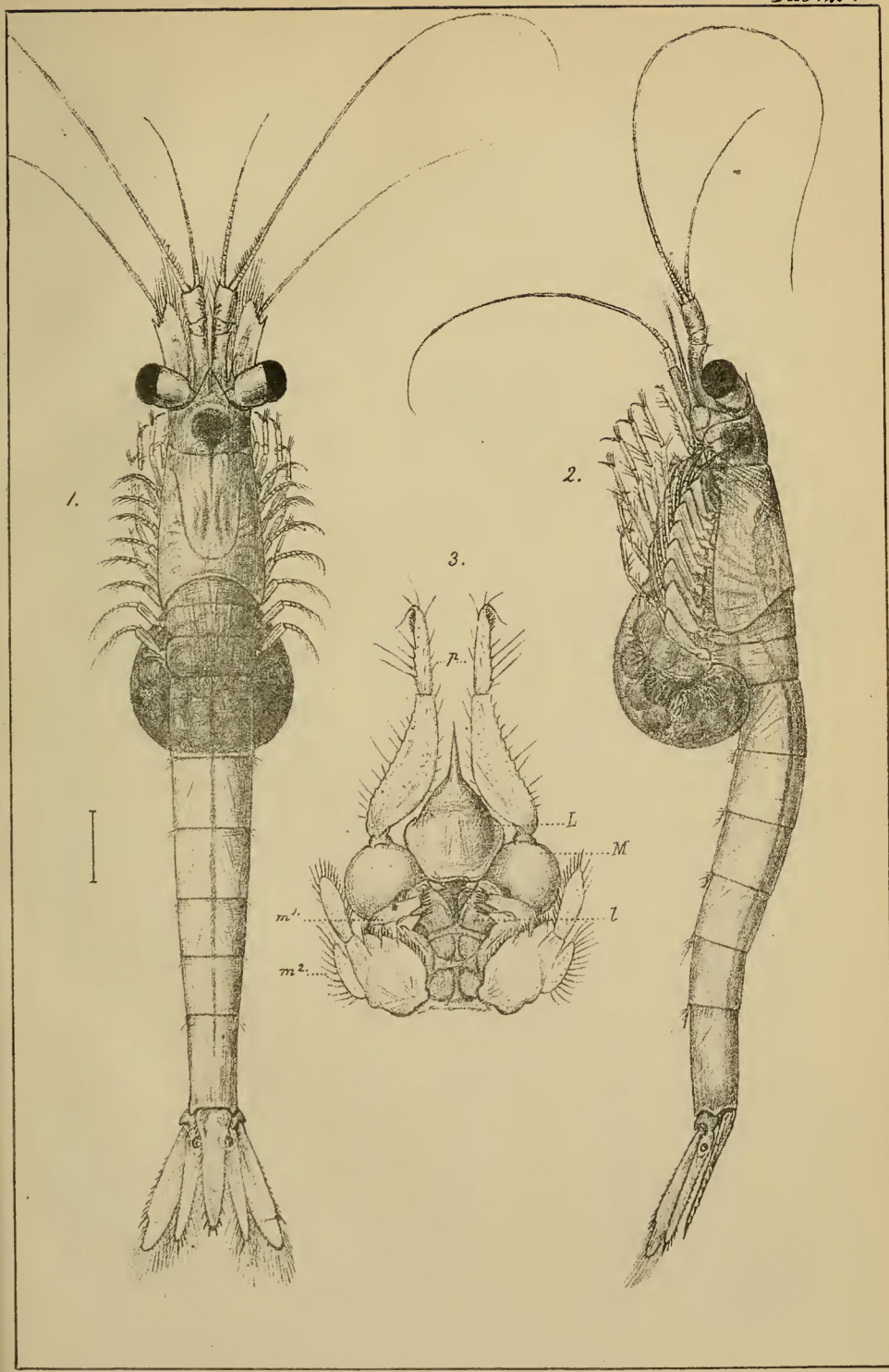
G. O. Sars, autogr.

Anonialus agilis, n. sp.

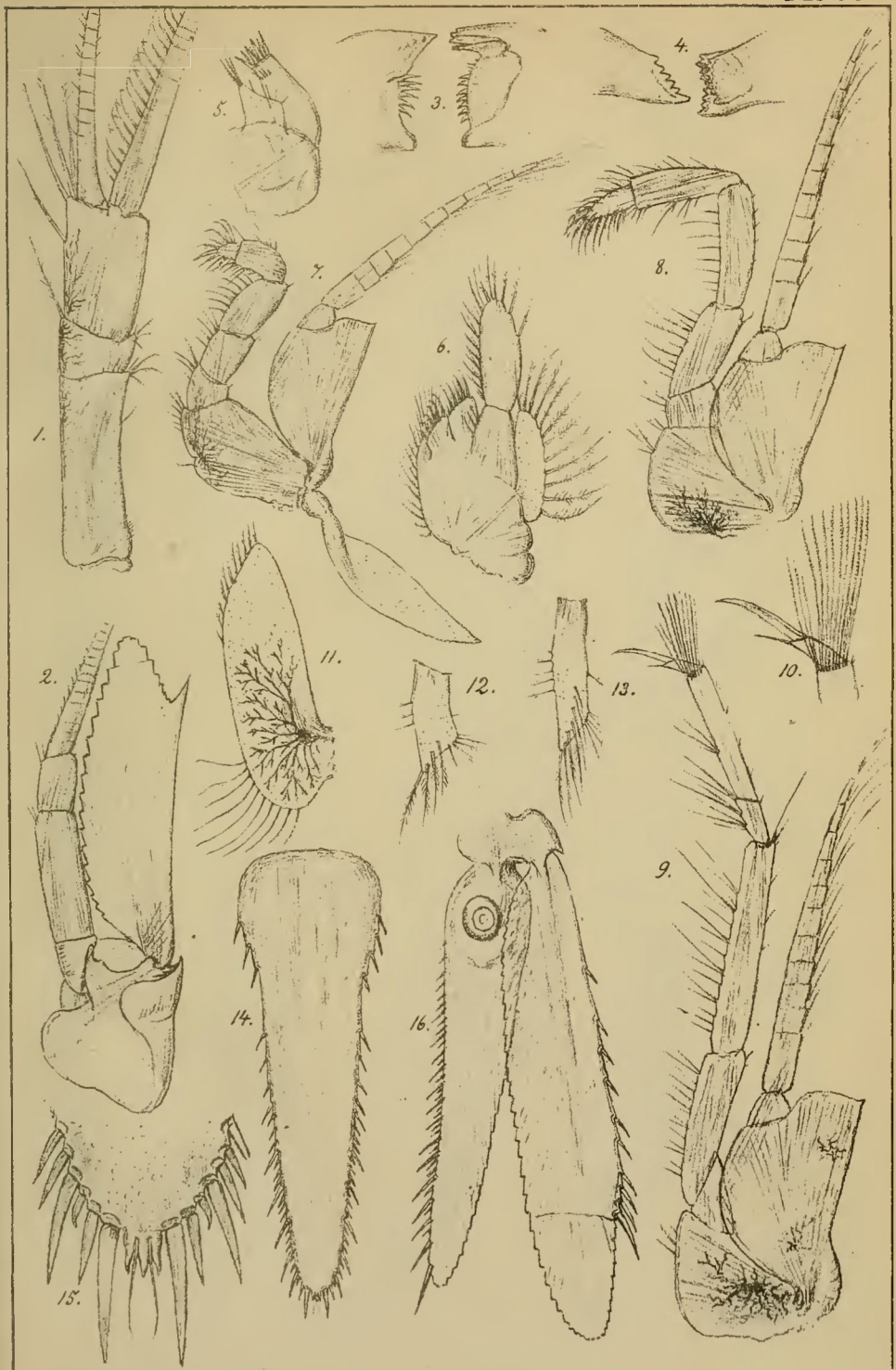
G. O. Sars, autogr.

Anchialus agilis, n. sp. ♂.

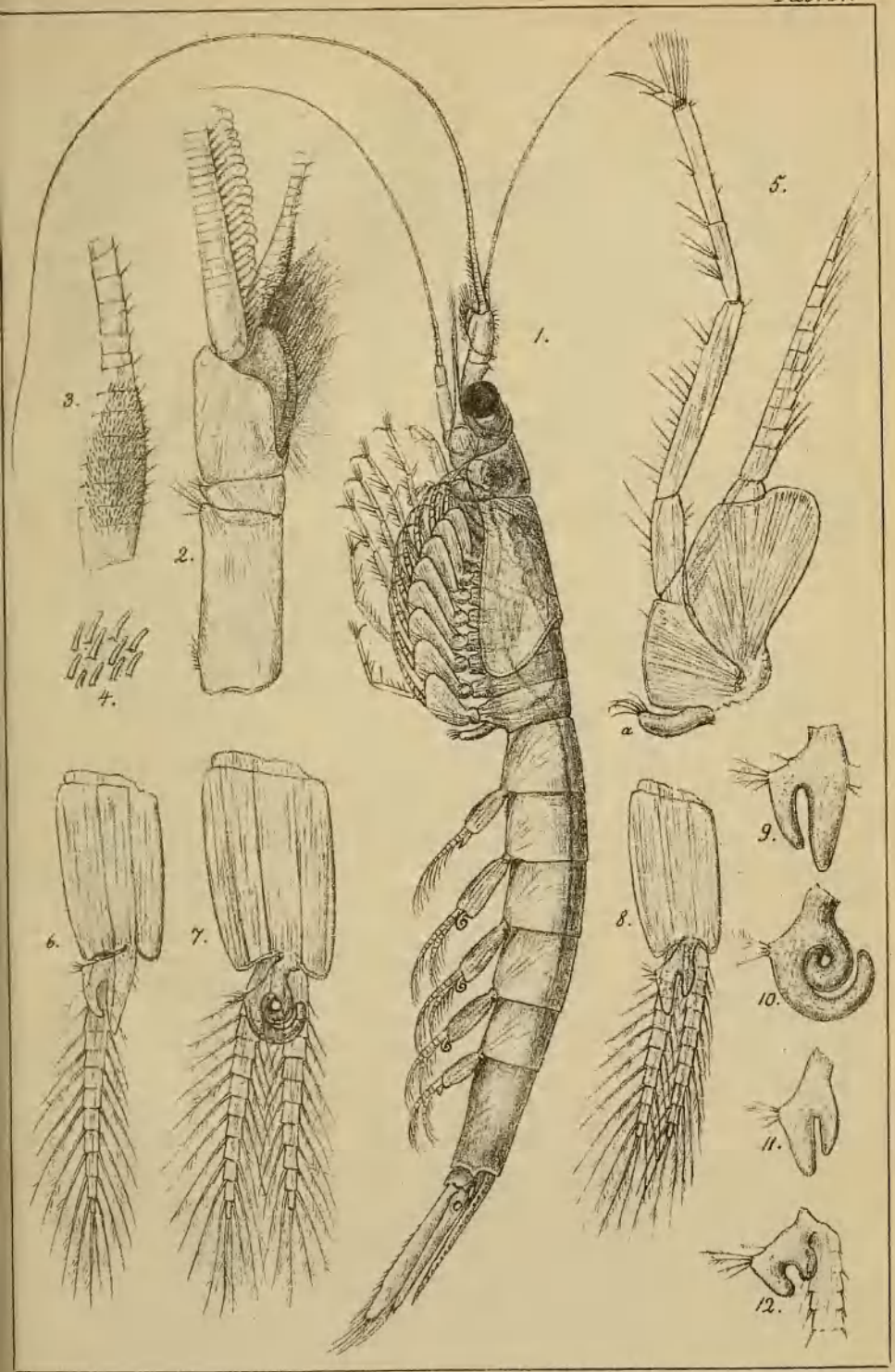
G. O. Sars, autogr.

Siriella Clausii, n. sp.

G. O. Sars, autogr.

Siriella Clausii, n. sp.

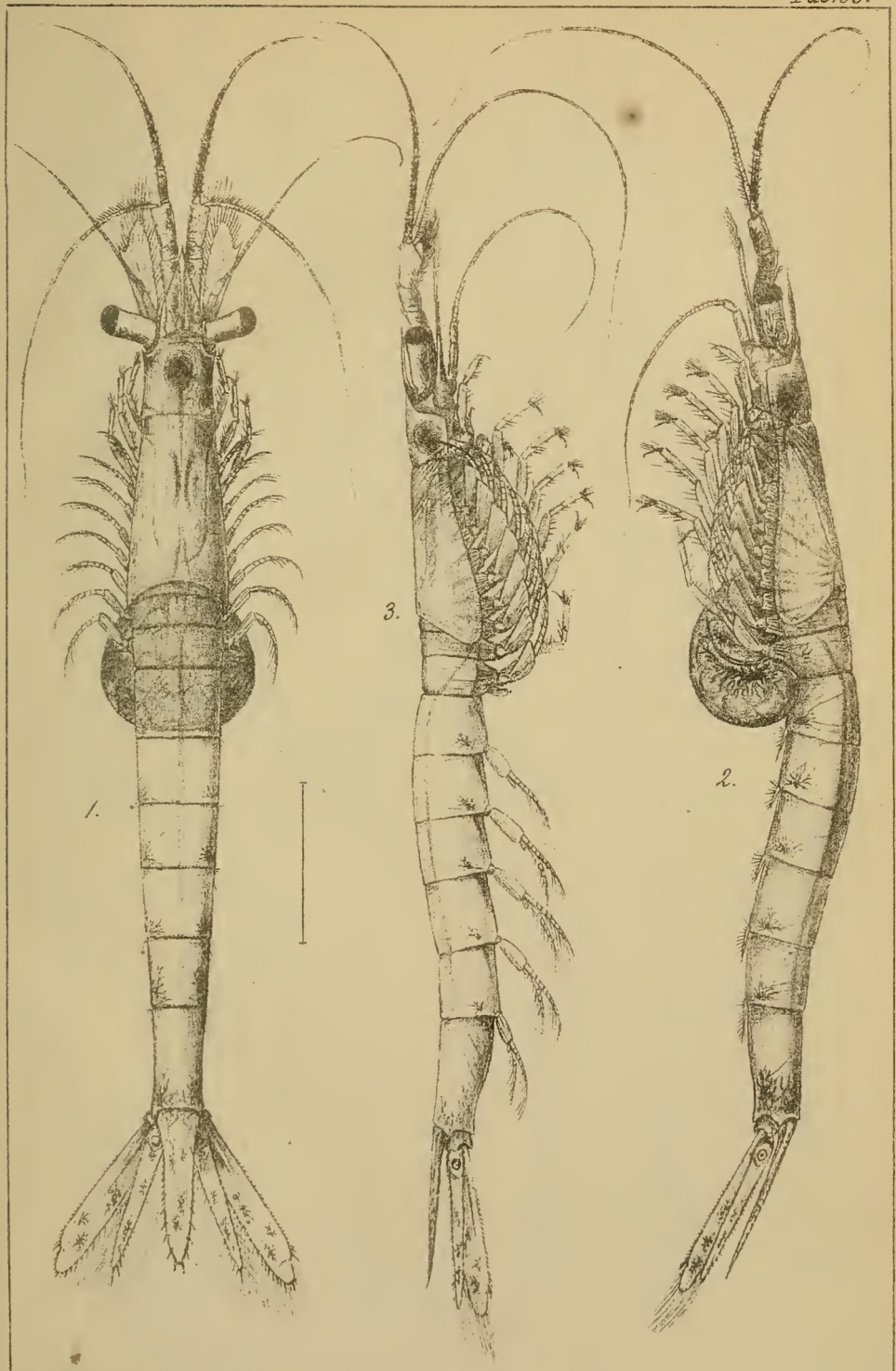
G.O. Sars, autogr.

Siriella Clausii, n. sp. ♂.

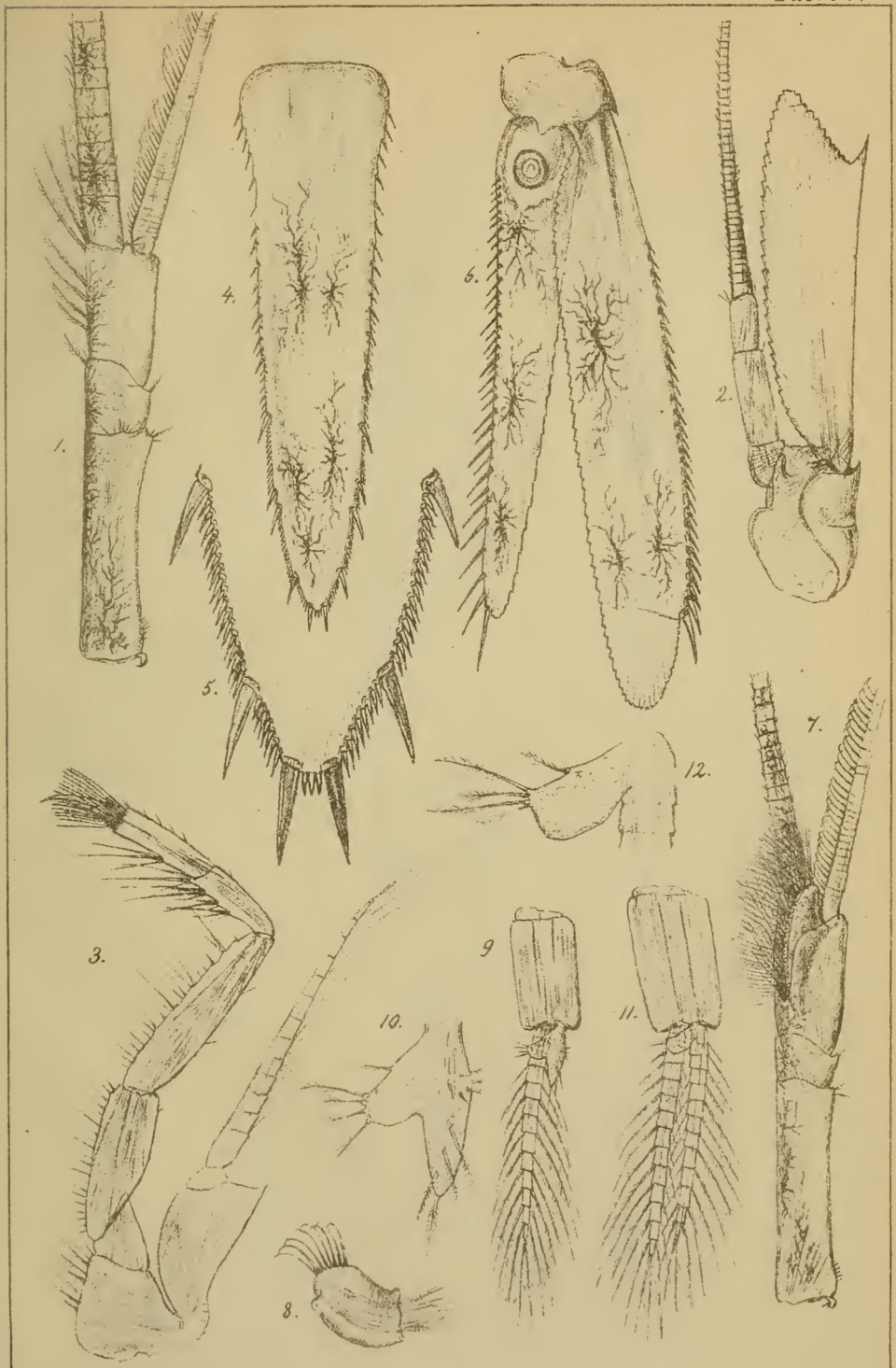
G. O. Sars, autogr.

Sididella crassipes, n. sp.

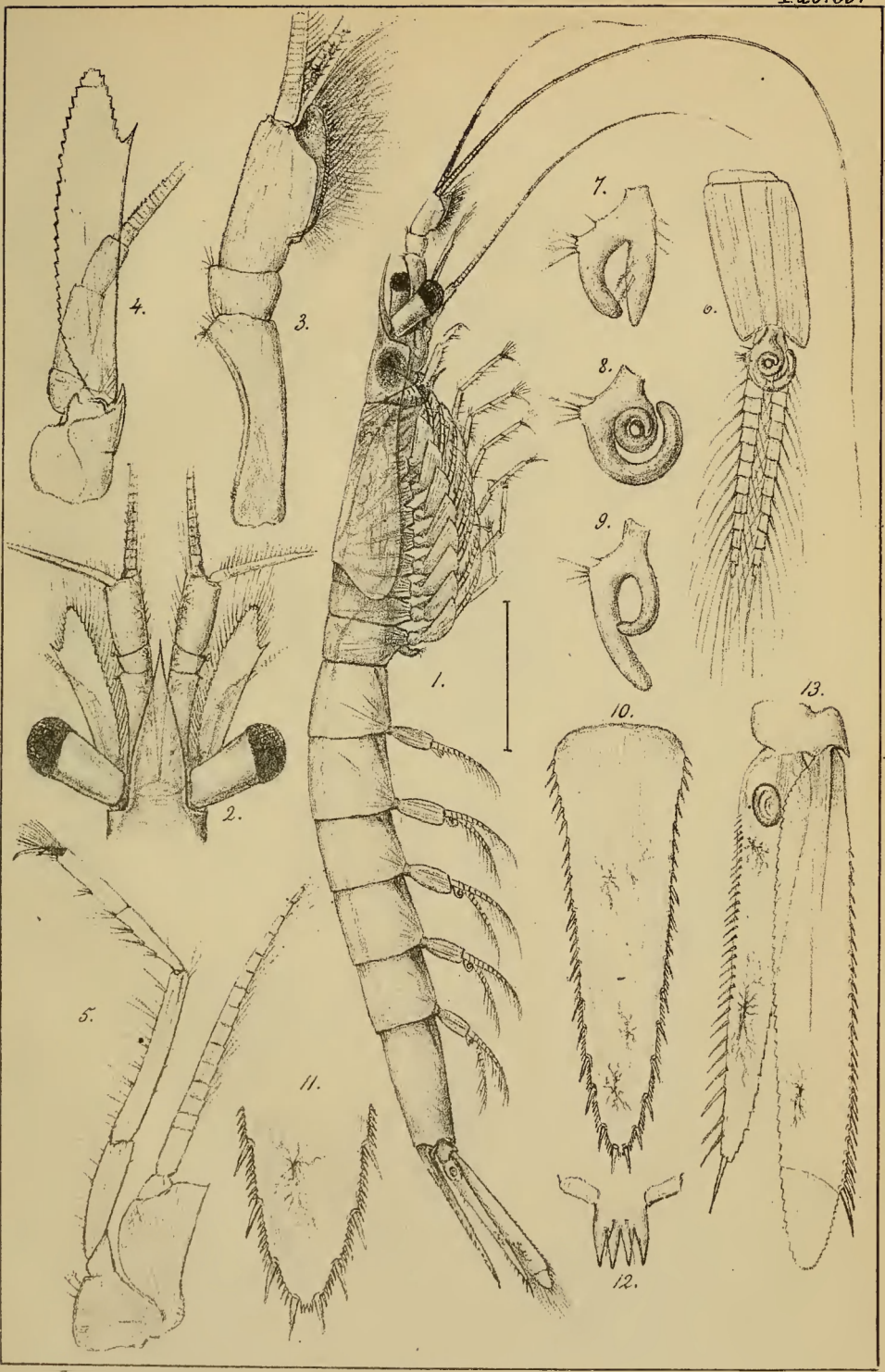
G. O. Sars, autogr.

Siriella frontalis, Edw.

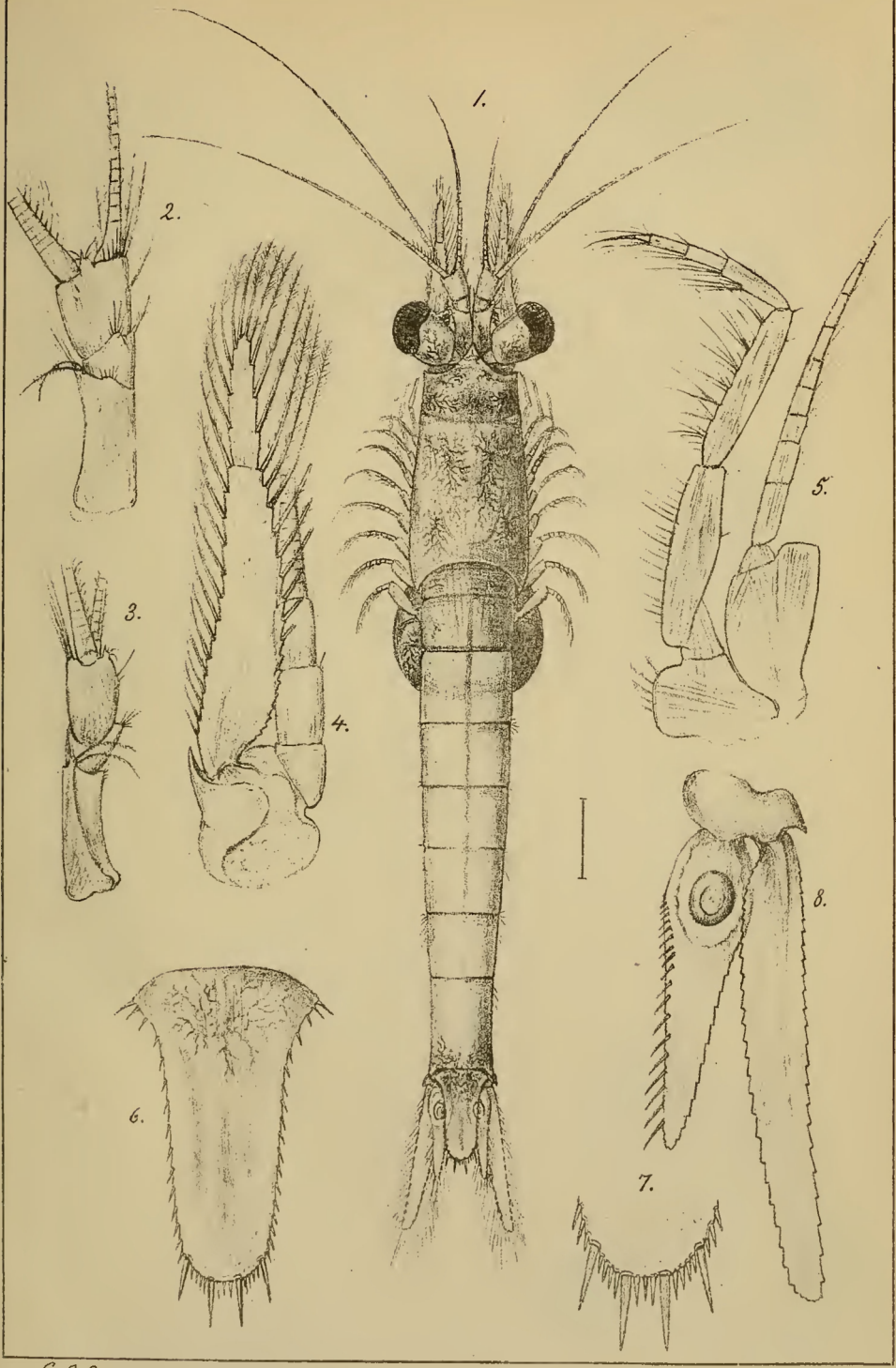
G. O. Sars, autogr.

Siriella frontalis, Edw.

G. O. Sars, autogr.

Siriella armata, Edw.

G. O. Sars, autogr.

Leptomysis sardica, n. sp.